

www.burmeseclassic.com

အမျိုး

လိပ်ပြာသစ်ခရီး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူစာပေ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်သော်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊

၀၁.၅၅၀၀၆၉၆

၈၉၅- ၈၃

သို့

လိပ်ပြာသစ်ခရီး

ဗျူစာပေ | ၂၀၁၃။

၂၈၈ - စာ | ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) လိပ်ပြာသစ်ခရီး

အခန်း (၁)

လေယာဉ်ကြီးရဲပြတိုက်မှန်မှ မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းတွေက မေ့ ရင်ထဲကို လှိုက်လှိုက်မောမော ခံစားမှုတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

အပေါ်မှ ဆီးမြှင်နေရသော စိမ်းမောင်သော သစ်ပင်တွေ၊ ရှုမြင်ကွင်းတွေအားလုံးက အမိမြန်မာပြည်ရဲ့ရင်ခွင်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီဟု မေ့ကို သတိပေးနေသလိုပါပဲ။

လှပသော မြင်ကွင်းတွေကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း မေ့ အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်လာတာ 'လင်းလွန်းခေတ်' ပုံရိပ်ပဲ ဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလသည် ဘာမှမဟုတ်သလို တိုတောင်းလွန်းသည်ထင်ရပေမယ့် ထိုသုံးနှစ်ကျော်ကာလမှာ မေ့အတွက်က အရာရာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

ဗျူစာပေ

မေ့ရဲ့ မာနတရားတွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကြိုးစားရယူခဲ့ရသော အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းတို့ကို မေ့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထို အရာတွေအားလုံးကို လင်းလွန်းခေတ်နှင့် လဲလှယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မေ့ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးသော ဆန္ဒတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

‘အံ့ဖွယ်မေ’ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကမာန တရား။ ထိုမာနတရားတစ်ခုတည်းနှင့် မေ့ အားလုံးကို စိန်ခေါ်ခဲ့ပါလား။

ပြင်းပြသော မာနစိတ်တွေနှင့် မေ့ လိုချင်သော ဘဝတစ်ခု အထိရအောင် ယူပြနိုင်ခဲ့တာ အံ့ဩစရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ အံ့ဖွယ် မေ့အတွက်တော့ လောကကြီးကို အထက်စီးက ငုံ့ကြည့်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။

ဒီလိုဘဝကြီးကိုရောက်နိုင်ဖို့အတွက် မေ့ မဆုတ်မနစ် ဖွဲ့ရယ် ကြိုးစားမှုနှင့်အချိန်ကာလများစွာကို နစ်မြုပ်ထားခဲ့ရသည်။

တကယ်ဆို ဒါတွေအားလုံးဟာ အချစ်ဆိုသော အရာတစ်ခု အတွက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေ့ရဲ့မာန်တင်းကာ ဒီဘဝရောက်အောင် ကြိုးစား ခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော စေစားရာသည် အချစ်ကြောင့်ပဲလေ။

မေ့ နှလုံးသားကို ငြိတွယ်စေသော လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့်။

လွင့်မျောနေသော မေ့စိတ်အာရုံတွေကို လေယာဉ်မယ်လေး အသံချိုချိုလေးက ဖြတ်တောက်ပစ်လွှဲက်သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကြီး ကို ရောက်ရှိတော့မည်တဲ့။

မေ့နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာက လှိုက်ခနဲ ခုန် လှိုက်သော ရင်ခုန်သံတစ်ချက် ပဲ့တင်သွားခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါ။ ခေတ်ကို တွေ့မြင်ချင်လှပြီ။

ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှ မေ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုနေမည့်သူက ခေတ်မဟုတ်ပါ။ မေ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နွယ်နီနီပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မေ့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာက တည်းက နှုတ်ဆက်ကြိုနေသော လူတွေထဲမှာ နွယ်နီနီကို မေ့ လှမ်းမြင်ရ သည်။ မေ့ မြင်သာအောင် ရှေ့ဆုံးက လက်ကလေး ဝှေ့ရမ်းပြနေသော နွယ်နီနီသည် မေ့ အမြင်အာရုံထဲမှာ မပြောင်းလဲသေးပါ။

အပြာနုနု ဘလောက်စ်အင်္ကျီခါးရှည်လေးကို အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီလေးနှင့် နွယ်နီနီ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံး သာသာအထိပဲရှည်သော ဆံညှိလေးတွေကို နဖူးပြေပြေလေးပေါ်အောင် သပ်တင်ပြီး သေသေသပ်သပ် ချည်နှောင်ထား၏။

အနားမရောက်ခင်မှာဘဲ နွယ်နီနီ နှုတ်ခမ်းလေးက ခေါ်သံလေး နှင့်အတူ မေ့ ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလာကာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သည်။

“မေ့ နင် နင် တကယ်ပြန်လာပြီနော်၊ ငါ ငါ ဝမ်းသာလိုက်

တာ၊ အရမ်းဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

နွယ်နီနီ အသံလေးတွေ တုန်ခါကာ မျက်ရည်လေးတွေ ချက်ချင်းဝဲတက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်က မေ့ကို လေယာဉ်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း နွယ်နီနီ ရှက်ကြီးတင် ဝိုင်းကြွေးခဲ့တာကိုတောင် ပြန်အမှတ်ရမိ၏။

“ငါ အရမ်းပျော်တယ် မေရယ်၊ နင် ဒီမြန်မာပြည်က ထွက်သွားတုန်းကလည်း ငါ ဒီလေဆိပ်ကို မျက်ရည်ကျပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတယ် အခု နင်ပြန်လာတော့လည်း ငါ အရမ်းပျော်တယ် မေရယ်၊ ငါ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ သိလား”

နွယ်နီနီ မေ့ကို ရင်ချင်းအပ်ဖက်လိုက် ခွာလိုက်နှင့် ပြောလျှင် ပြော မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေသည်။

“နွယ်နီရယ် ကလေးကျနေတာပဲကွာ၊ လူတွေအများကြီးကြည့်မှာ ဒီလောက်ပိုနေရသလား မေ ပြန်လာပြီပဲ၊ မေနဲ့နွယ်နီ နောက်ထပ် ခွဲခွာစရာအကြောင်းရင်းမှ မရှိတော့တာ”

“မေ နင် တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့ဆီ အပြီးပြန်လာတာနော်”

“ဪ နွယ်နီရယ်၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ပြီး သွားပြီပဲဟာ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ငါ အဝေးကြီးသွားစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ တိတ်တော့နော် နင့်မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်တော့”

တကယ့်ကို စိတ်ပျော့လွန်းသော သူငယ်ချင်းမလေးအကြောင်းကို မေ သိတာမို့ ပဲခုံးကိုသိုင်းဖက် ချောမိသည်။ နွယ်နီမျက်တောင်ရည်ကြီးတွေနှင့် မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းရင်း

“မေကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ အသည်းမာလွန်းတာကိုး”

နွယ်နီ ၈ကားလေးတစ်ခွန်းက မေ ရင်ထဲအထိ အဖျားခတ်တုန်ခါပေးအောင် ခံစားရ၏။ နွယ်နီလိုပဲ ထိုစကားလေးနှင့် ခေတ် အမြဲတမ်း အပြစ်တင်နေကျ။

အခုလည်း နွယ်နီ နှုတ်က ခေတ်လိုပဲ အသည်းမာလွန်းတာကိုးတဲ့။ ‘အံ့ဖွယ်မေ’ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်က အသည်းမာလွန်း၊ မာနကြီးလွန်းသူတစ်ယောက်လား။

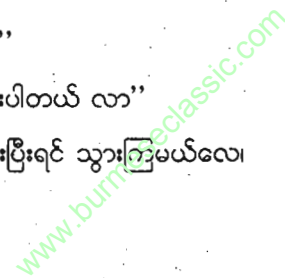
နွယ်နီရယ် မေ့ နှလုံးသားက ခံစားမှုတွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာလည်း ချစ်တတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့သိနိုင်မှာလဲ။ ခေတ်ကို မေ နှလုံးသားက မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့မိတယ်။

အဲဒီချစ်ခြင်းကြောင့်ပဲ မေ့ မာနတွေ ကြီးမားခဲ့တာ အပြစ်တဲ့လား။

“နွယ်နီ တို့ သွားကြရအောင်နော်”

“အင်း သွားကြမယ် မေ၊ မေ့ကားပါတယ် လာ”

“ကိုယ် ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ရွေးပြီးရင် သွားကြမယ်လေ၊

လာ နွယ်နီ”

နွယ်နီ လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ဦးသား ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော လက်တွေ ပြန်ဆုံဆည်း ခဲ့မိပြီ။

မေ့ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသူဆိုလို့ ဘဝမှာ နှစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့ဖူးပါ သည်။ နွယ်နီနီ ဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှင့် လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ခေတ်ရယ်ပဲလေ။

အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ပြန်ဆုံဆည်းရတော့မည့်အဖြစ် က နွယ်နီ ပြောသလို အိပ်မက်ဆန်နေတာ အမှန်။

တကယ့်ကို အိပ်မက်ကလေးပါပဲ ခေတ်။ လှပတဲ့ အိပ်မက်လေး ကို မေနှဲ့ခေတ် မက်ခွင့်ရခဲ့ပြီဆိုတာ...။

အခန်း (၂)

“မေ”

အခန်းတံခါးကို မခေါက်ဘဲ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် နွယ်နီ ဆီသံကြောင့် မေ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လှဲနေရာက လူးလဲ သလိုက်မိသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ နွယ်နီ၊ တံခါးလေးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ”

စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်ပြီး နွယ်နီ ဝင်လာသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော ညဝတ်ဂါဝန်ပါးပါးလေးနှင့် ဆံနွယ် ဆွဲကို ဖားလျားချထားသော နွယ်နီ ပြုံးပြရင်း

“အိပ်လို့မပျော်ဘူးလား မေ”

“ဟင့်အင်း အိပ်လို့မရဘူး။ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ မျက်လုံးတွေ ခြောက်နေတာ”

www.burmeseclassic.com

နွယ်နီ ခုတင်ဆီကို လျှောက်လာရင်း ညင်ညင်သာသာ ဝင်ထိုင်တော့ မေ လူးလဲထထိုင်လိုက်မိသည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားမိဆဲ ခေတ်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို စားပွဲလေးပေါ် လှမ်းတင်တော့ နွယ်နီ ငေးငေးလေး ကြည့်ကာ ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်သည်လား မသေချာပါ။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့် ရှိနေသော ခေတ်ပုံလေးကို မေ ပြုံးပြုံးလေး ငေးကြည့်ရင်း

“နွယ်နီ ခေတ်နဲ့ငါ တွေ့ချင်တယ်ဟာ”

“အင်း တွေ့ရမှာပေါ့ မေရယ်၊ ဒီညတော့ မေ လန်းဆန်းအာရီသွားအောင် အနားယူလိုက်ပါဦးနော်”

လေဆိပ်က ပြန်ခဲ့ကြကတည်းက နွယ်နီ ထိုစကားကို ဆိုခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်မှ မြန်မာပြည်အထိ ခရီးစဉ်တွေ မနာတမ်း ဖြတ်ပြန်ခဲ့သော မေ့ကို နွယ်နီက ပင်ပန်းနေသည်ဟု ထင်နေသည်။

တကယ်ဆို မေ စိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွနေခဲ့တာ နွယ်နီ မှ မသိနိုင်ဘဲ။

ဒီအခြေ ဒီဘဝရောက်ဖို့အတွက် အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော ဘယ်လောက်အထိ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးမိသည်။

အိပ်မက်ဆန်လွန်းသော အခြေအနေကြီးကို မေ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ခြင်းက ခေတ်ကိုချစ်သော ချစ်ခြင်းတွေရဲ့ ခွန်အားကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

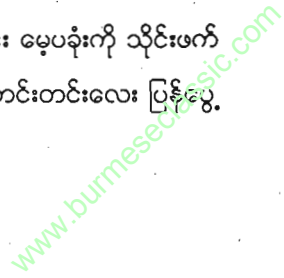
“နွယ်နီ နင် ပြောသလိုပါပဲ၊ အခု ငါ့အဖြစ်က အရမ်း အိပ်မက်ကြီးဆန်လွန်းတယ် သိလား၊ ငါ့ရဲ့မာနတွေနဲ့ ငါ စိန်ခေါ်ပြီး ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် အဓိကက ခေတ်ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ငါ ဒီဘဝကြီး ငြိမ်ဆိုင်ခဲ့တာတော့ သေချာတယ် သိလား၊ ရေခြားမြေခြားမှာ ငါ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ကြုံရတိုင်း ခေတ်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ငါ ခွန်အားတွေ ပြန်မွှေးယူခဲ့ရတာပါ”

မေ့စကားကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ငေးစိုက်နားထောင်နေသော နွယ်နီ ကို မေ ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ငါ ခေတ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့ကို မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့နေရာရောက်မှ သိခဲ့ရတာပါ။ ငါ ခေတ်ကို ငါ့ဘဝ အသက်ပုံပြီး ချစ်ခဲ့တာ”

“မေ ရယ်”

နွယ်နီ ပင့်သက်လေးရှိုက် ရေရွတ်ရင်း မေ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထား၏။ နွယ်နီ ကျောပြင်လေးကို မေလည်း တင်းတင်းလေး ပြန်မွှေးဖော်ရင်း

“နွယ်နီရယ် နင်ကတော့ ငါ့အတွက် ဟိုတုန်းကလုပ် မပြောင်းလဲတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲနော်၊ ငါ ကျိန်ရပါတယ်၊ နင့်ကိုငါ သတိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တမင် အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့တာပါ၊ ငါ့ကို မသွားခင်ကတည်းက ငိုယိုပြီးတားခဲ့တဲ့ နင် ထပ်ပြီးတားမှာ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ နင် ငိုရင် ငါလည်းငိုမိမှာလေ ဒါကြောင့်ပဲ”

“မေရယ် ငါ အခုချိန်မှာ နင့်ကို အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး၊ နင်ပြန်ရောက်လာတော့မယ်လို့ ငါ့ဆီ ဆက်သွယ်လိုက်ကတည်းက ငါ အရမ်းဝမ်းသာသွားခဲ့တာပါ”

“အဟင်း ငါ ထင်တယ်၊ အဲဒီနေ့က နင် ငိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

နွယ်နီ မျက်နှာလေးကို စူးစူးနစ်နစ်လေးစိုက်ကြည့်ပြီး မေမေးတော့ နွယ်နီ မချီတင်ကလေး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းမလေးနဲ့ နှလုံးသားလေးက ဝါဂွမ်းလေးလို နူးညံ့တာ ငါ သိတာပေါ့၊ ဪ နွယ်နီ အခု ငါ ပြန်ရောက်နေတာ ခေတ် တကယ်မသိသေးပါဘူးနော်၊ နင် ဘာမှမပြောထားဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ငါ ဘာမှမပြောထားပါဘူး မေရယ်”

“သင့်ခယူ နွယ်နီ ခေတ် ငါ့ကိုမြင်ရင် အရမ်းအံ့ဩဝမ်းသာ

သူ့အစချင်လို့ပါ၊ မနက်ဖြန်တော့ ငါတို့ ဆုံဖြစ်မှာပါနော်”

“အင်း အင်းပါ မေရယ်၊ နင် အိပ်တော့နော်၊ ငါလည်း အိပ်တော့မယ်”

နွယ်နီ အပြုံးယုံယုံလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ခုတင်လေးမှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ မေ့ကို မျက်နှာဝန်း ကြည်ဖျော့ဖျော့လေးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော် မေ၊ မနက်ကျမှ ဆုံကြစို့နော်”

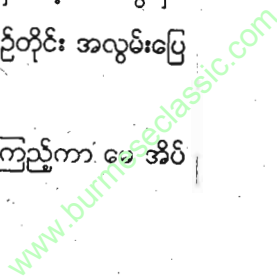
မေ ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နွယ်နီ အခန်းထဲက သွားခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ စေ့ဝိတ်သွားတာ မေ ကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်က ခေတ် ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းယူလိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ ခုတင်လေးပေါ် လှဲအိပ်ရင်း ခေတ်ပုံရိပ်လေးကို မြတ်နိုးစွာ မြန်ကြည့်မိပြန်၏။

နွယ်နီက အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်ဟု သတိပေးသွားပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကမှ အိပ်စက်ခြင်းကို အလိုမရှိခဲ့ဘဲလေ။

အင်္ဂလန်မှာတုန်းကလည်း အလုပ်တွေထဲမှာ မေ့စိတ်တွေ နှစ်သက်သွားခဲ့ပေမယ့် ခေတ် ပုံရိပ်လေးကိုတော့ ညစဉ်တိုင်း အလွမ်းပြေကြည့်တတ်စမြဲ။

အခုလည်း ခေတ်ပုံရိပ် ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ကာ ခေတ် အိပ်

အလှူငွေကို အရင်တုန်းကတော့ လွမ်းစိတ်တွေနှင့် ခွန်အားတွေအတွက် ကြည့်ခြင်းတော့ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ အနာဂတ်အတွက် လှပသော အိပ်မက်လေးကို ပျော်ရွှင်ခံစား ရင်ခုန်မိတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှ ခေတ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ စိုလှဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ချောမောလွန်းသော ခေတ်ရဲ့ အကြည့်တွေ အပြုံးတွေထဲမှာ မေ့နှလုံးသွားက ပျော်ဝင်လှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။

အတိတ်သည် မေ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ရှင်သန်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ မာနတွေနှင့် အိပ်မက်ဆန်လွန်းသော ဘဝကြီးကို စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်မိမိမို့ ပြန်တွေးကြည့်တော့ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မေရဲ့ မဝေးသော အတိတ်တစ်ခုမှာ...။

အခန်း (၃)

ဝရန်တာလေးကို ထွက်ခဲ့ရင်း အကြည့်တွေက ခြံဝင်းထဲက ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ အရောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်က ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်။

ပိတောက်ပင်က သစ်ကိုင်းလေးမှာ နှစ်ကောင်ယှဉ်နားနေသော ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ကိုမြင်တော့ မေ ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေး ပြုံးမိသည်။

မေ့အနားမှာသာ နွယ်နီနီ ရှိနေလျှင်တော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကျေနပ်သွားမည် မသိ။ သည်လို နှစ်ကောင်ယှဉ်တွဲ ငှက်မောင်နှံကို မြင်တွေ့ရလျှင် ကံကောင်းသည်ဟု နွယ်နီက ယုံကြည်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသူဘဝတုန်းကဆို အတန်းနားသည်နှင့် မေနှင့်နွယ်နီ ကျောင်းဝင်းထဲ လျှောက်ကာ ငှက်မောင်နှံလေးတွေကို ရှာဖွေကြသည်

အထိ ရူးသွပ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

“ဟင် မေက နိုးနေပြီကိုး”

နွယ်နီ အသံလေးကြောင့် မေ လှည့်ကြည့်တော့ ဝရန်တာလေး

ဆီ ထွက်လာသော နွယ်နီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အခုပဲ နိုးတာ နွယ်နီရဲ့၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း ဟင် မရှိတော့

ဘူး”

“ဘာလဲ မေရဲ့၊ ဘာမရှိတော့တာလဲ”

“စောစောက ဟော ဟို ပိတောက်ကိုင်လေးမှာ ငှက်မောင်နံ

လေးနစ်ကောင် နားနေတာ အခု ပျံသွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား မေ မြင်လိုက်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင်တော့ မေ ဒီနေ့

ပျော်ရွှင်ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ ကြုံမှာသေချာတယ် သိလား”

နွယ်နီကတော့ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေး

ပြုံးပြောနေသည်။ နွယ်နီကို ကြည့်ကာ ငေးရယ်နေတော့

“ဘာလဲ မေက မယုံလို့လား”

“အဟင်း ဟင်း ယုံပါတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ငါတို့တွေ

ဒီလိုငှက်မောင်နံလေးတွေကို လိုက်ရှာတာ အမှတ်ရလို့ပါ”

မေ့စကားကြောင့် နွယ်နီ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသူဘဝကို လွမ်းမောမောလေး ဖြစ်သွားပုံရှိသည်။

“အင်းနော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို ပြန်လိုချင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ပြန်ဆုံချင်လိုက်တာ မေရယ်”

ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်သော အတိတ်ကို တမ်းတတလေး နွယ်နီ တောင့်တနေပြန်သည်။ တကယ်ဆို မေတို့ ကျောင်းပြီးခဲ့တာပဲ ဝေးလကျော်နေခဲ့ပြီ။

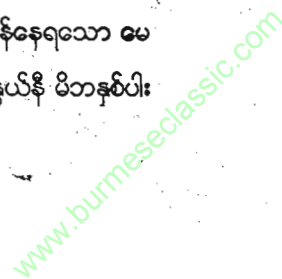
အတူကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်းတွေထဲက တချို့ဆို ဘဝနိမိတ်ခွင့်တွေထဲတောင် ရောက်ကုန်ပြီ။ မေ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့် နားရေးအတွက် ရုန်းကန်နေခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

နွယ်နီနီ အတွက်ကတော့ ဘာမှပူပန်စရာမရှိသော ဘဝမို့ အချိန်တွေက ပျင်းရိစရာကောင်းနေမှာ သေချာပါသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဖခင်နှင့် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် မိခင်ဖြစ်သူ ဘဝနိမိတ်တည်းသော သမီးဖြစ်သော နွယ်နီနီအတွက်တော့ ဘဝမှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီးသား ဖြစ်သည်။

သိန်းထောင်ချီတန် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ကျောင်းတက်နိုင်သော နွယ်နီက အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်သူမကိုမှ အလုံးထက် ပိုမိုခင်တွယ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဆောင်နေ ကျောင်းတက်ပြီးဘဝကို ရုန်းကန်နေရသော မေ မယ်မှာ နွယ်နီက အမြဲတမ်း ဖေးမစာနာတတ်သလို နွယ်နီ မိဘနှစ်ပါး

ကလည်း ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ နွယ်နီတို့အိမ်ကြီးက မေ့အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်ခဲ့သလို အခုလို ကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်တော့ မေ ညအိပ်လာနေဖြစ်သည်။

“မေ ရေချိုးတော့လေ၊ ညနေ ပြန်မှာမို့လား”

“အင်း နေ့လယ်လောက်ပြန်မယ်၊ အဆောင်မှာ လုပ်စရာကိစ္စ လေးတွေ ရှိသေးတယ် နွယ်နီရဲ့”

“မေကလည်း တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်ပဲ ဆုံရတာကို မသိဘူး ညနေမှပြန်ရမယ်”

“အေးပါကွာ ကဲ တို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ပြီးရင် ကော်ဖီသောက်ရအောင် ဆင်းခဲ့နော်၊ ဒေါ်မြိုင်က မေ့နဲ့နွယ်နီစားဖို့ နန်းကြီးသုပ်တွေ လုပ်ထားတယ်”

နွယ်နီစကားကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြုပြီး မေ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကြီးကတော့ မေ့အတွက် ကိုယ့်အိမ်ရာလို့ပဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ဘဝကိုတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နေသော မေ့ကို နွယ်နီက သူမရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ လာနေဖို့ အမြဲတမ်း ခေါ်ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ မေ့ကတော့ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝကို မေ တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်တတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဖေဖေက မေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသည်။ မေမေကတော့ မေ ဆယ်တန်းအောင်သည်နဲ့နှစ်မှာပဲ ဆုံးပါးခဲ့၏။

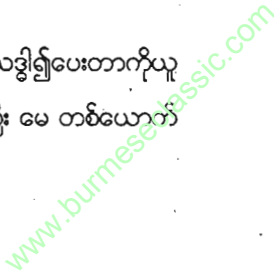
လောကကြီးမှာ ရှားရှားပါးပါး ကျန်ခဲ့သည်က ဖေဖေဘက်က တော်စပ်သော ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေညီမ ဒေါ်လေးခိုင်က မေ့ကို တူမရယ်လို့ မခင်မင် မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။

မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး မေ့မေ့ကို ဖေဖေ လက်ထပ်ခဲ့ကတည်းက ဖေဖေမိဘတွေက ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဆုံးတော့ ဒေါ်လေးခိုင်နှင့် အဘွားရှိနေသေးသည်။

မေ့လို့ပဲ မာနကြီးသော မေမေက အောက်ကျိုခံကာ ဘာအကူအညီမှ မတောင်းဘဲ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။

မေမေ ဆုံးပါးချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့အမေ အဘွားလည်း ဆုံးပါးသည်။ ဒေါ်လေးခိုင်က ဖေဖေ ရသင့်သည်ဆိုသော အမွေ သိန်းသုံးဆယ်ကို မေ့ဆီပို့ပေးသည်။ တကယ်ဆို ဖေဖေ ရသင့်တာ ထိုထက်မကသော တန်ဖိုးရှိမှန်းလည်း မေ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မက်မောမနေချင်တော့ပါ။ သဒ္ဓါ၍ပေးတာကိုယူကာ မေမေ ပိုင်ဆိုင်သော ခြံဝင်းနှင့်အိမ်ကို ရောင်းချပြီး မေ တစ်ယောက်

တည်း ရန်ကုန်တက်ခဲ့သည်။

လက်ထဲက ငွေကလေး ဘဏ်မှာအပ်နှံကာ အဆောင်နေရင် ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ခဲ့သည်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံသင်တန်း တက်သည်။ ဓာတ်ပုံပြင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်ရင်း ဆုတွေလည်း ရခဲ့ဖူးသည်။

မေ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံပညာနှင့် နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေ မှာ ဝင်ငွေရအောင် ရှာနိုင်ခဲ့သည်။ အခု ကျောင်းပြီးတော့လည်း မေ့မဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ပုံဆိုင်လေး ဖွင့်ဖြစ်သည်။

မေ့ရဲ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တော့ ပြည့်စုံအဆင်ပြေခဲ့၏။

တစ်ပတ်တစ်ရက် နားဖြစ်သော ဒီလိုနေ့လေးမှာတော့ အခင် ဆုံးသူငယ်ချင်း နွယ်နီနီ အိမ်မှာ မေ အချိန်ကုန်တတ်၏။

ရေခဲချိုးပြီးတော့ မေ ထည့်ယူလာသော ဝတ်စုံလေး လဲလှယ် ဝတ်သည်။ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမပြင်ဆင် မခြယ်သကော့ဘဲ ကော်ဖီ ဝိုင်းကို ဆင်းခဲ့သည်။

ကော်ဖီဝိုင်းမှာ နွယ်နီ မေ့ကို စောင့်နေခဲ့၏။

“လာ မေ ဒီမှာ အခုပဲ ဒေါ်မြိုင် နန်းကြီးသုပ်တွေ သုပ်ပေး ထားတာ၊ မပွခင် စားလိုက်ကြရအောင်”

“စားကြ စားကြ မေလေးကော နွယ်လေးပါ ကြိုက်တာသိလား”

အများကြီး ဒေါ်မြိုင် ဝယ်ထားတယ် သိလား”

ဒေါ်မြိုင်က အသုပ်ပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပေးရင်း ပြောသည်။ နွယ်နီ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားကြတာမို့ ကော်ဖီဝိုင်းမှာ မေတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိ၏။

“မေ နင် ဒီနေ့လာမှာ သိလို့ ဒေါ်မြိုင်က ရှယ်စီစဉ်ထားတာဟ၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ကင်ပွန်းချဉ် ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်လေ၊ ငရုတ်သီးဆားထောင်းနဲ့ ကြက်သားဆီပြန်လည်း ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်တော့ ညနေစာ အလွတ် အဝဆွဲသွား မယ်ဟာ”

“ညနေစာပါ စားပြီးမှ ပြန်လို့ ဒါကြောင့် ငါ ပြောတာပေါ့၊ အများကြီးချက်ထားတာ၊ မေမေတို့က ဒီနေ့ညနေစာပါ အပြင်မှာစား သောက်ပြီးမှ ပြန်လာကြမှာဟာ”

“သိပါတယ် နင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလို့ ငါ့ကို ဇွတ် နေခိုင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ ညနေမှ ပြန်ပါမယ် နွယ်နီရယ်”

နွယ်နီ မျက်နှာလေး ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားခဲ့သည်။ နှစ်ယောက် သား ဒေါ်မြိုင် သုပ်ပေးသော နန်းကြီးသုပ်တွေ အဝစားပြီး ကော်ဖီတစ် ခွက်စီ သောက်ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ငါ အသစ်ဝယ်လာတဲ့ ကိုရီးယားကားတွေ ရှိတယ်ဟ၊ နင်နဲ့

www.burmeseclassic.com

အတူ ကြည့်ရအောင်နော်”

နွယ်နီ အသစ်ဝယ်ထားသော ကိုရီးယားဖာတ်လမ်းတွဲကို ဖွင့်ကြည့်နေတုန်းမှာ ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားသံကိုတောင် သတိမထားလိုက်မိကြပါ။

“ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျ အိမ်ရှင်တို့”

ခေါ်သံလေးကြားမှ မေနှင့်နွယ်နီ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ပိတ်ထားသော ဧည့်ခန်းသံပန်းတံခါးအပြင်မှာ ရပ်နေသော လူရွယ်တစ်ဦး။ အစိမ်းရောင်တီရှပ်လက်တိုနှင့် အနက်ရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဘေးခွဲဆံပင်တိုတိုက သပ်သပ်ရပ်ရပ်မို့ ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းသော မျက်နှာလေးကို ပိုလို့ပေါ်လွင်စေသည်။

မေ ကိုယ်တိုင် ငေးငေးလေး ကြည့်နေတုန်း နွယ်နီက အရင်ဆုံး ထသွားခဲ့ရင်း

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”

“အန်တီ ဒေါ်မြတ်ပန်းနွယ် ရိုသလားခင်ဗျာ”

“ဪ မေမေ မရှိဘူးရှင်၊ ဖေဖေနဲ့ညှော်ခံပွဲ တစ်ခု သွားပါတယ်၊ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး”

နွယ်နီ ပြောရင်း ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေသည်။ ဆင်ဝင်

အောက်မှာ ရပ်ထားသော ငွေမင်ရောင် ပရာဒိုကားကြီးက ထိုလူရွယ်ရဲ့ ကားပဲဖြစ်မည်။

မေတို့က ကိုရီးယားဖာတ်ကားထဲ အာရုံဝင်စားနေသလို ကားစက်သံကလည်း ငြိမ်ငြောင်းလွန်းတာမို့ မသိလိုက်ကြတာ ဖြစ်မည်။

လူရွယ်ကို ဧည့်ခန်းထဲ နွယ်နီ ဖိတ်ခေါ်နေတာမို့ မေလည်း ရီမုဒ်လေးနှင့် EVD စက်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ပါဦးရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ကျွန်မကို မှာခဲ့လို့ ရရင် မှာခဲ့ပါ”

နွယ်နီက ဧည့်ခံရင်း ပြောသည်။ ကြည့်ရတာ သူ့ကို နွယ်နီ တောင် ခင်မင်ရင်းနှီး သိထားပုံမရပါ။

သူက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်မှ သူ့ရဲ့ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးကို မေ အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလေးတွေက ထူပိန်းနေတာ မဟုတ်ဘဲ စိမ်းညိုနေ၏။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေနှင့် မျက်ဝန်းညိုတွေက ကြည်လင်

ဒတာက်ပကာ စွဲဆောင်မှုအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

စင်းပြီးပေါ်လွင်သော နှာတံက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် နဂိုစိုလဲ့သော နှုတ်ခမ်းတွေက ပိပိရီရီ။

“ဪ မေ့နေလိုက်တာ၊ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”
 နွယ်နီ ဆိုတော့ သူ ကသောကမျောလေး လက်ကာငြင်းရင်း
 “မလုပ်နဲ့တော့ ကျွန်တော် အခုပဲ သောက်လာလို့ပါ။ အန်တီ
 မြတ် မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မေမေ ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေး ထားခဲ့ပါရစေ”
 “ဪ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင်”
 သူက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပါကင်ဘူးလေးကို ထုတ်
 ပေးသည်။ ရတနာပစ္စည်းထည့်သော ဘူးလေးပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည်။
 “ကျွန်တော့်မာမိ ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒေါ်ခင်မာလင်းဆို
 အန်တီမြတ် သိပါတယ်။ မာမိလည်း အန်တီမြတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ထားမှာပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ လာရင် နွယ်နီ ပေးလိုက်ပါမယ်”
 နွယ်နီက ဘူးလေးကို လှမ်းယူနေတုန်းမှာ သူ့အကြည့်တွေက
 မေ့ဆီ ဝေ့ခနဲ ရောက်လာသည်။ မေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို ဂူးစူးနှစ်နှစ်
 လေး စိုက်ကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။
 သူ့အကြည့်တွေကြောင့် မေ ရင်ကလေး တုန်ခါသွားခဲ့ရတာ
 တော့ အမှန်။ ကပျာကသီ အကြည့်လွှဲလိုက်ရ၏။
 “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”
 “ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”
 နွယ်နီကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထရပ်တော့မှ မေ ပြန်မော့ကြည့်

သည်။ သူက မေ့ကို ပြုံးပြုံးလေး နှုတ်ဆက်နေသေးသည်။
 မေလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ပြီးပြတော့ နွယ်နီ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်
 တာ မြင်လိုက်သေး၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ မေ ရှက်မျက်နှာလေး
 နီသွားမိ၏။
 သူက နှုတ်ဆက်အပြီးလေးနှင့် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထား
 သော ကားလေးဆီ လှမ်းထွက်သွားသည်။ မစိပ်မကျ ခြေလှမ်းတွေနှင့်
 လျှောက်သွားသော သူ့စတိုင်က ကြည့်ကောင်းလွန်းတာ အမှန်။
 “မေ”
 သူ့ကားလေး ဆင်ဝင်အောက်က မောင်းထွက်သွားတုန်းမှာပဲ
 နွယ်နီ မေ့ကို လှမ်းခေါ်တာမို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။
 “တကယ်ချောတယ်နော် မေ သဘောကျသွားပြီလား”
 “အံ့မယ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး”
 “စိတ်မဝင်စားဘူး မလုပ်နဲ့၊ သူ့အကြည့်တွေက မေ့ကို စိတ်
 ဝင်စားပုံပြသွားတာ အထင်အရှားပဲ”
 “ဟင် ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နွယ်နီဆီလာတာပဲလေ”
 “နိုး နွယ်နီနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး၊ မေမေ့ရဲ့မိတ်ဆွေရဲ့
 သား ထင်တယ်၊ မေ့နဲ့ ဒီနေ့ဆုံလိုက်တာ ထူးခြားတယ်၊ ဖူးစာရေးနတ်က
 ဆုံဆည်းအောင် ဖန်တီးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

သျှိုး

“နွယ်နီရယ် ပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့၊ မေ ထင်တာတော့ နွယ်နီမေမေက သဘောတူထားတဲ့သူလား မသိဘူး”

မေ့စကားကြောင့် နွယ်နီ ပခုံးလေးတွန့် ခေါင်းလေး ခါရမ်းပြ ရင်း

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နွယ်နီ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဖေနဲ့ မေက ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူးလို့ ပြောပြီးသား၊ ပြီးတော့ နွယ်နီ ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နွယ်နီ စိတ်မဝင်စားလို့ မေ့ဘက် မြားဦးလှည့်နေတာလား”

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ မေက နုနုညက်ညက်လေး နဲ့ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောတယ်၊ နွယ်နီသူငယ်ချင်းလေးကို လိုက် ဖက်ညီတဲ့ ချစ်သူနဲ့ပဲ ဆုံဆည်းစေချင်တယ်လေ”

“အဟင်း တော်ပါတော့ နွယ်နီရယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း တောင် မသိသေးတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မေ့ကို ဇွတ်သဘောတူမနေပါနဲ့၊ ကဲ အခွေဆက်ကြည့်ရအောင်ဟာ”

မေ စကားပြတ်အောင် ပြောရင်း ရီမုဒိလေး ကောက်ယူကာ ကြည့်လက်စ ကိုရီးယားကားကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ အာရုံတွေက တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ မရှိခဲ့ပါ။

သူ့ရဲ့ပုံရိပ်သွင်လေးကသာ မေ့အာရုံထဲမှာ လာငြိတွယ်နေခဲ့

သည်။ မလုံမလဲစိတ်တွေနှင့် နွယ်နီကို လှမ်းကြည့်တော့ နွယ်နီ အာရုံ တွေက ကိုရီးယားဇာတ်ကားထဲမှာပဲ ရှိနေတာ သေချာ၏။

မေ ပင့်သက်လေးရှိုက်လိုက်မိသည်။

တဒင်္ဂလေး ဆုံမိသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အလွယ်တကူ တိမ်ညွတ်သွားရလောက်အောင် မေက ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲလေ။

အခန်း (၄)

“လင်းလွတ်ခေတ် တဲ့ မေရဲ့”

“ဘာရယ် ဘာပြောတာလဲ နွယ်နီရဲ့”

ဖုန်းထဲက နားမလည်နိုင်သလို ပြန်မေးနေသော မေ့အသံလေး

ကြောင့် နွယ်နီ ရယ်မိပြန်သည်။

“နွယ်နီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မေ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို မေ ရေရွတ်နေသည်အထိ နွယ်နီ ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အရယ်တွေ မရပ်သေးတော့...။

“ဟဲ့ နွယ်နီ နင် ရူးသွားပြီလား၊ ဘာလို့ အကြောင်းမဲ့ရယ်နေတာလဲ”

“အဟင်း ဟင်း ရယ်ချင်လို့ဟ ဟင်း ဟင်း”

“ဟာ ငါ စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ ရယ်ချင်ရင် နင့်ဘာသာ အားရအောင်ရယ်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အာ နေဦး နေဦး၊ အဟင်း ဟင်း ငါ အတည်ပြောပျံ့မယ် ဘာလေး”

နွယ် အရယ်တွေကို ဘရိတ်အုပ်ပစ်ကာ ကသောကမျောလေး ဘားလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ

“လင်းလွန်းခေတ် ဆိုတာ ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက အိမ်ကိုလာတဲ့ သူလေဟာ၊ နင်နဲ့ ငါ သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့သူပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်အောင် မေ့ဘက်က အားသံတွေ တိတ်သွားသည်။ မေ ရင်တွေခုန်နေသည်လား။ နွယ် ချစ်မိသည်။

“မေ ဖုန်းကို နင့်ရင်ဘတ်နား ကပ်လိုက်စမ်းပါ၊ နင့်ရင်ခုန်သံ ကို ငါ ပုံဖော်ကြည့်ချင်လို့”

“ဘာရင်ခုန်ရမှာလဲ၊ မေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူး မလုပ်နဲ့လေ၊ နွယ်ကတော့ မေ့အတွက် အရမ်း သာနေတယ် သိလား၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လင်းလွန်းခေတ်က မေ့ကို ချစ်စားနေတာ သိလို့”

“ဟာကွာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

တစ်ဖက်က ပြောနေသော မေ့ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးလွှမ်း နေမည်ဟု နွယ် ယုံသည်။

“ဘာတွေ လာပြောသလဲ မမေးနဲ့၊ လင်းလွန်းခေတ်က မေ့နဲ့ တွေ့လိုက်ပြီးကတည်းက နေ့တိုင်း အိမ်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရာ လာနေတာ နေ့တိုင်းပဲ၊ မေ့ကို ပြုပြင်ရှာနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ချာလည်နေ တာသိလား”

“နွယ်နီနော် ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့၊ နွယ်ဆီလာတာဆိုတော့ နွယ်နဲ့ပဲဆိုင်တယ်၊ တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟေ့ နွယ်စကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦး၊ သူ့နှုတ်ကကို ဖွင့်မေးတာ မေ့အကြောင်းတွေ နွယ်အားလုံး ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဘာရယ် မေ့အကြောင်းမေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လင်းလွန်းခေတ်က နွယ်ကို ခင်အောင်ပေါင်းပြီး မေ့အကြောင်းတွေ မေးတာ၊ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုဘူး၊ သူ မေ့ကိုချစ် နေတာ အမှန်ပဲ”

“ဆောရီးပဲ နွယ်၊ မေ့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နွယ်ပဲ အဲဒီ လင်း လွန်းခေတ်ကို ချစ်သူတော်လိုက်ပေါ့”

“အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ မေ့ရဲ့၊ သူက မေ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ နွယ် သိတာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် နွယ် ကျေနပ်တယ်၊ ဝမ်းသာတယ် သိ

“ဘား၊ သူနဲ့မေ့က လိုက်ဖက်ညီတယ်၊ လင်းလွန်းခေတ် မိဘတွေက ပြည့်စုံချမ်းသာတယ်၊ လင်းလွန်းခေတ်ကလည်း ပညာတတ် ဘွဲ့ရပြီးသား သူ့အဖေရဲ့ အလုပ်တွေကို ဦးစီးလုပ်တော့မယ့် လူတော်တစ်ယောက်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး နွယ်ရဲ့၊ ဘာလို့ သူ့ History တွေ မေ့ကို လာ ပြောပြနေတာလဲ”

“မေ့က နွယ်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေး၊ နွယ်သူငယ်ချင်း သားကို အရာရာပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားနဲ့ ရစေချင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းကို စုံစမ်းထားတာ”

နွယ် အားတက်သရောလေး ပြောမိသည်။ တကယ်လည်း သူငယ်ချင်းမလေးအတွက် နွယ် ပျော်နေမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မေ့ သံလေး အေးချမ်းစေချင်သည်။

လင်းလွန်းခေတ်ဆိုသော ပြည့်စုံချမ်းသာသည့် ယောက်ျားနှင့် ချစ်စေချင်သည်။ ဒါ နွယ်ရင်ထဲက အဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဆန္ဒပဲဖြစ်၏။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ မေ့၊ သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံလာရင် ခေါင်းညိတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားနော်”

“ဟင့်အင်း မေ့ သူ့ကိုချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဘာလို့လဲ မေ့ရဲ့”

“အဓိကအကြောင်းရင်းက သူ ချမ်းသာနေလို့ပေါ့”

“ဟင် ဘာဆိုလို့လဲ မေရဲ့”

“ဆိုင်တာပေါ့ နွယ်ရဲ့ ဘဝတွေက ထပ်တူညီမှ ဟာမိုနီဖြစ်မှာလေ။ တကယ်ဆို လင်းလွန်းခေတ် အခြေအနေက နွယ်နဲ့မှ ထပ်တူကြတာ။ ဒီတော့ မေ့ကို တိုက်တွန်းမနေနဲ့ နွယ်ပဲ ရွေးလိုက်”

စကားအဆုံးမှာ မေ ဖုန်းလေးပိတ်သွားခဲ့သည်။

နွယ် မချင့်မရဲလေး ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ မေ့အတွက် ဝမ်းသာနေခဲ့ရတာ အမှန်။ မေက လက်မခံချင်သလို ငြင်းနေတော့ စိတ်ပျက်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းလွန်းခေတ် အပေါ်မှာ မေ ရင်မခုန်ဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မင်းသားလေးတစ်ပါးလို ချောမောပြီး အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံသည့်သူကို မေ လက်မခံသည့်အကြောင်းပြချက်က ချမ်းသာပြည့်စုံလို့တဲ့။

အချစ်ဆိုသောအရာကို နွယ် မကြုံမသိပေမယ့် မေ ပြောသော အချက်နှင့်မသက်ဆိုင်ဟု ထင်သည်။

ဒါကို မေ လက်ခံနိုင်သည့်အချိန်ကျလျှင်တော့...။

အခန်း (၅)

“အံ့ဖွယ်မေ”

မေ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ အံ့သြစိတ်တွေ ချက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။

လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော သူ့အမည်နာမကို နွယ် ပြောပြထားတာ မေ သိထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်မေ တစ်ကြိမ်ပဲ ဆုံဖူးသည်။

မေ့ပြီး ဆုံတွေ့မှုလည်း မရှိခဲ့။

မေ ရှိသော ဒီဥယျာဉ်လေးထဲက ဓာတ်ပုံဆိုင်လေးအထိ ရောက်တာတော့ အံ့သြစရာကောင်းသည်။ သေချာတာက ဒါ နွယ်စနက် နွယ်ပဲ ထင်ပါသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကိုယ်မျက်စိရှေ့မှောက်အထိ ရောက်လာသော သူ့ကို မေ
မျက်မှောင်လေးကုပ်ပြီး အလိုမကျစွာ မေးမိသည်။ သူကတော့ မျက်
မှောင်လေးကုပ်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်နေသေး၏။

ကြည့်လင်ရှင်းသန့်သော ရုပ်သွင်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီ
လေးက အဝါနုနုရှုပ်လက်တိုနှင့် ဂျင်းပြာနုနုလေး ဖြစ်သည်။ အနီးကပ်
ယှဉ်ရပ်မိမှ သူ့အရပ်မြင့်မြင့်မားမားကြီးက မေ့ထက်တောင် ခေါင်းတစ်
လုံးစာခန့် မြင့်မားလွန်းသည်။

“ကိုယ် အံ့ဖွယ်မေ့လျော့လာတာပါ”

မေ မျက်နှာလေးက အလိုမကျမှုတွေနှင့် ပိုမိုပြီး သုန်မှုန်သွား
ခဲ့မှာတော့ သေချာနေခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးနေသော
သူ့အပြုံးအတွက်တော့ တစ်စက်လေးတောင် ပျက်ယွင်းမသွားခဲ့ပါ။

“ညီမ ဒီမှာ မတ်တပ်ရပ်နေရတာ ညောင်းလှပြီ”

အလိုမကျသလို လှမ်းအော်သော အစ်မကြီးအသံကြားမှ
အာရုံက အလုပ်ထဲ ပြန်ရောက်သွား၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်မည့်သူကို အသေ
အချာ ချိန်ရွယ်ထားပြီးမှ သူ့ခေါ်သံကြောင့် မေ အာရုံတွေ ပျက်သွား
တာ။

“ဆောရီး အစ်မ၊ ကန်တော့နော်၊ ခဏလေး ရိုက်မယ်”
မေ အားတုံ့အားနာနှင့် တောင်းပန်ရင်း ကင်မရာကို ချိန်

ခိုက်ပေးလိုက်ရသည်။

“ရပြီ ရပြီ အစ်မ”

ကိုယ်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့ကာ သူ့ကိုလည်း မေ
လှည့်မကြည့်နိုင်ပါ။ ဓာတ်ပုံရိုက်သူကို ဘောက်ချာဖွင့်ပေးရသေး၏။

စရံငွေယူ ဘောက်ချာပေးပြီးတော့ မိန်းကလေးအုပ်စုတစ်စု
ဓားပွဲဝိုင်းဆီ ရောက်လာပြန်သည်။

“အစ်မ ဓာတ်ပုံတွေ ရပြီလား”

မြင်ရုံနှင့် မေ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသော အုပ်စုပါပဲ။ လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်ရက်ခန့်က ဥယျာဉ်ထဲလာကာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်သွားကြသည့်
အုတ်မလေးများ အုပ်စု။ ရိုက်သွားသော ဓာတ်ပုံတွေကတောင် ပုံနှစ်ဆယ်
နီးပါးရှိသည်။

“ရပြီ ညီမလေးရေ၊ အစ်မကို ဘောက်ချာပေး”

ကမ်းပေးသော ဘောက်ချာကို လက်ခံယူကာ အံ့ဆွဲထဲက
အသင့် စီစဉ်ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကို ယူမေးလိုက်သည်။

“ဟယ် ဒီမှာ ငါ့ပုံ ငါ့ပုံဟဲ့”

“ပြစမ်း ပြစမ်း ဟယ် ငါ့ပုံလေးက လှတယ်ဟ ခစ် ခစ်”
ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ယောက်ဆီ ဆွဲထုတ်ကြည့်ကြရင်း ဗရုတ်မ
တွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကုန်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့်နေ့ကလည်း

ဥယျာဉ်ထဲမှာ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ဆူညံနေသည့်အုပ်စု
မေ အကြောင်းသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ဓာတ်ပုံတွေကို သူ့ထက်ငါ လူယူကာ ဝိုင်းကြည့်
ဝေဖန်ကြ၊ ရယ်မောကျေနပ်နေကြသံတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဒီလောက် အများကြီးရိုက်တာတောင် အစ်မက ဈေးမလွှေ
ဘူး၊ တကယ်ဆို နည်းနည်းတော့ လျော့သင့်တယ်”

“အဟင်း ဟင်း နောက်တာပါ အစ်မရဲ့၊ အစ်မ ရိုက်ပေးတဲ့
ပုံလေးတွေက ကောင်းပါတယ်၊ အပြင်မှာ မချောတဲ့ ကေသီတောင်
ဓာတ်ပုံထဲမှာ လှသွားတယ် အဟင်း ဟင်း”

“ကောင်မစုတ်နော်၊ သူများကို ကဲ့ရဲ့ဖို့ဆို နှစ်ယောက်မရှိဘူး
ဟွန်း”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကြနောက်ကြရင်း ကျသင့်
ရှင်းကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့မှ မေ့လည်း ပင့်သက်မေးလေး ရိုက်
လိုက်ရသည်။ ဒီလိုအုပ်စုမျိုးသာ တစ်နေ့ သုံးလေးခု ကြုံရလျှင် ခေါင်း
တွေ မူးနောက်သွားမှာ သေချာ၏။

“အံ့ဖွယ်မေ”

“ဟင် ရှင် မပြန်သေးဘူးလား”

အခုချိန်ထိ မေ့ကို ရပ်စောင့်နေသော သူ့ကို မေ မျက်မှောက်

လေးကုပ် မေးမိသည်။ သူက အပြုံးမပျက် မျက်နှာလေးနှင့် ဝေးကြည့်
နေရင်း

“ကျွန်တော် မေနဲ့စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ၊ ဒီအချိန်ဆို
ဒီစိမ်းလန်းစိုပြည် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတတ်တယ်လို့ နွယ် ပြောလိုက်လို့”

မေ ကြုံတွေးထားသည့်အတိုင်း နွယ်နီ စနက်ကြောင့် သူ
မရဲ့ဓာတ်ပုံဆိုင်လေးဆီကို ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်မှာပဲရှိရှိ ရှင်နဲ့ ဘာပြောစရာကိစ္စမှ မရှိဘူး
ဆင်တယ်”

မေ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောမိသည်။ သူကတော့ မေ ပြောသမျှ
မျက်နှာလေးတစ်ချက် မပျက်ဘဲ စူးစူးနှစ်နှစ်လေး ကြည့်နေသည်။
အောက်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ခေါက်တင်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဆစ်ပတ်နှမ်းနှင့်ပဲ တွဲဝတ်ဆင်ထားသော မေ့ကို သူ့အကြည့်တို့ မလွှဲဖယ်
ဘူးဆဲဘဲ

“ကျွန်တော့်မှာ မေ့ကို စကားတွေ ပြောစရာအများကြီး ရှိတယ်
ကျွန်တော် မေနဲ့ ခင်မင်ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ အခြေအနေနဲ့ ရှင့်အခြေအနေက ခင်မင်
သင့်ဘူးအနေအထား မဟုတ်ဘူး လင်းလွန်းခေတ်”

“ဒါ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေပါ အံ့ဖွယ်မေ၊ မေ့အကြောင်းတွေ

ကို နွယ် ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ မေက အဆောင်မှာနေတယ်။ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းနဲ့ စပီကင်သင်တန်းတွေတက်ပြီး ဘဝကို တိုးတက်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့သူတစ်ယောက်”

“အဲဒါတွေက ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ”

မေ့အကြောင်းတွေကို သူ စုံစုံလင်လင် သိနေတာမို့ အံ့သြခြင်း တော့ မဖြစ်မိပါ။ ဒါလည်း နွယ် ပြောပြထားလို့ သူ သိထားသော အကြောင်းအရာတွေပဲ ဖြစ်မှာသေချာသည်။

“မေ့နဲ့ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော်နဲ့ သက်ဆိုင်တယ် မေ၊ ဘာလဲ လဲဆိုတော့ မေ့ကို ကျွန်တော် ချစ်နေလို့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မေ၊ ကျွန်တော် မေ့ကိုချစ်တယ်။ အံ့သြစရာ ကောင်းချင်ကောင်းနေမယ်။ မေ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ပြီး အချိန်တိုလေးမှာ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်သွားတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း နွယ်ကို မေ့အကြောင်း တွေမေးပြီး ကျွန်တော် သိခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘာလို့လဲ မေ၊ ကျွန်တော်က ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့သူတစ် ယောက် ဖြစ်နေလို့လား”

မေ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်ညူးသွားမိသည်။ နွယ်နီကတော့ မေ အပြာသမျှအားလုံးကို သူ သိအောင် ပြန်ပြောထားသည် ထင်၏။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအချက်က အရေးကြီးဆုံးအချက်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး မေ၊ အချစ်အတွက် အရေးကြီးဆုံးက အချစ်ပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

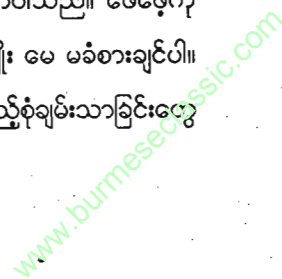
“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မေရယ်၊ မေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တာ ဘယ်အရာ နဲ့မှ မသက်ဆိုင်ဘဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ကလည်း မေ့ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုပါပဲ”

ဆိုင်ထဲဝင်လာသော မိသားစုတစ်စုကြောင့် သူ့စကားတွေ ရပ် သွားသလို မေလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“မေ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထွက်သွားခဲ့တာ မေ အလုပ်ရှုပ်သွားတာ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မေ့ရင်ထဲမှာတော့ မောနုံးနုံးကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေကို မေ သိပ်ကြောက်ပါသည်။ ဖေဖေ့ကို ထက်ထပ်ယူခဲ့မိလို့ မေမေ ရင်ဆိုင်ခံစားရသလိုမျိုး မေ မခံစားချင်ပါ။ မေ့အတွက်တော့ လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာခြင်းတွေ

ကတော့ ကြောက်စရာကောင်းသော တံတိုင်းကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

အချစ်အတွက် အရေးကြီးဆုံးက အချစ်ပဲတဲ့လား လင်းလွန်း
ခေတ်ရယ်။ ဟင့်အင်း ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ကျွန်မ အကြောက်ဆုံး
အရံဆုံး တံတိုင်းကြီး ရှိနေတယ်။

မေ့အနားကို ရှင်မလာပါနဲ့ လင်းလွန်းခေတ်ရယ်။

အခန်း (၆)

အနားကို မလာပါနဲ့ဟု မေ့ ဆုတောင်းမိပေမယ့် သူကတော့
အမှတ်မထင်ပဲဆိုင်လေးရှေ့ကို နေ့စဉ် ရောက်လာတတ်သည်။

မေ့ တစ်မင်ပဲ ဥပေက္ခာပြုကာ မသိကျိုးကျွံပြု ရယ်စရာအလုပ်
တွေနှင့်ပဲ ရှုပ်ထွေးနေပြတော့ မေ့အနားကို ရောက်မလာဘဲ ဆိုင်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေတတ်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက မေ့ဆီငေးလျက် တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်ဝိုင်
ငေး ထိုင်နေသည်က တစ်ခဏလေးမဟုတ်ဘဲ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခန့်
အထိ ကြာတတ်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မေ့ဆီက တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကို
မျှင်လင့်နေတာသိပေမယ့် မေ့ တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်
အောင် နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ခုံတန်းလေးက ထရပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပြန်သွားတတ်ပါသည်။

တစ်ပတ်တစ်ရက် မေ နားသည့်ရက် နွယ်နီတို့အိမ်ရောက် တော့လည်း လင်းလွန်းခေတ်က ရောက်လာတတ်သည်။

“နွယ်နီ သူ့ကို နင် တမင်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟယ် မဟုတ်ရပါဘူး မေရယ်၊ သူ့ဘာသာ လာတာပါ”

နွယ် လိမ်နေတာ မေ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ မေ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် မရှိတာမို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

သူကတော့ မေတို့ စကားဝိုင်းကိုဝင်ကာ စကားတွေပြောသည်။ မေက စကားဝိုင်းတွေထဲက ရှောင်ထွက်ကာ တွေ့သည့်သတင်းစာ ဂျာနယ်တစ်ခုခုကိုပဲ စိတ်ဝင်စားသလို ဖတ်နေလိုက်သည်။

မေ တမင်ရှောင်မှန်း သိတော့ သူ မေ့ကို တောင်းပန်တိုးလှူ သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်တတ်၏။ နွယ်နီကလည်း သူ့ကို အားနာ ကာ မေ့ကို လှမ်းကြည့်တတ်စမြဲ။

သူ ပြန်သွားသည်နှင့် နွယ်နီက မေ့အနားရောက်လာကာ အပြစ်ဖွဲ့စကားတွေ ပြောတော့သည်။

“မေရယ် နင် ဘာလို့ လင်းလွန်းအပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင့် ဥပေက္ခာပြု ခါးသီးနေရတာလဲဟင်”

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲ နွယ်ရယ်၊ ငါ သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ်တော့ နင် အသိ အမှတ်ပြုသင့်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ဇာတ်လမ်းတွေ မရှည်ချင်ဘူးဟာ”

“ဘာလို့လဲ သံယောဇဉ်တွေ အမျှင်တန်းပြီး သူ့ကို မေ ချစ် မိသွားမှာစိုးလို့လား”

“နွယ်နီနော်၊ လာနောက်မနေနဲ့”

“မေရယ် ငါတော့ နင်နဲ့လင်းလွန်းကို သဘောတူတယ်၊ ဘယ် လို့ပဲကြည့်ကြည့် အပြစ်တစ်စက်လေးတောင် မရှိတဲ့သူ့ကို နင် ဘာလို့ ခေါင်းခါနေတာလဲ”

“မချစ်နိုင်လို့ မချစ်လို့ပေါ့”

မေ ယတိပြတ်ပဲ ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ နွယ်က မေ့မျက်ဝန်း တွေထဲ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဟင့်အင်း ငါ မယုံဘူး၊ နင် သူ့ကိုရှောင်ဖို့ကြိုးစားနေတာ

သူက ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား၊ အကယ်လို့ လင်းလွန်းသာ နင်နဲ့အခြေတူ ဘဝတူဆိုရင် နင် ဒီလို ဆက်ဆံမလား”

နွယ်နီအမေးကို မေ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေး

ကြည့်ဖူးပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ လင်းလွန်းခေတ် သာ မေ့လိပ် ဘဝတူဆိုလျှင် မေ ခင်မင်မိမှာတော့ သေချာသည်။ သူ့ရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားမှုတွေကို သူ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မေ မြင်တွေ့ပါသည်။

ရှင်းသန့်ချောမောပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သူ့အသွင်ကိုလည်း မေ သတိထားမိတာပဲ ဖြစ်သည်။ အနေတည်ကြည်ပြီး ရုပ်သွင်ချောမော သော သူ့အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေမှာလည်း မေ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဆိုသော သူ့အကြောင်းတွေ ကို နွယ် ပြောပြတော့လည်း မေ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

“မေရယ် လင်းလွန်းခေတ်က မေ့ကိုတကယ်ချစ်တာပါ။ သူ့ ဘဝမှာ မေက ပထမဆုံး ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့။ နွယ်ကို ဝန်ခံပြော ဖူးတယ်”

နွယ်ဆီက ကြားရသော ထိုစကားတစ်ခွန်းက မေ့ရင်ထဲအထိ ကြည်နူးလို့ကိဖိုစွာ ခံစားရတာကို မေ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဆို မေ့နှလုံးသားကလည်း အမြဲတမ်း မာကြောပြတ် သားစွာ တည်ရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာတော့ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံပါသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မေ့အချစ်ကို

ဘောင်းခံသူမှန်သမျှ ပြတ်သားစွာပဲ ငြင်းခဲ့သည်။ မေ့ဘဝကို ရုန်းကန် နှိ ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် နှလုံးသားက အချစ်ကို အလိုမရှိခဲ့ပါ။

အခုတော့ မေ့နှလုံးသားကိုမှ သူက ငြိတွယ်လှုပ်ခတ်အောင် နှိတ်တီးလာသည့် အဖြစ်မှာ မေ ဒူးထောက်ကျရှုံးတော့မည်လား။

မေ့ဘက်က ဥပေက္ခာတရားတွေကို သူကတော့ အရှုံးပေး သွားခဲ့ပါ။ နေ့စဉ်တိုင်း စိမ်းလန်းစိုပြည် ဥယျာဉ်ထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ထားထိုင်တတ်သည်။

“နင် သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ ဥပေက္ခာပြုထားထား သူကတော့ နှိကို ချစ်နေမှာတဲ့။ နင်မျက်နှာလေးကို မြင်နေရရင် စိတ်ချမ်းသာတယ် တဲ့”

နွယ်ဆီက ပြန်ကြားရသော သူ့ခံစားချက်တွေက မေ့ရင်ကို ထိထိရုတ်တော့ ခံစားရစေပါသည်။

မေ့ကို တဒင်္ဂလေးမြင်တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် သူ ဒီလိုပဲ နေ့စဉ် နေထိုင် ခုက္ခလာခံနေတော့မှာလား။

လင်းလွန်းခေတ်ရယ် ကြာရင် နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒအောက်မှာ သူ့အဖေတွေ ပြုလဲသွားရတော့မှာလား။

အခန်း (၇)

ဥယျာဉ်လေးထဲက ခုံတန်းပြာလေးမှာ ထိုင်ကာ မေ့အရိပ်ကို မျှော်ငေးနေတတ်သော သူသည် မေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေအောင် တော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြုမူခဲ့ပါ။

ကိုယ့်အလုပ်တွေနှင့်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးရင်း မေလည်း ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေခဲ့သည်။ နေ့စဉ်တိုင်း မြင်တွေ့ရသော သူ့အရိပ်လေးကိုတော့ မေ မသိစိတ်က မျှော်နေမိတာတော့ ဝန်ခံချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ နောက်ကျပြီး ခုံတန်းပြာလေးကို ရောက်မလာ လျှင် မေ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာကာ သူ့အရိပ်လေးကို မျှော်တတ်လာသည်။ အချိန်မှန် ရောက်မလာတတ်သော သူ နေမကောင်းတာလားဟု စိုးရိမ် ပူပန်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ သူ ရောက်လာပြန်လျှင်လည်း မေ့ရင်ထဲက လျှိုက်ခနဲ သာစိတ်ကို ဟန်ဆောင်သိုဝှက်ကာ မသိကျိုးကျွံ အလုပ်များနေဟန် ဘာင်မိပြန်သည်။

သူ့ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် အလေးအနက်ရှိမှုအတွက်တော့ မေ စိတ်ထဲက မှတ်တွေ ကြိတ်ပြီး ပေးနေမိခဲ့၏။

နွယ်နီတို့အိမ် မေသွားသည့်ရက်မှာလည်း လင်းလွန်းခေတ်က ပြည်ထောင်ရောက်နေတတ်ပြန်သည်။

“မေ စားလို့ကောင်းလား”

“အေး ကောင်းတယ် နွယ်ရဲ့၊ နေပါဦး နင် ဘယ်ဆိုင်က စားစီးစီး ထဝယ်ထားတာလဲ”

မေ ရောက်တော့ နွယ်နီက မုန့်ဟင်းခါးတွေ ထဝယ်ထားတာမို့ သူ့အား အားပါးတရ စားဖြစ်ကြတာ ဖြစ်သည်။ အရသာကို ခံစား နေသည့်ခန့် နာမည်ကြီးဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါးဟု သိတာမို့ မေ မေးမိ၏။

နွယ်နီက ဟင်းရည်နှင့် အိုးဘဲဥကိုဖွဲကာ စားနေသော မေ့ကို မြင်ကာ ပြုံးပြုံးလေး လုပ်နေ၏။ ပြီးမှ

“ငါ ထဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လင်းလွန်း အစောကြီး ထယ် ထားတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် နင် မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တယ်လို့ ငါ ပြောလိုက်တာ သူ အစောကြီး ဝယ်ပို့သွားတာမှ အများကြီးပဲ။ အဝစားနေရ မေ နွယ်နို့စကားကြောင့် ဟွန်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ အမှန်။ အကြောင်း နှင့် နှစ်ပွဲတိတ်လည်း စားပြီးပြီ။ ဟင်းရည်နှင့် အိုးဘဲဥတစ်လုံးတောင် ကုန်လုလုမှ နွယ်နို့ ပြောလာတော့ စိတ်ထဲက မလုံမလဲ ဖြစ်မိသလို ကျေနပ်ကြည်နူးစိတ်လည်း ဖြစ်ရ၏။

“ဟင် တော်ပြီလား မေရဲ့၊ စားပါဟ”

“တော်ပြီ သူ ဝယ်ကျွေးတာမှန်းသိရင် စားတောင် မစားဘူး မေ စိတ်ဆိုးသလိုဆိုတော့ နွယ်နို့ မျက်နှာပျက်ကာ ပျာပျာသလို

“မေရယ် ဒီလို မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ဒီနေ့က လင်းလွန်းမွေးနေ့ဟာ ဒါကြောင့် သူက နင်နဲ့ငါ့ကို ဒါနပြုတာပါ”

“နွယ်နို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ သူနဲ့ငါ့ကို နင် ဘာမှ ကြားမိ ညှိနှိုင်းမပေးပါနဲ့”

“မေရယ် ဘာလို့ လင်းလွန်း အချစ်ကို နင် လက်မခံနိုင်တာလဲ”

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲ နွယ်၊ သူ့ရဲ့ချမ်းသာပြည့်စုံမှုကြီးကို ငါ ဘယ် လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ အစွဲအလန်းကြီးတယ်လို့ နင်ထင်ချင်ထင် ငါ့ရင်ထဲမှာ မေမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက အပြည့်

“မေ့တုန်းပဲ”

မေ့အကြောင်းတွေကို သိထားပြီးသော နွယ်နို့ဆီက ပင့်သက် လေး ရှိုက်သံကြားရသည်။

“ဖေဖေရဲ့ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေကို မက်မောလို့ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက် ကြီးကို မေမေတစ်ဘဝလုံး ခံခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက ငါတို့ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့ကြတဲ့ အထိပဲလေ”

“မေရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့မေ့အပေါ်မှာ မေ့ဖေဖေက သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ လင်းလွန်းကလည်း မေ့ကို အဲဒီလို သစ္စာခိုင်မြဲမှာ နွယ် ယုံတယ်”

“မေမေနဲ့ဖေဖေက အချစ်အတွက်နဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ထောင် ခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့် မေမေရင်ထဲမှာဒဏ်ရာ အစိုင်အခဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ မှ နွယ်နို့၊ ပြီးတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအမှားမျိုး ငါ မလိုချင်ဘူး”

“မေရယ်”

နွယ်နို့နှုတ်က တီးတိုးရေရွတ်သံလေးပဲ ကြားကာ ဘာမှခွန်းတုံ့ မပြန်တော့ပါ။ အတိတ်ကို တွေးမိတိုင်း ငွေ့ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို သနားမိ သလို ဖေဖေရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို မေမေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့် ဖေဖေအသိုင်း အဝန်းရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကြီးအောက်မှာ မေမေ နာကျင်ခံရခက်ခဲ့တာ သေချာ

၁၆

ဖေဖေဆုံးကတည်းက ဘယ်သူ့ရဲ့အားကိုးသနားမှုကိုမှ မခံယူဘဲ ဘဝကိုရှုန်းကန်ခဲ့သော မေမေသည် နောက်ဆုံးအချိန်မှာတော့ သမီးအတွက် စိတ်မချနိုင်သော သောကပူတွေတော့ ခံစားသွားရမှာ သေချာ၏။

တစ်ချိန်မှာ မေမေ့လို နောင်တတွေနှင့် မေ မကြုံဆုံချင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း လင်းလွန်းခေတ်အပေါ်မှာ မေ မတွယ်ငြိနိုင်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မေ နင်နဲ့ငါ ဂိမ်းဆော့ရအောင်ဟာ”

မေ့စိတ်တွေ ညစ်ညူးသွားတာသိတော့ နွယ်နီက အာရုံပြောင်းအောင် ဂိမ်းကစားဖို့ ပြောသည်။

နစ်ယောက်သား အတူဂိမ်းကစားကြရင်း အာရုံတွေ ညစ်ညူးသွားကြတော့ ခြံဝင်းထဲဆင်းကာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ခရေရိပ်အောက်က ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ စကားတွေပြောကြသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ပြောကြရင်း နောက်ဆုံးတော့ နွယ်နီရဲ့စကား ဦးတည်ရာက လင်းလွန်းခေတ်ဆီပဲ ပြန်ရောက်ပြန်၏။

“မေ နင် အချစ်ကို ဘယ်လိုခံစားနားလည်သလဲဟင်”

“မသိဘူးဟာ”

“သိချင်ရင် လင်းလွန်းခေတ်ကို ချစ်ကြည့်လိုက်ပါလား”

ထုံးစံအတိုင်း နွယ်နီ စကားတွေက ဒီကိုပဲ ဦးတည်လာပြန်၏။

မေ အလိုမကျသလို မျက်မှောင်လေးကျပြီး ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“နွယ်နီနီ”

“ဘာလဲဟ”

“နင် အဲဒီသူအကြောင်းပဲထပ်ပြော၊ ပြောနေရင် ငါ ဘယ်တော့မှ နင့်ဆီမလာတော့ဘူး သိလား”

“ဟယ် မေရယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

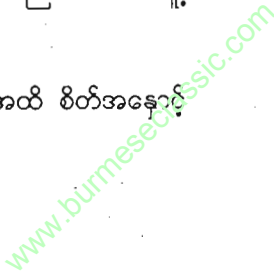
“လုပ်မယ် ငါ တကယ် စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒီကိုလာရင် နင်က သူ့အကြောင်းတွေ ပြောတယ်၊ ဆိုင်ရှေ့မှာလည်း သူက နေ့တိုင်း ငုတ်ဘုတ်လာထိုင်နေတာက တဖောင့်၊ ငါတကယ် စိတ်ညစ်ပြီး သေတောင် သေချင်တယ် အဟုတ်”

“မေ”

လင်းလွန်းခေတ် ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် မေကော နွယ်နီ ပြိုင်တူညီညွတ်ကြည့်မိကြသည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက အနားရောက်နေသည်မသိသော သူ့အတိုင်း နားက ပိုင်းဖျော့နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မေ အဲဒီလောက်အထိ စိတ်အနှောင့်

အယုတ်ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မေ”

မေ ပြောလိုက်သည့်စကားတွေကို သူ အသေအချာ ကြားသွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ နွယ်နီလည်း မျက်နှာလေးငယ်ကာ မေနှင့်သူ့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လို့နေသည်။

“ကျွန်တော့်အပြုအမူတွေကြောင့် မေ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မေ မကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေ ကျွန်တော် မလုပ်တော့ပါဘူး။ နွယ်နီကိုလည်း ကတိပေးပါတယ်ဗျာ။ စိတ်ချ မေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မမြင်စေရပါဘူးဗျာ”

စကားအဆုံးမှာ သူ မေတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ ရုပ်လက်ဖြူနှင့် အစိမ်းရောင်ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့အသွင်က ရှင်းသန့်နေပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက လေးပင်တံ့ဆိုင်နေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းသွားသောသူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း နွယ်နီက

“မေရယ် လင်းလွန်း သနားစရာဟယ်။ သူ တော်တော် ခံစားသွားရမှာ သေချာတယ်”

နွယ်နီစကားကို မေ ခွန်းတုံ့မပြန်ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုမျိုး။

မေ့စကားကြောင့် သူ တကယ်ပဲ ခံစားထိခိုက်သွားခဲ့သည်လား

စိတ်မကောင်းပါဘူး လင်းလွန်းခေတ်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ စိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲလို့ မေ ယုံကြည်တယ်။
အတ္တဆန်လိုက်တာလို့ ဆိုမယ်ဆိုရင်လည်း...။

အခန်း (၈)

မေ့စကားတစ်ခွန်းက တကယ်ပဲ လင်းလွန်းခေတ်ကို ထိခိုက်
ခံစားသွားစေခဲ့သည်လား။

နောက်တစ်နေ့မှာ စိမ်းလန်းစိုပြည် ဥယျာဉ်လေးထဲက ခုံတစ်
လေးက တိတ်ဆိတ်အထီးကျန်သွားခဲ့သည်။

အချိန်မှန်မှန် မပျက်မကွက် ရောက်လာတတ် သာ သူသည်
အခုတော့ ရောက်မလာခဲ့တာတော့ သေချာနေပြီ။

“ညီမလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

“ရှင်”

“ဪ ဝိသားစုအမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ပါ။ ဒီဥယျာဉ်
ထဲက ရှုခင်းကောင်းတဲ့နေရာလေးရှိမလား”

“ရှင် အဲ ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် အစ်မ”

မေ့စိတ်နှင့်ကိုယ်က မကပ်သလိုဖြစ်နေသည်။ အမြဲတမ်း
ဝိသနာပါ အာရုံဝင်စားသော အလုပ်ထဲမှာတောင် မေ့ စိတ်တွေ ပျော်ဝင်
မနေခဲ့ပါ။

“ဟင် သူ လာပြီ”

ဆိုင်လေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေသော
သူ့ရွယ်ကို မေ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားတော့မှ သူ မဟုတ်ပါ။ လူငယ်
တစ်ယောက် ထိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ညီမ ဟောဟို ပန်းပင်တွေနားမှာ နောက်ထပ်တစ်ပုံလောက်
ရိုက်ပေးပါဦးနော်”

အလုပ်ထဲမှာ စိတ်အာရုံက မကပ်ပြီတော့ အရာရာက အ
သောင်ယောင်အမှားမှား အသေအချာ ချိန်ရွယ်ရိုက်ပြီးမှ ဖလင်က
တုန်နေပြန်၏။

“ဪ အစ်မ ခဏလေးနော်၊ ဖလင်လိပ်က ကုန်နေပြီ”

“ဟင် ဖလင်မပါဘဲ ရိုက်လိုက်တာလား”

“ဟုတ် အဲ ခဏလေး စောင့်ပါနော်၊ ကျွန်မ present
ထပ်ပုံရိုက်ပေးပါမယ် အဟင်း ဟင်း”

“ဖလင်နဲ့တော့ ရိုက်နော် ညီမ အဟင်း ဟင်း”

မမှားသင့်သည့်အမှားတွေနှင့် မေ မျက်နှာလေး ထူပူသွားမိသည်။ မြင်နေကျ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်မရတော့ခြင်းက မေ့စိတ်ကို ဒီလောက်အထိတောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စေသည်လား။

မချစ်ပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟု ယုံကြည်ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုခဲ့သော စကားတွေအတွက် နောင်တတွေတောင် ရချင်မိ၏။
တကယ် မလွယ်ပါလား လင်းလွန်းခေတ်ရယ်။

မနေ့ကလည်း သူ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ဒီနေ့လည်း အရိပ်အယောင်လေးမှတောင် မမြင်ခဲ့ရ။

မနေ့ညက နွယ်နီဆီက ဖုန်းကိုလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြားခဲ့ရသေးသည်။

“မေ နင် ဆိုင်ရှေ့ကို လင်းလွန်း မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား သူ ငါ့ဆီရောက်လာတယ်။ နင့်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ်သွားတာ သူ ဝမ်းနည်းတယ်တဲ့။ နင် မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ ခံစားရတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ အရုံးပေးလိုက်ပါပြီတဲ့လေ”

နွယ်နီစကားတွေက ရင်ထဲကို ထိထိရှရှ စူးစူးနစ်နစ် ပစ်ခတ်နေသော အဆိပ်မြားချက်တွေလို ခံစားရစေ၏။

“သူ ဒီလို နောက်ဆုတ်သွားတာ ကောင်းပါတယ် မေရယ်”

မိမိမှ သူ့ကိုမချစ်နိုင်တာပဲ။ ငါလည်း နင် မကြိုက်တာ နောက်မပြောဘာဘူး။ နင် အားလပ်ရက် ငါ့အိမ်လာခဲ့နော်၊ သူ မလာတော့ပါဘူး”
ဖုန်းထဲမှာမို့သာ မေ မျက်နှာကို နွယ်နီ မမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မေ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ဝေဒနာတွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ကြတော့ပဲလေ။
သူ ဘယ်သောအခါမှ ရောက်မလာနိုင်တော့သော ခုံတန်းပြာသားကိုပဲ မေ အချိန်တိုင်း ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်သော ဝေဒနာကြီးက မေ့ကို ပူလောင်မွန်းကြပ်စေပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက ထိုခုံတန်းလေးမှာ သူရှိသည်။ ထိုအခါတုန်းက မေ့အသိစိတ်တွေက သူရှိနေသော ခုံတန်းလေးကို မကြည့်မိအောင် ချောင်နေမိသည်။

အခုတော့ သူ မရှိမှ မေ စိတ်တွေက သူ့ကိုမျှော်လင့်နေမိခြင်းကြောင့် အချစ်ကြောင့်လား။ လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မေဘဝနှင့် မပတ်သက်သင့်သောသူဟု ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အခုကမှ မေ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားကြပြန်လဲ။ မေ့စိတ်က ထူးဆန်းတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ အံ့ဩထူးဆန်းတာဖြစ်မည်။

သူ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာနိုင်သော ခုံတန်းလေးမှာ မေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးလေး ထိုင်မိသည်အထိ စိတ်တွေက သူ့ဆီမှ ရောက်နေခဲ့သည်။

အချစ်ကို မခံစားတတ်ခဲ့သော မေအတွက် အခုတော့ အခုလို ကြောင့်ပဲ ခံရခက်ခက် ဝေဒနာကြီးကို ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။

မေ မညာချင်တော့ဘူး လင်းလွန်းခေတ်ရယ်။ ရှင့်ကို မချစ်တယ်။

“မေ ဝန်ခံချင်ပါတယ် လင်းလွန်းခေတ်၊ ရှင့်ကိုမေ သိပ်နှေးနေမိပြီ”

“တ တကယ်လား မေ”

မေ တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးလေးထိုင်ရင်း နှုတ်က လွှတ်ထွက်သွားမိသောစကားနှင့် သူ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့

“ဟင် လင်းလွန်းခေတ်”

မေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူရိုန်းမြဲသွားခဲ့၏။ ခုံတန်းလေး သစ်ပင်ကွယ်နောက်က ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော သူ့မျက်နှာလေး အပြုံးရိပ်တွေ ဖြာလဲ့လို့။

“ရှင် ရှင် ဒီသစ်ပင်နောက်မှာ ပုန်းနေတာပေါ့လေ”

“ပုန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ မေက ကျွန်တော့် မမြင်မတွေ့ချင်ဘူးဆိုလို့ ဒီလိုပဲ မေ့ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်နေရတာ”

“

“ဟင် ရှင် ဒါဆို နေ့တိုင်း ဒီကိုလာတယ်ပေါ့”

သူ ခေါင်းလေးညိတ်တော့ မေ့မျက်နှာလေး ရဲရဲနီအောင် ရှက်သွား၏။ နေ့တိုင်း မေ့ကိုလာကြည့်နေသည်ဆိုတော့ အို ရှက်လိုက်တာ။

သူထိုင်နေသည့်နေရာလေးကို ငေးကြည့်နေတာ သူ မြင်မှာပဲပေါ့။

“မေရယ် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ပြောရင်း သူ မေ့အနားက ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ထရပ်ဖို့ပြင်တော့ သူက မေ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထားရင်း

“မေရယ် မညာပါနဲ့တော့နော်”

“ဟင့်အင်း ဟို ဟိုလေ မေ မေ”

ကယောင်ကတမ်းနှင့် မေ ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ တောက်ပရွန်းလဲ့သော သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ခဲ့ပါ။

“မေ့မျက်ခန်းတွေကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ နွယ်လည်း သိတယ်၊ ကြောင့် နွယ်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း အခုလို သုံးရက်တိတိ ချုပ်တည်း”

မေ့ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အကဲခတ်နေခဲ့ရတာပါ”

“ဟင် ကြည့်စမ်း နွယ်နီကပါ တကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း”

မေ ဒေါသလေးဖြစ်ကာ နွယ်နီကိုပါ ကြိမ်းဝါးတော့ သူက

အေးအေးလေးကို ညင်သာစွာ သိုင်းယုက်ပွေ့ဖက်ရင်း

“နွယ်နီကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်နေတာသိတော့ သူ့ခမြာ မမြင်ရက်လို့ အကြံပေးတာပါ။ မေနဲ့ကျွန်တော်ကြားမှာ အချစ်ကလွဲလို့ ကျွန်တာ ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ကြေးနော်”
တောင်းပန်စကားနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မေရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ အချစ်ဆိုသော အရာက အားလုံးကို အင်အားကြီးစွာ သိမ်းပိုက်တတ်သည်လား။

မေ့နလုံးသားကိုလည်း မေ မညှာရက်တော့ပါ။

ဒါ မိုက်မဲခြင်းဆိုလျှင်လည်း ရှင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မေ မိုက်မဲခဲ့တာလို့ ဝန်ခံရဲပါတယ် လင်းလွန်းခေတ်။

အခန်း (၉)

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်သော အရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်များ မေ မသိတာအမှန်ဖြစ်သည်။

သေချာသည်က ခေတ်နှင့်မေတို့ တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတော့ ခေတ်ကို မေ ဘယ်လောက်ထိချစ်သည်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိခဲ့ပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသော ခေတ်နှင့်အတူဆုံဖို့က ခက်ခဲပေမယ့် မေတို့ တစ်ခဏလေးပဲ ခြိမ်းခြစ် ဆုံတွေ့အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး လူချင်းမဆုံဖြစ်လျှင်တောင် ဖုန်းနှင့်စကားတွေ ချစ်ကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။

ခေတ်ကလည်း မေ့ရဲ့ဓာတ်ပုံဆိုင်လေးကို ဘယ်လောက်ပဲ

အလုပ်များပါစေ မရောက်ရောက်အောင် လာတတ်ခဲ့၏။

နှစ်ဦးစလုံး ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေ ကင်းကွာခဲ့သော ခုံတန်းလေး မှာ အတူထိုင်ကာ စကားတွေပြောမဝခဲ့။

“မေ လုံးဝမကျေနပ်ဘူးကွာ၊ လင်းလွန်းက နောက်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပါ။ မေက ဘာလို့ နွယ်ကို အရေးမလုပ်တော့တာလဲ”

နွယ်နီကတောင် မကျေနပ်ပဲ ဖုန်းဆက်ကာ မေ့ကို အပြစ်တင် သည်အထိဖြစ်သည်။ ထိုအခါတိုင်း မေ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် နွယ်နီ ကျေနပ် အောင် တောင်းပန်ရစမြဲ။

“မဟုတ်ရပါဘူး နွယ်ရယ်၊ အခု ငါ အလုပ်တစ်ခုပြောင်းမလို့ စီစဉ်နေလို့ပါဟယ်”

“ဟင် နင်က ဘယ်အလုပ်ပြောင်းမလို့လဲ မေ”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာ သင်တန်းနည်းပြလုပ်မလို့ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုကလည်း အချိန်ပိုင်းသင်ပေးဖို့ ပြောထားတယ်ဟ”

“နင့်ဓာတ်ပုံဆိုင်လေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“အေး စဉ်းစားနေတယ်၊ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဘဲ လေ၊ ငါ့ဝါသနာကြောင့် ဆိုင်လေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်နေတာ၊ ဝင်ငွေက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တခြား တိုးတက်နိုင်မယ့်အလုပ်တွေ ပဲ ငါ လုပ်ချင်လို့”

“အင်း ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ ပြောနော်”

“မလိုဘူး နွယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာအလုပ် ရှုပ်နေလို့ဟာ၊ အားတဲ့တစ်ရက် ငါ လာခဲ့ပါမယ်”

“ဖုန်းတောင်မဆက်နိုင်အောင် ရှုပ်နေသလား၊ လင်းလွန်းဆီ နှင့် ဖုန်းဆက်တယ်ပေါ့”

“အဟင်း နွယ်ကလည်း ချစ်သူတွေပဲဟ”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ဘုရားပြီး ငြမ်းဖျက်တာပေါ့၊ မကျေနပ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ခိုင်ထူး သီချင်းလား အဟင်း ဟင်း”

“မေနော် ငါ တကယ် တင်းနေတာ သိလား”

“ဆောရီး နောက်တာပါဟာ၊ စိတ်ချ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးကို မေ့လို့ရမှာလဲ၊ လာမယ့် ဆန်းဒေး ညအိပ်လာလည်မယ် ဟုတ်

နွယ်နီ ကျေနပ်အောင် ကတိပေး နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။ တကယ် ဆုတောင်း လူချင်းမဆိုဖြစ်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ မေ အလုပ်ကိစ္စ ဆိုင်ကိုပိတ်ကာ နေ့စဉ်အပြင်ထွက်နေရတာ ဖြစ်သည်။ သင်တန်းကိစ္စတွေ အဆင်ပြေလျှင်တော့ ဆိုင်ကိုပြန်အပ်ကာ

မေ့ အလုပ်အသစ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အတွေးစတွေးကို ဖြတ်ရင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ကိုးနာရီ ကျော်လို့နေပြီ။ ဒီအချိန်ကျမှ ဖုန်းမဆက်ချင်တော့ပါ။ မနက်ဖြန် ခေတ် နားရက်ဖို့ ဆုံးနိုင်သည်။

အခန်းမီးကို မှိတ်ကာ အိပ်လိုက်သည့်တစ်ခဏမှာပဲ မေ့ အိပ် ပျော်သွားခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံး စိတ်ကောလူပါ ပင်ပန်းနိုးချိနေခဲ့ရသည်ပဲ။

“အံ့ဖွယ်မေ့ အံ့ဖွယ်မေ့ ထစမ်းပါဦး”

မျက်နှာသစ်ပြုံးရုံပဲ ရှိသေးသည်။ အခန်းအပြင်က အလှူ တကြား ခေါ်နေသော အဆောင်ရှင် အန်တီဝေ အသံကြောင့် မေ့ အခန်းတံခါးကို ကသောကမျောလေး ဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

“အမလေးနော်၊ ငါ့မှာ ဘုရားရှိခိုးဖို့တောင် ကောင်းကောင်း မရှိခိုးရပါလား။ သွားပြောလိုက်ဦး။ ဒီအချိန် အဆောင်လာတာ စောလွန်း တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အမြင်မသင့်တော်ဘူးလို့”

“ရှင် ဘယ်သူ့ကိုလဲ အန်တီဝေ”

မေ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး မေးမိသည်။ အန်တီဝေ လက်ထဲမှာ ပုတီးကြီးကိုင်လျက် မျက်နှာကြီးရှုံ့ခဲ့ကာ

“ဘယ်သူရမလဲအေ၊ ညည်းကောင်လေးကိုပြောတာ၊ အရှေ့ သမ်းမက အုတ်ခုံပေါ်မှာ တစ္ဆေလိုလို သရဲလိုလိုနဲ့”

မေ့ မယုံမရဲ ရင်ဘတ်လေးဖိကာ အဆောင်တံခါးရှေ့ အပြေး လေး ထွက်ခဲ့သည်။ အန်တီဝေ ဆိုသည့်အတိုင်းပါပဲ။ အဆောင်ရှေ့ ဘည့်တည့် လမ်းမဘေးက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ခေတ်တစ်ယောက် ငုတ်တုတ် လေး ရှိနေ၏။

စောစောစီးစီး နှင်းတွေကြားထဲမှာ ခေတ်ကတော့ ဘာစိတ်ကူး တွေပါက်ပြီး ရောက်လာသည်လဲမသိ။

“ခေတ်”

“မေ့ အစောကြီး နိုးနေတယ်နော်”

အပြာရောင် ဂျင်းဂျာကင်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ထားရင်း ခေတ် ခြေထောက်လေးမေး နှုတ်ဆက်နေသေး၏။

“မေ့ အစောကြီး နိုးတာကို ထားလိုက်ပါတော့ ခေတ်က ဘာလို့ ဒီကို အစောကြီးရောက်နေတာလဲဆိုတာကို ပြောပါဦး”

မေ့အမေးကို ခေတ် အပြုံးမပျက် စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်

“မေ့ကို မြင်ချင်စိတ်တွေ တားမရတော့လို့ပေါ့။ ကိုယ်တို့ မတွေ့ သုံးရက်တောင် ရှိပြီလေ။ ညက ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းက ပိတ်ထား

တယ်၊ ဒါကြောင့် အစောကြီး ထွက်လာတာ”

“ခေတ်ရယ် ဒီလောက်အစောကြီး ထွက်လာရသလား၊ ဟိုမှာ အဆောင်ရှင် အန်တီကြီးတောင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား ကိုယ်က ဒီမှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေတာပါ။ မေ အိပ်နေသေးတယ်ထင်လို့ စောင့်နေတာ”

“မေ အခုလေးမှ နိုးတာ၊ အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးဘူး၊ ခဏစောင့်နော်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့မယ်”

“အင်း ခေတ် စောင့်နေမယ်နော်”

“ခေတ် ကားပါတယ်မို့လား၊ ကားပေါ်ကပဲစောင့်ပါ ခေတ်ရယ် အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပဲ”

မေ ပြောတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသောကားဆီ ခေတ် လှမ်းသွားသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါမှာတော့ ခေတ်ရဲ့ အကဲပိုလွန်းသော ချစ်ခြင်းအတွက် မေ့မှာ အံ့ဩမိသလို ကြည့်နူး ကျေနပ်စိတ်လည်း ဖြစ်ရတော့

ချစ်သူရဲ့ မြတ်နိုးဂရုစိုက်မှုဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်း အလို့တောင့်တသောအရာမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၀)

ခေတ်သည် မေ့အတွက် အချစ်ဆုံးသော ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုခဲ့လျှင်တောင် နွယ် ဆိုသော နွယ်နီနီက မေ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသော သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

နွယ်သည် မေ့အတွက် သွေးရင်း မောင်နှမတစ်ယောက်လို ဆင်မင်သံယောဇဉ်ပိုရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်လည်း နွယ်ရဲ့ အရေးကိစ္စတွေကို မေ့ဘက်က အလေးထား ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ နွယ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။ စပီကင်သင်တန်းအတွက် စာပြသင်ကြားပေးဖို့ မေ အဆောင်က ထွက်လုလုမှာ ဖုန်းဝင်တာ ဖြစ်သည်။

“မေလား နွယ်ပါ။ နွယ် အရေးတကြီးကိစ္စကြုံနေလို့ Ro-

mantic ရက်စတောရင့်က အခန်းနံပါတ်သုံးကို ချက်ချင်းလာခဲ့နော်”
ပြောပြီးသည်နှင့် နွယ် ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ မေ စိုးရိမ်ပူပန်
သွားခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ နွယ်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ကြည့်တော့ မရတော့
ပါ။ ဖုန်းက ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်သွားပြီ။

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ”

မေ တကယ်ပဲ ခေါင်းခြောက်သွားမိသည်။ ကိုယ့်မှာက ကိုယ့်
အစီအစဉ်တွေနှင့် ကိုယ်ရေးဆွဲထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့က မေ့ရဲ့ မွေးနေ့လေးမို့ သင်တန်းက တပည့်တွေနှင့်
အစီအစဉ်ဆွဲထားသည်။ စာသင်ပြီးတာနှင့် ကလေးတွေကို တစ်ခု
လိုက်ကျွေးမွေး ဒါနပြုမည်။ ပြီးလျှင် ခေတ်နှင့်နွယ်ကို ခေါ်ကာ ဘုရား
သွားမည်။

အခုတော့ အစီအစဉ်တွေအားလုံး နွယ်ရဲ့ဖုန်းသံကြောင့် ပျက်
စီးကုန်ပြီ။ နွယ်နီ အရေးတကြီးကိစ္စဆိုတော့လည်း မေ ယုသက်လေး
က အစီအစဉ်အားလုံးကို ဖျက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မေ စာသင်ပေးနေသော အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကာ အရေးတကြီး
ကိစ္စကြောင့် သင်တန်းဖျက်ဖို့ ပြောလိုက်ရပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဖုန်း
က နွယ်နီမှာခဲ့သော ရက်စတောရင့်လေးဆီ ကားငှားထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
နွယ်အတွက် ရင်ထဲမှာ ပူပန်စိတ်တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာတော့ အမှန်

နွယ်နီ အိမ်မှာမဟုတ်ဘဲ ရက်စတောရင့်ထဲ ရောက်နေတာ ပိုလို့ အံ့ဩ
မိမိမိစေ၏။

အခန်းနံပါတ် သုံးဆီသို့ မေ အပြေးလေး လှမ်းခဲ့ကာ စေ့ပိတ်
ထားသော တံခါးလက်ကိုင်ဘုလေးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပဲ

"Happy birthday do you... Happy birthday do you...."

သံပြိုင်ဆုတောင်းသံနှင့်အတူ မေ့ခေါင်းပေါ်သို့ အုပ်မိုးကျဆင်း
လာသော ရွှေမှုန်ငွေမှုန်လေးတွေက ပြီးပြီးပျက်ပျက် ဖြာလဲ့သွားခဲ့သည်။

မေ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင်ဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်
လာ အခန်းထဲက လူတွေအားလုံးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။

အခန်းထောင့်က စားပွဲပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးတစ်လုံးမှာ
အလောင်းတိုင်လေးတွေ ထွန်းညှိထားကြသည်။ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
အိမ်မှာတော့ ခေတ်နှင့်နွယ်နီ မေ့ကို အပြုံးတွေ ဝေဖြာလျက် ရပ်ကြည့်နေ
ကြ၏။

စားပွဲဝိုင်းရှည်ကြီးမှာလည်း ညီညီညာညာ ဝိုင်းစုထိုင်နေကြသူ
တွေက မေ့သင်တန်းခန်းက တပည့်လေးတွေ။ အားလုံးက မေ့ကို ပြုံးလို့
ကြည့်နေကြသည်။

“မေ ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေ့”

“မင်္ဂလာမွေးနေ့လေး ဖြစ်ပါစေ မေ”

ခြေလှမ်းတွေရပ်ပြီး မင်သက်နေဆဲ မေ့ဆီကို ခေတ်နှင့်နွယ်
လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြတော့မှ မေ စိတ်ဆိုးဖို့ သတိ
တော့၏။

“ကြည့်စမ်း လူကို အရူးလုပ်ကြတာပေါ့လေ”

မေ မကျေမနပ် မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ အပြစ်တင်တော့ ဆေး
ကသောကမျောလေး တောင်းပန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ မေ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲလေးမှာ မေ့ကို တာ
တကြလေး ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေ့ရဲ့၊ လင်းလွန်းနဲ့ငါ နင့်မွေးနေ့လေး ထူး
ခြားခြား ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးတာ”

နွယ်နီကလည်း မေ့ပန်းလေးဆုပ်ကိုင်ကာ ချော့မှော့သလို
ဆို၏။ မေ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေပေမယ့် နွယ်ကိုကြည့်
အပြစ်တင်စကားလေးတော့ ဆိုမိ၏။

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ နွယ်နီ၊ လူကို စိုးရိမ်ပူပန်အေး
ဖုန်းဆက်ခေါ်တယ်၊ ဒီမှာတော့ စိတ်တွေပူသွားတယ်”

“ဗိုက်ဆာပြီဗျို့”

“သုံးမိနစ်ပဲစောင့် ခစ် ခစ်”

စားပွဲဝိုင်းရှည်ကြီးက မေ တပည့်တွေ လှမ်းနောက်ပြောင်

တော့ မေ သူတို့ဆီ အာရုံရောက်သွားရင်း

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ တပည့်တွေ၊ ကျုပ်ကတော့ သင်တန်း
တောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတယ်၊ သင်းတို့က ဒီမှာ ကြိုရောက်နေကြတာ
ကိုး”

“ဟာ တီချယ်ကလည်း အစီအစဉ်က ဒါရိုက်တာကြီး စီစဉ်တာ
လေ၊ သားတို့က ဇာတ်ပို့တွေလေ တီချယ် စိတ်ဆိုးရင် ဒါရိုက်တာကြီး
ကို အပြစ်တင်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သမီးတို့က တီချယ်မွေးနေ့ကို ဒါနပြု
ချင်လို့ အိမ်က ဘာမှစားလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်ထဲက ဆန္ဒပြနေပြီ”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေကြ
တော့ မေ့ဒေါသစိတ်လေးတွေတောင် ပြေသွားရပါသည်။

“ကဲ ညီလေးတို့ ကြိုက်သလောက် စားကြပါ၊ အဲ နေကြဦး
အရင်ဆုံး မွေးနေ့ရှင်ကို မွေးနေ့ကိတ် လှီးခိုင်းရဦးမယ် မေ လာလေ”
ခေတ်က မေ့လက်ကိုဆွဲကာ မွေးနေ့ကိတ်ဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့
သည်။ နွယ်နီက ကိတ်လှီးစားလေးကို ယူပေးသည်။

မေ့တပည့်တွေအားလုံး မွေးနေ့ကိတ်စားပွဲကြီးအနား ဝိုင်း၍
လာရပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ အားလုံး သံပြိုင် လက်ခုပ်လေးတွေတီးကာ
မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းလေးကို သံပြိုင်သီဆိုပေးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေး တူယူ x x ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေး တူယူ
x x ဟက်ပီးဘတ်ဒေးသ်ဒေး တူး x x ယူ”

ကိတ်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မီးလေးတွေကို မေကိုယ်တိုင် မှတ်
ငြိမ်းသတ်တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်ခုပ်တီး အော်ဟစ်ကြသည်။

မေ ကိုယ်တိုင် မွေးနေ့ကိတ်လေးလှီးကာ ခေတ်နှင့်နွယ်ကို
ကျွေးသည်။ ပြီးတော့ သင်တန်းက တပည့်တွေနှင့်အတူ စားသောက်
ကြသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးတွေက စားသောက်
စရာတွေကို သယ်ယူလာကာ ပြင်ဆင်ပေးကြ၏။ အားလုံး စားပွဲဝိုင်းရှည်
ကြီးမှာ ထိုင်ကာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မေ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော မေရဲ့မွေးနေ့ပွဲလေးက
တကယ့်ကို ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာတွေနှင့် ပြည့်စုံနေခဲ့ပါသည်။

အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီပေါ်က မီးခိုးရောင်ကုတ်နှင့် ဘောင်းဘီ
ရှည်ကို နက်ခဲတိုင်မဆင်ဘဲ ဝတ်ဆင်ထားသော ခေတ်သည် မေမျက်ဝန်း
ထဲမှာတော့ အခန့်ညားဆုံး ဖြစ်လို့နေသည်။

နွယ်ကလည်း အဝါရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် အပျော်မျက်နှာလေး
မေမှာသာ အစီအစဉ်ကို ကြိုမသိထားတာမို့ ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်
လာခွင့်မရှိဘဲ ခိုပြာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်ပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်၏။

“မေ့က မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့လည်း လှပြီးသားပါကွာ”

မေအနားနားကပ်ကာ ပြောသော ခေတ် ချီးကျူးစကား တိုး
တိုးကြောင့်လည်း မေ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

“မေ့အတွက် ကိုယ့်မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“ဒါက နွယ်လက်ဆောင်”

“တီချယ် သားတို့က မနက်ဖြန် သင်တန်းကျမှ တီချယ်အတွက်
အမှတ်တရစုပေးကြမလို့”

“ဟာ မလိုဘူး ရပါတယ်ကွယ်၊ သားတို့သမီးတို့ တီချယ်မွေး
နေ့ကို ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြတာ တီချယ်အတွက် အကောင်းဆုံးလက်
ဆောင်ပါ”

မွေးနေ့ပွဲလေးပြီးတော့ ခေတ်က မေ့တပည့်တွေကို သူ မောင်း
သာသော တောင်းအော်စကားလေးနှင့် ပြန်ပို့ပေးသည်။

“မေ ဘုရားကိုတော့ ကိုယ်မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီ
ဘုတ် အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ မေ့ မွေးနေ့ပွဲလေးရှိလို့ မနက်ပိုင်းကိုယ်
အချိန်လုထွက်ခဲ့ရတာ နွယ်နီနဲ့ပဲ သွားလိုက်တော့နော်”

“အင်း မေ့ နားလည်ပါတယ် ခေတ်၊ နောက်နေ့မှ ဆုံကြတာ
ပေါ့၊ မေ့နဲ့ နွယ်တော့ ဘုရားသွားလိုက်ဦးမယ်”

ခေတ် နှုတ်ဆက်ပြီး သင်တန်းက တပည့်တွေနှင့် ပြန်သွား

www.burmeseclassic.com

တော့ မေနှင့်နွယ် ဘုရားသွားဖို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မေ နှင့် ပျော်နေတယ်မို့လား၊ ဒီအစီအစဉ်လေးကို ခေတ်က တိုင်ပင်လာတော့ နှစ် မှတ်မှတ်ရရလေးဖြစ်အောင် ငါလည်း ခေါင်းညှိပေး လိုက်တာဟာ၊ ခေတ်က မအားလပ်တဲ့ကြားက ဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ် ပေးရှာတာ”

နွယ်ကပြောတော့ မေ ခေါင်းလေးညိတ် လက်ခံမိပါသည်။ ခေတ်ရဲ့ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေအတွက်တော့ မေ့ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ကြည့်မိပါသည်။ မေ သိပ်ကိုကံကောင်းပါသည်။

မေ့အနားမှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိနေသလို ကြင်နာတတ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုလည်း မေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေပါ သည်။

ထို့အတွက် ကံကြမ္မာကို မေ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

အခန်း (၁၁)

နွယ်နှင့်အတူ ဘုရားမှာ ကုသိုလ်ယူပြီးတော့ နွယ်တို့အိမ်ထဲက နွယ်မိဘနှစ်ပါးကို ဝယ်လာသော မုန့်တွေနှင့် မေ ကန်တော့ ဖြစ်သည်။

နွယ်နီ မိဘတွေဆိုတာက မေ့အပေါ်မှာ စေတနာကောင်းမွန် တာ ပြည့်ဝသော မိဘတွေဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မွေးနေ့ရက်လေး မှာ မေ သတိတရ ဦးထိပ်ထား ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငြင်းနေသည့်ကြားက ညနေစာ ဇွတ်ကျွေးနေတာမို့ မေ စားခဲ့ရ သေးသည်။ ဒါတောင် နွယ်နီက ဇွတ်အတင်း ညအိပ်ခိုင်းနေသေးသည်။

“နောက်အားလပ်ရက်မှ လာအိပ်ပါ့မယ် နွယ်ရယ်၊ မနက်ဖြန် စောစောတော့ သင်တန်းသွားရမယ်၊ ဒီနေ့လည်း ပျက်ထားလို့လေ။

စပီကင်ကော ကွန်ပျူတာပါ နှစ်ချိန်စလုံး ဆက်ဝင်ရမှာမို့ပါ။”

မေ တောင်းပန်ပြီး အဆောင်ကိုပြန်ရောက်တော့ အရင်ဆုံး သတိတရနှင့် ဖွင့်ကြည့်မိတာ နွယ်နှင့်ခေတ်တို့ပေးလိုက်သော မွေးနေ့ လက်ဆောင်ထုပ်လေးတွေ ဖြစ်သည်။

နွယ်ရဲ့လက်ဆောင်လေးကတော့ မေ့ကို ကျေနပ်စရာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးပါသည်။

မိန်းမပတ် လက်ပတ်နာရီလေးဖြစ်သည်။ ဒိုင်ခွက်လေးက အဖြူရောင် လက်ပတ်ကြိုးက ရွှေရောင်ဖြစ်ကာ အနီရောင် ကျောက်ပွင့်လေးတွေကလည်း ပါသေးသည်။

တန်ဖိုးကြီးမှာသိပေမယ့် မေ ငြင်းလို့မရအောင် နွယ်က သူငယ်ချင်းထက်မကသော ညီအစ်မတွေလို အခြေအနေမို့ ကျေနပ်စွာပဲ လက်ဆောင်ရတော့မည်။

ခေတ်ရဲ့ လက်ဆောင်ဘူး သေးသေးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မေ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကတ္တီပါဘူးနက်လေးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသော စိန်ပွင့်လက်ဆောင်လေးကတော့ မေ့လက်ကို တွန့်ခနဲ ဖြစ်စေသည်။

မီးရောင်အောက်မှာ စူးလက်နေသော စိန်ပွင့်လေးနှင့် ပလတ်တီနမ်ကွပ် လက်စွပ်လေးက တန်ဖိုးသေးမှာမဟုတ်။ သည်လောက်အထိ

တန်ဖိုးကြီးသော လက်ဆောင်ကို ခေတ် ပေးခဲ့တာသိလျှင်တော့ မေ့တစ်ခါတည်း ငြင်းပစ်မိမှာ သေချာ၏။

အခုတော့ ဘာရယ်မသိဘဲ ယူထားခဲ့မိသော ခေတ် လက်ဆောင်လေးကို မေ့ ဘူးလေးပိတ်ကာ ပြန်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

မေ့ ဒီပစ္စည်းကိုတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ တန်ဖိုး သိန်းချီသော ဆက်ဆောင်ကို မေ့ မမက်မောပါ။ ဒါကို ခေတ် မသိလေရောသလား။

လင်းလွန်းခေတ် ဆိုတာ ပြည့်စုံချမ်းသာသူဆိုတာ မေ့မေ့လျော့လျော့ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခုတော့ ဒီလက်ဆောင်ကိုမြင်လိုက်တော့ မေ့မေ့ထားသော အရာကြီးကို ပြန်အမှတ်ရစေသည်။

ခေတ်အတွက်တော့ ဒီငွေကြေးအတိုင်းအတာက ပြဿနာမဟုတ်နိုင်ပေမယ့် မေ့အတွက်မှာတော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကြီးမားနေ၏။

မေ့ အလိုရှိတာ ခေတ်ဆီက တန်ဖိုးကြီးသော လက်ဆောင်ကို မဟုတ်ပါ။ တကယ်ဆို ခေတ် ဂရုတစိုက်နဲ့ မေ့ မသိအောင် ကြိုတ်ပြီး ခြေပေးခဲ့သော မွေးနေ့ပွဲလေး ကုန်ကျစရိတ်ကတောင် မသေးလှပါ။

ခေတ်ရဲ့ကြင်နာတတ်မှုကလွဲလျှင် မေ့ ဘာကိုမှ အလိုမရှိပါ။ ဒါကိုတော့ ခေတ်သိအောင်တော့ မေ့ ပြောရပါဦးမည်။

“ဟင် ဒါက ဘာလုပ်တာလဲဟင် မေ”

ခေတ် ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်ဘူးလေးကို မေ ပြန်ပေးတော့
ခေတ် အံ့ဩမျက်ဝန်းတွေနှင့် အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်မေးသည်။

“ပြန်ပေးတာလေ၊ အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်ကို
မေ မလိုချင်ဘူး ခေတ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ မေရယ်၊ ဒါ ခေတ် ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ မေ
အတွက် သီးသန့်ရည်စူးပေးတာပါကွာ”

“တကယ်ကို မလိုတာ ခေတ်၊ မွေးနေ့ကတည်းက မေ သိရင်
တောင် ခေတ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပေးမိမှာ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို မေ့ကို မြတ်နိုးကြင်နာတဲ့ ချစ်သူက ပေးတဲ့
လက်ဆောင်ကို မေ ငြင်းသလား ဟင်၊ ခေတ် ဘာမှားသွားလို့လဲ”

မေ့မျက်နှာကို စူးစူးလေးကြည့်ကာ ခေတ် မေးသည်။ ခေတ်
မျက်ဝန်းတွေထဲကိုလည်း မေ စူးစူးလေး ပြန်ကြည့်ပစ်ရင်း

“ခေတ် မှားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခေတ် ဘယ်လောက်ချမ်းသာ
ချမ်းသာ မေ့အာရုံအသိထဲက မေ့ထားပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မေ့
မာနကိုတော့ အထိခိုက်မခံဘူး ခေတ်၊ ခေတ်ပေးတဲ့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း
မေ့ချစ်ခြင်းကို ရောင်းစားမခံနိုင်ဘူး”

ပြောရင်း မေ့စကားတွေက ကြမ်းရှုသွားတာကို သိပါသည်

ပေမဲ့ မေ့ရင်ထဲက မာနတွေက ဆူဝေနေပြီ။ တန်ဖိုးကြီး စိန်လက်စွပ်
သစ်ကွင်းကို ဘာမှအရေးမပါသလို ခေတ် သဘောထားနေတာ မဟုတ်
ပါ။

“ကျွတ် မေရာ ဘာမှမသက်ဆိုင်တာတွေကို ဂျစ်ကျနေပြီ”
ခေတ် စိတ်ညစ်ညူးသလိုဆိုရင်း လက်ထဲက ဘူးလေးကို

ထွဲပေါ်က ကော်ဖီခွက်လေးအနား ပြန်ချသည်။ ခေတ်နှင့်မေကြားမှာ
အငြိမ်လွှဲမှုတွေက ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေ့ဘက်ကတော့ လျော့စရာ
ကြောင်းမရှိ။

“ခေတ် ဒါမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိပါစေနဲ့၊ အဲဒီ
အတွက် တုံ့ပြန်ပေးမယ့် တစ်စုံတစ်ရာလည်း မေ့ဆီမှာ မရှိဘူး”

မေ့စကားကြောင့် ခေတ် ခေါင်းကို အထိတ်တလန့် ခါရမ်း
သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး မေ၊ ကိုယ် မေ့ဆီက ဘာမှ
မနှုတ်လင့်ဘူး”

“ဒါ အမှန်ပဲ ခေတ်၊ မေ့ဆီမှာက ဘာမှမက်မောစရာ စည်းစိမ်
ဘူး”

“ဟာကွာ ကိုယ်ပြောတာ ဒါ မဟုတ်ဘူး”
“ခေတ် လုပ်တာက အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်လေ၊ ခေတ်ရဲ့အချစ်ကို

ခေတ်ပေးတဲ့ အဲဒီ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းက ဘာမှတန်ဖိုးမြင့်လာစေမှာ မဟုတ်တာ”

တစ်ခွန်းမကျန် မေ ခွန်းတုံ့ပြန်တော့ ခေတ် ဆံနွယ်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးနှိုက်ဖွရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဒါကတော့ မေ အသည်းမာလွန်းတာ၊ မာနကြီးလွန်းတာပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးအားလုံးက ကိုယ့်ချစ်သူပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ဘယ်သူမဆို အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားချင်ကြတာပဲလေ၊ မေ့ကို ခေတ် ပေးတာ ငွေကြေးတန်ဖိုးနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီတန်ဖိုးတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုတဲ့ ကြင်နာခြင်းတွေနဲ့ပါ”

“နေဦး ခေတ်၊ ခေတ်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို မေ စော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခေတ်အချစ်ကို မေယုံတယ်၊ လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ချစ်ခြင်းကို အရောင်ထင်ဟပ်စေမယ့် ဂုဏ်နေတွေကိုတော့ မကြောက်တယ်၊ မေကလည်း ခေတ်ကို မြတ်နိုးချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာတပ်မက်မှုမှ မပါတဲ့အချစ်၊ ခေတ်ရဲ့ဥစ္စာခန့် အရှိန်အဝါတွေ မေ့အပေါ် လွှမ်းမိုးမလို့ဘူး”

ခေတ် ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းချသည် မေလည်း ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး မောဟိုက်သွားတာမို့ ကော်ဖီ တစ်ခွက်မော့သောက်လိုက်မိသည်။

မှာထားသော ကော်ဖီကတောင် အေးစက်နေခဲ့ပြီ။ ခေတ်က အခုထိ တစ်ဝိုက်တောင် မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ကွာပြုစွာ လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ဆက်နေသည်။

“ဟယ်လို နွယ်နီလား၊ ကိုယ်ပါ အခု ကိုယ်တို့ဆီ နွယ်နီ နွယ်နီလာခဲ့ပေးပါ၊ ဒီမှာ မေ ကိုယ့်ကို စစ်ထိုးနေတာ ကိုယ် ဖြေရှင်းရ နေပြီ”

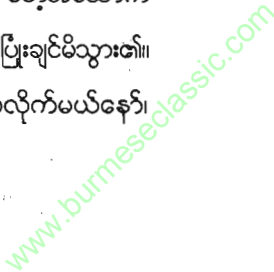
ကြည့်စမ်း ခေတ် အားကိုးရာရှာနေသူက နွယ်ဆီကို ဖြစ်နေ မေတို့ ထိုင်နေသော ဆိုင်လေးအမည်ကို ပြောကာ အကူအညီ တောင်းနေသော ခေတ်ကို မေ ဘုဆတ်ဆတ်ပဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

ခေတ်က ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ မေ့ကို မလုံမလဲအကြည့်နှင့် လှမ်း ကြည့်သည်။

“နွယ်နီနီ လာမယ်တဲ့”
“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မေ့မာနကို ထိခိုက်လာတဲ့ ကိစ္စကြီး တော့ ဘယ်သူပြောပြော လက်မခံဘူး”

“မေ့ဒေါသတွေ ခဏလေး ခေါက်သိမ်းထားပါဦးကွာ”
မေ့ကို လက်ကာထားပြီး ခေတ် ကော်ဖီခွက်ကို မော့အသောက် ကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတော့ စိတ်တိုနေသည့်ကြားက မေ ပြုံးချင်မိသွား၏။

“ကော်ဖီပူတွေတောင် အေးကုန်ပြီ၊ ထပ်မှာလိုက်မယ်နော်၊

နွယ်နီကိုလည်း စောင့်ရင်းပေါ့”

မေ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။ နွယ်ကို ခေါ်ထားမှတော့ စောင့်မှဖြစ်တော့မည်ပဲ။ နောက်ထပ် ထပ်မှာသော ကော်တစ်ခွက် မကုန်ခင်မှာဘဲ နွယ်နီ ရောက်လာပါသည်။

ကြည့်ရတာ ကသောကမျောလေး ထွက်လာရပုံ ရှိသည် မျက်နှာကပြောငါ့၊ ဝတ်ထားတာကလည်း တီရှပ်ပွပွကြီးနှင့် ကွာတာဘောင်းဘီလေးပဲ ဖြစ်၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကြပြန်တာလဲဟာ”

“ဒီမှာ စစ်ကူလိုနေလို့ နွယ်နီကို ခေါ်လိုက်တာ”

နွယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝေဝဲအကဲခတ်ကြည့်ရင်း လွှဲနေသော ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ ရင်ထိတ်သွားတာပဲ၊ အမြန်ထွက်ခဲ့တာနဲ့ အဝတ်အစားတောင် မလဲနိုင်ဘူး၊ ပြောပါဦး ပြဿနာက အဲ ဒါ ဒါက”

အခုမှပဲ စားပွဲလေးပေါ်က လက်စွပ်ဘူးလေးကို မြင်တွေ့သွားကာ နွယ် မေးတော့ ခေတ်က အားလုံးကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောသည်။

မေ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အရယ်အပြုံးမဲ့သော မျက်နှာကိုတော့ မာတင်းတင်းပဲ ချီထားလိုက်ပါသည်။

ခေတ်စကားတွေကို နားထောင်ပြီးတော့ နွယ် ခေါင်းတည့်

ညိတ် ထောက်ခံပြီး မေ့ဘက် ဦးတည်လာ၏။

“မဟုတ်တာပဲ မေရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူပေးတဲ့ပစ္စည်းကို နင်တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့။ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး၊ နွယ်ဆို လိုချင်လို့ပေးမယ့်သူမို့ဘူး၊ အဟင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အားငယ်သနားမိသေးတယ်”

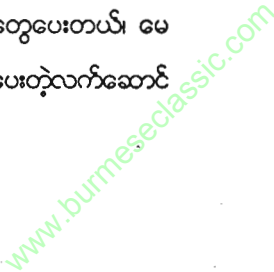
နွယ် ရယ်ရယ်မောမောလေး ပြောကာ မေ့ကိုချောဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ခေတ်ကတော့ သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေသော နွယ်ကို တစ်လှည့် မေ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“မေတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး နွယ်၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းကို မေ မလိုချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလို လက်ဝတ်ရတနာတွေ မေ မဝတ်တတ်ပါဘူး”

“မေ မဝတ်တတ်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူပေးတဲ့ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးထားလက်ခံသင့်တယ်”

“နွယ် မေ့ကို မထောက်ခံဘဲ ဘာလို့ ခေတ်ဘက်က ပါနေတာ

“ဒီကိစ္စမှာ မေနဲ့ခေတ်ကြားမှာ နွယ်က ဖြစ်သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်ပေးနေတာလေ၊ မေ စဉ်းစားကြည့်၊ နွယ်မွေးနေ့တွေဆိုရင်လည်း မေ့နဲ့မေမေက သူတို့တန်ဖိုးထားပြီး လက်ဆောင်တွေပေးတယ်၊ မေ့နဲ့ မရှိရှိတဲ့လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်

ကို ငြင်းတာကောင်းသလား”

“ဒါက တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းကြီးလေဟာ”

“အဲဒါ သတ်မှတ်ချက်ကြီးပဲ၊ အဲဒီတန်ဖိုးဆိုတဲ့ အသိကြီး
ဖျောက်ပြီး လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့ စေတနာခွဲကြင်နာမှုကို နှင် အသိအမှတ်
ပြုလက်ခံလိုက်ရင် ပြီးပြီ”

ဒါမျိုးကျတော့ နွယ်နီနီ ဆိုသော မိန်းမက စကားတွေ တတ်
သည်။ မေ နှုတ်ဆိတ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခေတ်က ဝင်
ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မေရယ်၊ ကိုယ် မေ့ကိုပေးတာ ချစ်ခြင်း
ကြင်နာမှုက အဓိကပါ၊ ဒါကို နားလည်လက်ခံပေးပါကွာ နော်”

“ကဲပါ မေရယ်၊ နင်တို့ရဲ့အချစ်တွေ ကြင်နာတာတွေ မေ့
တွေ ငါ ကြားရတာ ကြားက မျက်နှာပူလိုက်တာ”

နွယ်နီ ပြောမှ မေလည်း မျက်နှာလေးထူပူ နဲ့ သတိရမိ
သည်။ ခေတ်က ဘူးလေးကို ကောက်ယူကာ လက်စွပ်လေးကို ထု
သည်။

ပြီးတော့ မေ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ဘယ်ဘက်လက်
ကြွယ်လေးမှာ ကိုယ်တိုင် ဆင်ပေးသည်။

“မေ့အပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကို မေ့အကြွင်းမဲ့ယုံပါ”

“ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခုလို့ပဲ မေ သတ်မှတ်ပေးနော်”

ခေတ် တိုးညှင်းစွာဆိုသော စကားသံလေးက မေ့ရင်ထဲက

ခာနအစိုင်အခဲကြီးကို ပြေပျောက်စေသည်။

နွယ်နီကတော့ မေ့တို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း ကျေကျေနပ်နပ်လေး
ပြုံးနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ခေတ်ရဲ့အသိအမှတ်ပြု လက်ဆောင်လေး
ကို မေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံရပြီပဲ။

ခေတ်ကို မငြင်းရက်အောင် မေ့မာနတွေ လျော့ချခဲ့တာ နှလုံး
သားက ချစ်ခြင်းကြောင့်ဆိုတာ...။

အခန်း (၁၂)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မေနှင့်ခေတ်ကြားမှာ နားလည်နိုင်သော နောင်ကြီးတွေ ကြီးမားစွာ ခိုင်မြဲခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

ခေတ်က မိဘဖြစ်သူရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေနှင့် လုံးပမ်းသလို မေကလည်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းနှင့် စပီကင်သင်တန်းတွေ ပြေးရင်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့၏။

မေ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံညာကိုလည်း လေ့လာ သင်တန်းတွေတက်ဖြစ်သလို အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ဖြစ်သေးသည်။

“မေရယ် မေ့အစား ခေတ် ပင်ပန်းလိုက်တာ”

ခေတ်က မေ့ကိုကြည့်ကာ ပြောတော့ မေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးမိပါသည်။ တကယ်ဆို မေ့ဝါသနာကိုလည်း ခေတ်က နားလည်

ပေးတတ်ခဲ့သူပါပဲ။

ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ဓာတ်ပုံနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဝါသနာထုံသော မေ့ရည်ရွယ်ချက်က တစ်ချိန် အောင်မြင်သော ကင်မရာမင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာနှင့်လက်တွေ့ကျဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းခဲ့ပါသည်။

မေ့ ဝမ်းရေးအတွက် မေ့ ရုန်းကန်နေခဲ့ရတာက မေ့ တတ်မြောက်ထားသော ကွန်ပျူတာပညာနှင့် စပီကင်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း မေ့ လေ့လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ခေတ်နှင့်မေ့တို့ ချစ်သူဘဝသက်တမ်း တစ်နှစ်ကျော်ကြာသည်အထိ မေ့ အနာဂတ်ကို မေ့ထားပေမယ့် ခေတ်ကတော့ အလေးအနက်ထားခဲ့ပါသည်။

“ဘယ် ဘယ်လိုခေတ် ခေတ် မာမိက မေ့ကိုတွေ့ချင်တယ် ဘာလား”

“ဟုတ်တယ် မေ့၊ ကိုယ့်မာမိကို အသိပေးလိုက်တော့ မာမိက မေ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ခေတ်က တက်တက်ကြွကြွလေး မေးနေစဉ်။ မေ့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်က လန်နီးသူလို မေ့ ဘာမှမနေရ၏။

ခေတ်မေမေနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသောစကားက မေ့ဘဝ အခြေ
အနေကို ပြန်တွေးမိကာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

“လိုက်တွေ့မယ်မဟုတ်လား မေ၊ မေ့ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်
လက်ထပ်ချင်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မာမို့ကို အသိပေးလိုက်တာ”

ခေတ် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးနေရင်း မေ့ပခုံးလေးကို ဆုပ်
ကိုင်နေသည်အထိ မေ ငြိမ်သက်နေမိခဲ့ရုံသည်။ ခေတ်ကိုယ်တိုင်က
အလေးအနက်ထား တောင်းခံသော တောင်းဆိုမှုအတွက် မေ ကျေနပ်
မိပေမယ့် တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။

“မေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဪ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခေတ်ရဲ့၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့
အံ့ဩသွားလို့ပါ”

“အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်ဘဲ မေရယ်၊ မေ့အတူနေချင်ပြီလေ
ဒါကြောင့် အတူနေခွင့်ကို ကြိုးစားတာပါ”

“ခေတ်မာမိက မေ့အပေါ် ကြည်ဖြူရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ် အားလုံး ပြောပြထားပါတယ်၊ မာမိက မေ့တွေ့ခဲ့
တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် တစ်ရက်ခေါ်လာဖို့ ပြောတာ၊ မနက်ဖြန်
လိုက်ခဲ့နော်၊ ကိုယ် လာခေါ်မယ်”

မေ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေတ် ပြောတော့

ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိသည်။ ခေတ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝင်းလက်တောက်ပ
သွားခဲ့တာကို မြင်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ခေတ်မာမိရဲ့ မျက်နှာကို မေ ပြေးမြင်မိ
သည်။ ခေတ်နှင့်ချစ်သူတွေဖြစ်နေခဲ့သည့်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ခေတ်တို့
အိမ်ကြီးကို မေ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲမှ ခမ်းနားလှသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို
ဘာ့ မေ အပြင်က မြင်ဖူးသည်။ ခေတ်တို့တိုက်ကြီးက နွယ်နီတို့တိုက်
ကြီးလိုပဲ ထည့်ဝါပါသည်။

ပြီးတော့ ခေတ်မာမိ ပိုင်ဆိုင်သော စိန်တိုက်ကြီးကိုလည်း
နွယ်နီနှင့်အတူ ရောက်ဖူးသည်။ နွယ်မိခင်နှင့် ခေတ်မာမိက ရင်းနှီး
နှမ်းဝင်နေကြသူတွေမို့ နွယ်နီကို တရင်းတနှီး ဆက်ဆံသည်။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပါးလှပဲလှပဲ
နှစ်ခမ်းကတော့ မာနရိပ်တွေ သိုဝှက်နေသည်ဟု မေ ထင်မြင်မိသည်။
ထိုစဉ်က မေ့ကို နွယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဟုပဲ သိတာမို့ ခေတ်မာမိ သတိထား
မိဟန်မရှိပါ။

အခုတော့ မေနှင့်ခေတ်မာမိ ဆုံတွေ့ကြရတော့မည်တဲ့။

ခေတ်က အားလုံး ပြောပြအသိပေးထားသည်ဆိုပေမယ့် မေ့ကို
ဘာတွေ မေးဦးမည် မသိပါ။

အံ့ဖွယ်မေဆိုသော မေရဲ့ဘဝအခြေအနေကတော့ လင်းလွန်း
ခေတ်နှင့် ကွာခြားလွန်းလှတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက် မေဘဝသည် ခေတ်မာမီ ကျေနပ်
လောက်စရာ အခြေအနေတော့ ဘာမှမရှိပါ။

တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး တော်စပ်ရမည့် ချွေး
လောင်းကို ခေတ်မာမီ အကဲခတ်ချင်တာပဲဖြစ်မည်။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ထိုအကြောင်းကို နွယ်နီဆီ မေ
ဖုန်းဆက်အသိပေးမိ၏။

“ဟုတ်လား မေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လားဟင်၊ နွယ်
လိုက်ခဲ့ပေးရမလား”

“ရပါတယ် မလိုက်ပါနဲ့ မေ့ကို သီးသန့်တွေ့ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သီးသန့်တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

မေ့စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ နွယ်နီ ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ နွယ်ရဲ့၊ နွယ်ကို လိုက်စေချင်ရင် ခေတ်
ခေါ်လာဖို့ပြောမှာပဲ၊ အခု ဘာမှမပြောတော့ မေ့နဲ့တွေ့ချင်လို့ ဖြစ်မှာ”

“မေ အန်တီလင်းနဲ့ တို့ ရင်းနှီးပါတယ် မေ တစ်ယောက်တည်း
ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နွယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

မေ့အတွက် စိုးရိမ်နေဟန်နှင့် နွယ်နီပြောတော့လည်း

မငြင်းသာတော့ပါ။ တကယ်ဆို မေ့ထက်စာလျှင် နွယ်က ခေတ်မာမီနှင့်
မိကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးသည်။

“အင်း လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ”

“အိုကေ မနက်ဖြန် မေ့ကို နွယ်လာခေါ်မယ်၊ အတူသွားကြတာ
ပေါ့”

မေ့နှင့်ပတ်သက်လျှင် နွယ်နီက အမြဲတမ်း အသင့်ဖြစ်နေတတ်
သော သူငယ်ချင်းမလေးပါပဲ။ အခုလည်း မေ့အရေးကိစ္စမှာ တက်ကြွ
နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ် နံဘေးမှာပါတော့ မေ့အတွက် အင်အား
တစ်ရပ်ဖြစ်စေတာ အမှန်။

...ခန်းချိုးကျူးခဲ့ကြသည်။ မျက်ခုံးမျက်တောင်၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
...အစ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် မေ ချောတာ မေမေ့ဆီက ပိုင်ဆိုင်
...သာ အမွေဟုပဲ ပြောရမည်။

သိပ်လှသော မေမေ့ကို ဖေဖေ နှစ်သက်ငြိတွယ်တော့ အလှ
...ဖွားယောင်းကာ သိမ်းပိုက်သည်ဟု ဖေဖေအသိုင်းအဝိုင်းက ပြောကြ
...ည်။

တစ်ခါတစ်ခါမှ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဝန်တိုစရာကောင်း
...ဘက်အောင် လှသောအလှကလည်း အန္တရာယ်ဟု မေ ထင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခေတ် မာမီရှေ့မှာ မေ နုညက်နေအောင်
...သော မိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ပါ။ ရိုးရိုးလေးပဲပြင်ကာ အဝတ်
...ကိုလည်း ယဉ်ယဉ်လေး ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

“မေ နင့်ဆွဲကြိုးဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ၊ ခေတ် ပေးထားတဲ့
...ဘက်စွပ်ကောဟင်”

“ရှိတယ် တမင်ဝတ်မလာတာပါ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ဘာမှမရှိတဲ့သူပဲ နွယ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် တမင်မဝတ်ဘဲ
...ခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရင်လည်း ရှိနေတာပဲဥစ္စာ

အခန်း (၁၃)

“မေက လှလိုက်တာ”

မေ ထွက်လာတာကို ပြုံးငေးငေးလေးကြည့်ရင်း နွယ်နီ ချိုးကျူး
နေ၏။ တကယ်ဆို မေ မှုန်ညက်နေအောင်လည်း ပြင်ဆင်ထားတာ
မဟုတ်ပါ။

နဂိုနုညက်နေသော မျက်နှာပေါ်ကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလှူ
ပေါင်ဒါလေးရှိက်ထားတာပဲ ဖြစ်သည်။

“မေ နင့်မျက်နှာလေးက ဘာမှခြယ်သပြင်ဆင်စရာမလိုအောင်
လှတာဟ”

“အေးနော် ဒါ ရှေးဆုတောင်းကြောင့် ထင်တယ်”

ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေက မေ့အလှူ

ကိုယ့်ဘာသာ ဝတ်လာတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

နားမှ နားကပ်လေးကလွဲလို့ ဘာမှ ဝတ်မဆင်လာတာမို့ နွယ် ကျေနပ်ပုံမရပါ။ တကယ်ဆို မေမှာ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်နှင့် ဟန်းချိန်းလေး ပါရှိတာ နွယ် သိသည်။

မေ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေတော့ နွယ်နီလည်း ဘာမှမဝေဖန် တော့ဘဲ အဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ နွယ်နီ လိုက်လာမည်ဆိုတော့ ခေတ်က လက်ခံကာ မေ့ကို လာမကြိုဖြစ်တော့ပါ။ နွယ်နီရဲ့ မတ်ခံတူးကားလေးနှင့်ပဲ မေတို့ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

“မေ ခေတ်မာမိက နည်းနည်းတော့ ဖိစာကြောင်တယ်ဟ”

“ဘာ ဖိစာကြောင်တယ်”

ကားမောင်းနေရင်း နွယ်ပြောတော့ မေ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ပြန်မေးမိ၏။ ခေတ်က ကားကိုပဲ ဂရုစိုက်မောင်းနေရင်း

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ လင်းလွန်းခေတ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သားလေဟာ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့စကားပြောရင် နှင် နည်း နည်း နားလည်ထားအောင် ငါ ပြောပြတာပါ။ အဟင်း မကြာခင်ထော် ရတော့မယ် ယောက္ခမပဲဟယ်။ အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုပေါ့”

အရယ်အပြုံးလေးတွေနှင့် နွယ်က စကားကို ရပ်ပစ်သည်။

“စိတ်ထဲကတော့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်မိတာ အမှန်။

နွယ်စကားက သတိပေးတာလား။ ခေတ်မာမိက ဘယ်လို စားမျိုးလဲ။ လင်းလွန်းခေတ်ဆိုတာ သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသည်ဟု မာန်တက်နေသည့် မိခင်မျိုးလား။

မေ့နှုတ်က ပြန်မမေးဖြစ်ပေမယ့် အတွေးတွေက ခေါင်းထဲမှာ နေနေသည်။

လင်းလွန်းခေတ်တို့ ခြံကိုရောက်တော့ ခြံစောင့်ကြီးက တံခါး ဝှက်ပေးသည်။ နွယ်နှင့်မျက်မှန်းတန်းနေသူမို့ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သေး၏။

နွယ်က ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော လင့်ခရူဆာကားကြီး ကားမှာပဲ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ညှို့ခန်းသံပန်းတံခါး ဖွင့်ကာ ရပ်စောင့်နေသော ခေတ်က နွယ်နီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကာ မေ ဆင်းနိုင်ဖို့ တံခါးကို ဝှက်ပေးသည်။

“ကိုယ် စိတ်စောပြီး စောင့်နေတာ မေရဲ့၊ လာ မာမိ ရှိတယ်” အပြာနုနု တီရှပ်လက်တိုနှင့် သရီးက္ခာတား ဘောင်းဘီအနက် နွယ်နီလေး ဝတ်ဆင်ထားသော ခေတ်က ကလေးငယ်တစ်ဦးလို အပြုံး ကြည်လင်နေခဲ့သည်။

“မေ လာ နွယ်နီ လာလေ”

ခေတ်ကပဲ ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ မေတို့ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့သည်။ ရောင်စုံကြွေပြားတွေနှင့် ဧည့်ခန်းကြီးက နွယ်တို့အိမ်က ဧည့်ခန်းကြီးထက်တောင် ကျယ်ဝန်းပါသည်။

အလှပန်းအိုးကြီးတွေ ရှိုးကေ့စ်တွေနှင့် အလှပန်းပုရင်ထုတွေနှင့် ခမ်းနားလှသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲ ခြေချမိသည်နှင့် မေ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကတ္တီပါ ကော်ဇောအနီကြီးခင်းထားသော ဧည့်ခန်းအပေါ်မှာ တော့ အိမ်စက်ညက်ညောသော ဆိုဖာကြီးနှင့် စားပွဲရှည်လေး ရှိ၏။ စားပွဲလေးပေါ်မှာ အလှပန်းအိုးနှင့်သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေ သေသေသပ်သပ် တင်ထား၏။

“ထိုင်ကြဦးနော်”

“လာ မေ ဒီမှာထိုင်”

နွယ်က မေ့လက်ကဲ့သို့ ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခေတ်က မေ့ကို ပြုံးကြည့်နေတုန်းမှာ

“ဪ ရောက်လာကြပြီလား”

ပြတ်သားကြည်လင်သော အသံလာရာဆီသို့ မေကော နွယ်ပါ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေသော ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းလာတာ ခေတ်မာမီ ဒေါ်ခင်မာလင်း။

ဝတ်ဆင်ထားတာက အစိမ်းနုရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် စိန်နားကပ်က ဖြာခနဲ လက်သွား၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်အောက်က ချစ်ခမ်းတွေက အရင်ဆုံး နွယ်နီဆီမှာ ဦးတည်သွား၏။

“သမီးလေး နွယ်နီလည်း ပါတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလင်း နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ကောင်းပါတယ် သမီး၊ သမီးအမေ မမြတ်ကော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီလင်း”

“အေး အေး အန်တီတို့ မဆိုဖြစ်တာကြာပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် အန်တီတောင် သမီးမေမေဆီ လာရဦးမယ်၊ စိန်တစ်ဆင်စာ ကိုယ်မယ့်ကိစ္စရှိလို့”

အခုချိန်ထိ မေ့ဆီကို အကြည့်မရောက်သေးဘဲ နွယ်နီနှင့်ပဲ အန်တီလင်း စကားတွေကောင်းနေသည်။ မေနှင့်ခေတ်ကတော့ ဘာမှ မဆိုင်သော စကားတွေကြားမှာ နားထောင်သူသက်သက်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပွဲတွေ သယ်ယူလာ ခေတ်က လှမ်းယူရင်း

“ပေး ပေး မိမော်”

ကော်ဖီဘန်းကို လှမ်းယူပြီး မေနှင့်နွယ်ရှေ့မှာ ချပေးနေသော

ခေတ်ကို ဒေါ်ခင်မာလင်း စူးခနဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး မေ့ဆီမှာ အကြည့်တွေ
ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

လည်တိုင်မှ စိန်ဘယက်ကြီးဆီက စိန်ပွင့်တွေလို ခေတ် မာ
အကြည့်တွေက စူးရှလွန်းသည်။

မျက်နှာအကျက ခေတ်နှင့် ဆင်ပေမယ့် မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်း
အကျတွေက ခေတ်နှင့်မတူပါ။ မေ ကိုယ်တိုင်လည်း အကြည့်မလွဲဘဲ
ခေတ်မာမိကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်၏။

“မင်းက”

“အံ့ဖွယ်မေပါ အန်တီ”

နှုတ်ခမ်းပါးလေးလှုပ်ကာ မေးတော့ မေကလည်း အကြည့်
မရုပ်သိမ်းသေးဘဲ ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်၏။

မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ မေနှင့်ဒေါ်ခင်မာလင်း ကြားမှာ စူးရှစွာ
ဆုံဖြစ်နေကြတာ စက္ကန့်အတော်ကြာသည်။

ထိုတဒဂ်လေးမှာ နွယ်နှင့်ခေတ်တို့မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်
သည်လဲ မေ မသိပါ။ သေချာသည်က ခေတ်မာမိရဲ့ စူးရှသော မျက်
တွေကို မေ သဘောမကျတာ အမှန်ဖြစ်၏။

အထက်စီးဆန်သော မျက်ဝန်းတွေ၊ နှိပ်ချဉ်းကျိုးသွားစေ
မာန်မာနတွေ ပျော်ဝင်နေသော မျက်ဝန်းတွေဟု မေ နားလည်

“အံ့ဖွယ်မေ လား၊ အင်း မင်း အမျိုးအနွယ်ကကောကွဲ့”

မေ့ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ နီးကပ်မတတ် စုကျဲ့သွားခဲ့
သည်။ ဒေါ်ခင်မာလင်းရဲ့လေသံက တည်ငြိမ်ညင်သာပေမယ့် မေ့ကို
တမင်နှိပ်ချမေးသော မေးခွန်းဟု သိသည်။

လွန်ခနဲ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးရင်း မေ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေလိုက်
သည်။

“လူသားမျိုးနွယ်ကပေါ့ အန်တီ”

“ဘာကွဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ခင်မာလင်း မျက်ခုံးတွေ ကျုံ့ဝင်သွား
ည့်အလှည့်၊ တင်းတင်းလေး စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေက အလိုမကျ
လှုံ့ထွက်လာသောအသံနှင့်အတူ မေ့ကို မာတင်းတင်း ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ အန်တီရဲ့၊ လူတွေက အဆင့်အတန်းနဲ့
အမျိုးသူစိမ်း ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားပေမယ့် အားလုံးက လူသားမျိုးနွယ်
တစ်ခုတည်းကပဲမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မင်း တမင်ဂွတိုက်ပြီး ဖြေတာပဲ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ၊ အန်တီ မေးတဲ့မေးခွန်းအတွက်
နားလည်သလိုပဲ ဖြေတာပါ”

ဒေါ်ခင်မာလင်း မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။ စူးရှစွာ အကြည့်

www.burmeseclassic.com

တွေနှင့် ဖြူနေသော မျက်နှာက ပန်းသွေးရောင်သမ်းလာတာ အထူးအရှား။ မေနှင့်သူမကြားမှ အခြေအနေက တင်းမာသွားခဲ့ပြီ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော နွယ်နီနှင့်ခေတ်တို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြ၏။ ခေတ်ထက်ဦးစွာ နွယ်နီက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟို ဒီလို အန်တီလင်း၊ နွယ် သိပါတယ်၊ မေကလေ ခင်တွေမရှိတော့ပါဘူး။ အခု အဆောင်မှာနေပြီး ရှင်သန်ရပ်တည်နေတာ နွယ်တို့လိုပဲ ဘွဲ့ရပြီး”

နွယ်နီ စကားမဆုံးခင် ဒေါ်ခင်မာလင်း လက်ကာထားသည့် လက်ချောင်းတွေမှာ ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ရောင်က လက်ခွယ်အသံလည်း တိခနဲ ရပ်သွားခဲ့၏။

“မာမီ ဟို”

“သား မင်းလည်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ မာမီ သူ့ကိုမေးနေလေ၊ သူပဲဖြေပါစေ၊ သမီးလေးလည်း ကြားကမပြောနဲ့”

ဒေါ်ခင်မာလင်း အသံက မာကြောပြတ်သားသည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိခင်စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိုတတ်သော နွယ်နီကို ဒေါသမပါသော လေသံနှင့် ဒေါ်ခင်မာလင်းက ဆိတ်စေသည်။

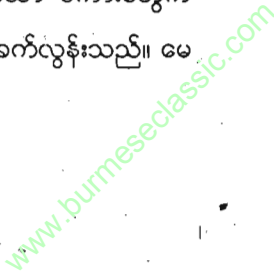
မေ့ရင်ထဲက မာနတွေက ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်လာသည်။ သူမ ပြုံးပြလျှင် ကိုယ်ပြုံးပြမည်။ သူမ မဲ့လျှင် ကိုယ်လည်းမဲ့မည်။ နယူတန်ရဲ့ နိယာမကို မေ လက်ခံတတ်သူ။

“အန်တီ နောက်ထပ် ဘာများ သိချင်တာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းကတော့ ရေမရှိတဲ့ အိုးတစ်လုံးကို မှောက်ချလိုက်သလိုပဲ၊ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး”

မေ့စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ခင်မာလင်း မျက်နှာကြီးက ကျောက်ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို မာတင်းသွားသည်။ ခေတ်မျက်နှာက ဇီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့၏။ နွယ်နီ မေ့ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်တာကိုလည်း မေ ဥပေက္ခာပြုပြီး ခေါင်းကိုမော့မော့လေး ချီထားလိုက်၏။

“လက်စသပ်တော့ ငါ့သားကြိုက်တဲ့ မိန်းမက မာမီ ထင်ထားတာထက်တောင် နိမ့်ကျ အဆင့်အတန်းမဲ့တဲ့ အတန်းအစားထဲကကိုး၊ ဘာတစ်ခုမှ မက်လောက်စရာမရှိဘဲနဲ့ သား မက်မောအောင် ဘာနဲ့များ နှုတ်ဆောင်ထားပါလိမ့်၊ ပြောစမ်း သား ဒါကို မာမီက မိုက်မိုက်မဲမဲ လက်ခံသဘောတူရမှာလား”

ဒေါ်ခင်မာလင်း နှုတ်က ထွက်ကျလာသော စကားတွေက မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သလို နာကျင်ခံရခက်လွန်းသည်။ မေ ထိုင်ခုံက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဆိုလိုရင်းကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ အန်တီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကိုလာတာ အန်တီစော်ကားခံဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ဖွယ်မဆိုတဲ့ မိန်းမက တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ်ပြီးမှ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မကလွဲဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။”

“မေ”

နွယ်နီ မေ့လက်ကို ဆွဲကာ သတိပေးသလို တားမြစ်သည် ဒါပေမဲ့ မေကတော့ ဘယ်လိုအခြေအနေကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ငါတို့က ရွှေရွှေချင်း၊ ဂုဏ်ကို ဂုဏ်ချင်းပဲ ထပ်ချင်ပါတယ်၊ တစ်သက်စားလို့မကဘူးဆိုတဲ့ စည်းစိမ်တွေထက် နှစ်သက်စားလို့မကုန်တဲ့သူအချင်းချင်းလက်ထပ်ပေးချင်တယ်၊ ဥပမာ သမီးလေး နွယ်နီနီ ဆိုတဲ့ တို့တော်သဘောတူပြီးသား၊ မင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့တစ်နေ့တာ အာရုံ စိတ်စိတ်သန်းထဲမှာတောင် ထည့်စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

မေ့မျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်ကာ ပြောသော စကားတွေက မေ့မာနကို ထိပါးစေသည်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်မေ့ နွယ်နီတို့တွေ တွန့်ပြိုးလိုက်မိ၏။ မေ့ကို နှိမ်ချကာ နွယ်နီ

နွယ်နီကလွဲတာတော့ ဒေါ်ခင်မာလင်း လွန်ကျူးသွားခဲ့ပြီ။

“အန်တီက အံ့ဖွယ်မေ့မာနနဲ့ အရည်အချင်းကို စိန်ခေါ်လိုက်တာလား။”

“ငါက အမှန်ကို မင်းမြင်သိအောင် ပြောတာ အံ့ဖွယ်မေ”
နွယ်နီတို့တွေနဲ့ ကာ ပြုံးပြီးပြောသော လေသံက အထင်သေး နွယ်နီတို့များစွာနှင့် မေ မခံချင်အောင် တမင်ဆိုနေခြင်းဟု သဘောပေါက်သည်။ အခုအချိန်မှာ နွယ်နီနှင့်ခေတ်တို့ နွယ်နီတွေ ဆွံ့အကာ မေနှင့် ဒေါ်ခင်မာလင်းတို့ မာနပြိုင်ပွဲကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့်နေရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှမတတ်သာကြပါ။

“ကောင်းပြီ အန်တီ၊ အန်တီမာနရှိတာထက် အံ့ဖွယ်မေ့မာနက ပိုကြီးမားတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မက စိန်ခေါ်ရင် ယှဉ်ပြိုင်ရဲတယ်”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အံ့ဖွယ်မေ”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ အန်တီတို့ အားနေတွေကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်”

မေ့စကားမဆုံးခင် ဒေါ်ခင်မာလင်း ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မေ့ကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို မဲ့မဲ့လေး ကြည့်ရင်း

“စိတ်ကူးမယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ အံ့ဖွယ်မေ၊ ချမ်းသာဖို့နည်းလမ်း

ဆိုတာ မင်းရဲ့မာနတွေနဲ့ အိပ်မက်မက်လို့ မရနိုင်ဘူးကွဲ့”

“အန်တီ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ ကျွန်မက အံ့ဖွယ်မေပါ”

“ကောင်းပြီ အံ့ဖွယ်မေ၊ မင်း စိန်ခေါ်တာကို ငါ စောင့်ကြည့်
သေးတာပေါ့ အဟင်း”

“ဒါ အန်တီနဲ့ ကျွန်မရဲ့စိန်ခေါ်မှုပေါ့၊ လင်းလွန်းခေတ်ဆို
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထပ်တူညီတဲ့ ငွေဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ အန်တီ ပိုင်
ခြားသတ်မှတ်မှတော့ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ဝယ်ယူပြမယ်”

“ဘာ မင်း ဘာပြောတယ်”

သားကိုထိတော့ ဒေါ်ခင်မာလင်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာနာကာ
သွားသည်။ မေ့ အောင်နိုင်သူလို ပြုံးကာ ဧည့်ခန်းကြီးထဲက ခေါင်းမေး
ရင်ကျောပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခဲ့၏။

“မေ မေ နေပါဦး”

“သား ရပ်စမ်း၊ မာမိ ဒီထက်ထပ်ပြီး အစော်ကား မခံနိုင်ဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်သံအောက်မှာ ခေတ်
လှမ်းတွေ တုံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ခေတ်ရယ်၊ အံ့ဖွယ်မေ ဘဝမှာ အမှားကြီး
တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီဆိုတာ ဒီနေ့မှ အသေအချာ သိလိုက်တာ
ဒါပေမဲ့ ဒါ မေ့ နှလုံးသားအလိုကို လိုက်ခဲ့မိလို့ပါ။

ဒီအတွက် မေ နောင်တမရချင်ပါဘူး။ မေ့မာနကိုတော့ ဘယ်
တော့မှ ဦးညွတ်မပစ်ဘူး ခေတ်။ အံ့ဖွယ်မေရဲ့မာနကို ခေါင်းပုတ်စိန်ခေါ်
ခဲ့တဲ့ ခေတ်မာမိကိုတော့ အနိုင်ယူပြဦးမှာပါ။

“မေ နင်”

“တော်တော့ နွယ်နီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊
ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး မေ လှမ်းတက်ထိုင်တော့ နွယ်နီ ဘာစကားမှ
မဆိုဘဲ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါးဖွင့်တက်ကာ မေ့ဆန္ဒ
အတိုင်း ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မေ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ရွံ့မုန်းစရာကောင်းသော ခြံကြီး
ထဲမှ အဝေးဆုံးသွားချင်ပြီ။

ဒီဂုဏ်တွေ ဒြပ်တွေကြားထဲမှ မေ မိုက်မဲစွာ ဝင်တိုးမိတာ
ခေတ်ကို ချစ်သော ချစ်ခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ အခုတော့ မေရဲ့ ဆူပွက်နေ
သော သွေးတွေထဲမှာ အနိုင်ယူဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးက ခိုင်မာစွာ
နေရာယူသွားခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၄)

“မေရယ် မေက မာနကြီးလွန်းတယ်၊ အသည်းမာလွန်းတယ် ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်လွန်းတယ်”

မေကို ငေးငေးရီရီလေး ကြည့်ကာ ခေတ် စွပ်စွဲချက်တွေကလေး နေသမျှ မေ မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သောကရိပ်တွေ ဖေးဖေး သော ခေတ်မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပမှုတွေ ကင်းစင်လို့နေ၏။

“တကယ်ဆို ကိုယ်က မေ့ဘက်မှာ မားမားမတ်မတ် ရှိနေသေး နဲ့ မေရယ်”

“မားမားမတ်မတ် ရှိတယ် ဟုတ်လား ခေတ်၊ အဟင်း ခေတ် မာမိကို ခေတ် မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”

မေ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲချကာပြောတော့ ခေတ် ပင့်သက်ရှိုက်

ခေါင်းကို ခါသည်။ အမြဲတမ်း ကြည့်လင်နေသော ခေတ်မျက်နှာက အခုတော့ စိတ်ညစ်ညူးမှုတွေနှင့် မိုင်းဖျော့နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေ၊ ကိုယ်က မာမိနဲ့မေ့ကို အဆင်ပြေပြေ ဆုံ တွေ့စေချင်တာပါ။ ဒီလို ပြဿနာကြီးတွေကို လုံးဝ မျှော်လင့်မထားဘူး”

“ခေတ် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဘယ်သူက ဒီပြဿနာကို ဖန်တီး ခဲ့တာလဲ၊ ခေတ် မာမိက မေ့ကို တမင် ဒီလို နှိပ်ကွပ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မတွဲဆုံခဲ့တာဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

“အဲဒီအတွက် ကိုယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် မေ”

“မလိုအပ်တော့ပါဘူး ခေတ်၊ မေ ခံယူခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ တစ်ခု သော့ ကောင်းပါတယ်၊ ခေတ် မေမေရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို မေ မြင်လိုက်ရ သော တော်သေးတာပေါ့၊ နောက်မှသိရင် အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးကုန်မှာ”

“မေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကို မာမိကြောင့် မုန်းသွား တာလားဟင်”

စိုးရိမ်တကြီးလေးမေးသော ခေတ်ကိုကြည့်ကာ မေ ရင်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းနစ်နစ်လေး ခံစားရပါသည်။ တကယ်ဆို ခေတ်ကို မချစ်မိအောင် မေ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မေ့နှလုံးသားက ခေတ်ကို မြတ်နိုးချစ်နေခဲ့တာမို့ မိုက်မဲ နှုတ်ခမ်း ပြိတွယ်ခဲ့သူက မေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

“မေ ကိုယ်မေးတာကို ဖြေပါဦး၊ ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့နော်”

“ခေတ်ရယ် မေ ဘယ်တော့မှ မညာတတ်ပါဘူး၊ ခေတ်ကို မေ့နှလုံးသားက စူးစူးနစ်နစ် ချစ်ခဲ့တာပါ။ မချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ကို မေ ကျရှုံးခဲ့ရတာလေ”

“မေရယ်”

“မိုက်မဲ့မူကြီးဆိုတာ သိရက်နဲ့ မေ ရှေ့တိုးခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် မေ နောင်တမရပါဘူး”

“မေ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါနော်”

မေ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေတ် တောင်းဆိုနေသည်။ ခေတ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျှော်လင့်ရောင်စဉ်တွေ တောက်ပလျက်

“ခေတ်ကိုလည်း မေ မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ် မာမိကို ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိကို မေ ကြိုးစားပြုရဦးမယ်”

“ဘာရယ် မေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကွာ”

ခေတ် လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။ မျက်ဝန်း အကြည့်တွေက မေအပေါ်မှာတောင် ခေတ်လည်း ယုံကြည်မှုမဲ့နေသည် ထင်၏။ မေ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကျေးမဲ့ကျသွားရင်း

“ဘာကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလဲ ခေတ်၊ ခေတ်ကိုယ်တိုင်က

ကို မယုံကြည် အထင်သေးတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ ကိုယ်ပြောတာက မာမိနဲ့ကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မေ့အနားမှာ ကိုယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နောက်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်”

“မေ ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကတိပေးခဲ့တယ်ဆိုတာထက် စိန်ခေါ်ကြီးကြော်ပြီးပြီလေ၊ ခေတ် မာမိကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မေ ကြိုးစားပြုဦးမယ်”

“ဟင် မေ ဘာတွေလုပ်မှာလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ် မာမိက ဘာမှပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတဲ့ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုတဲ့မိန်းမကို အာရုံထဲတောင် မရှိဘူးလေ၊ သူ့အလိုရှိတဲ့ဘဝက ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်ငွေကြေးတွေနဲ့ ချွေးမတစ်ဇာတ်တဲ့ အဟင်း အဲဒီဘဝရောက်အောင် မေ ကြိုးစားပြုရမှာပေါ့”

“ဟာကွာ မေ မာနတွေ ခေါက်သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ်ကို လက်ထပ်မယ်”

“ဘာရယ် ခေတ်”

မေ အံ့ဩသလို မျက်ဝန်းလေး စိုင်းစက်မေးတော့ ခေတ်က အာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်နှင့်

“ဟုတ်တယ် မေ၊ မေ့ကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်၊ အိုကွာ မာမိ

သဘောမတူလည်း ကိုယ် လက်ထပ်မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ အံ့ဖွယ်မေရဲ့ အနာဂတ်က မေမေ ကြုံဆုံ ခဲ့ရသလို အခြေအနေကို ကြုံဆုံဖို့တည်နေပြီပေါ့။ တမလွန်က မေမေ သိလျှင်တော့ မေ့ကို ဖိုက်မဲလိုက်တာ သမီးရယ်ဟု ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေမည် ထင်၏။

မေမေကသူမဘဝနှင့်ယှဉ်သိခဲ့ရသော အမှားကြီးအတွက် မေ့ကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ရှောင်ဖို့ မှာခဲ့တာ အခုမှ နောင်တရချင်လာ၏။

“နော် မေ မေ့ကို ကိုယ် မခွဲနိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ခေတ်၊ ခေတ်မီဘာတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး မေ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ ခေတ်မာမိက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မယ် ဒါပဲမဟုတ်လား”

“မေ မမက်မောသလို ကိုယ်လည်း အဲဒါတွေကို မမက်ပါဘူး ကိုယ့်အနားမှာ မေရှိရင် အရာရာပြည့်စုံတယ်”

မေ ခေါင်းကိုခါမိသည်။ ဖြစ်လာမည့် အခြေအနေတွေကို မေ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဖေဖေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဝေဖန်ရှုတ်ချသလို ခေတ်အသိုင်းအဝိုင်းက အထင်သေးရှုတ်ချတာမျိုး မေ ဘယ်တော့မှ မခံယူနိုင်ပါ။

အထူးသဖြင့် ခေတ်မာမိရဲ့ စကားသံတွေ၊ ပြီးတော့ အထင်သေး ရှုတ်ချသော အကြည့်တွေ။ ဒါတွေက မေ့နှလုံးသားမှာ စွဲမြဲနေသည်

“မေ လက်မခံနိုင်ဘူး ခေတ်၊ မေ ပြောခဲ့တဲ့စကား စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ မေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ခေတ် အချိန်ကာလ တိုင်းအတာတစ်ခုအထိ မေ့ကို စောင့်ပေးပါ။ မေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစား မှား”

“မေ ကိုယ်နဲ့မေ့အတွက် ဒီဥစ္စာနေတွေက ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတူး။ အရေးမပါဘူးလေ”

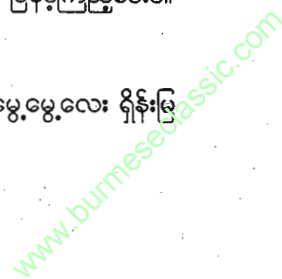
“ဟုတ်တယ် ခေတ်နဲ့မေ့အတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပေမယ့် အဲဒီ ဥစ္စာတွေကို ခေတ်မာမိက တန်ဖိုးထားတယ်လေ”

“မေ့ကိုယ့်ကြားမှာ မာမိကို ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ပါတော့” ခေတ်စကားက အလွယ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေ လက် မခံနိုင်တာက အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ထွေးပြီးသား တံတွေးကို အံ့ဖွယ်မေ သော မိန်းမက ပြန်မျိုချရမည်လား။

“မရတော့ဘူး ခေတ်၊ ခေတ်မာမိနဲ့ မေ ဆုံတွေ့ပြီးခဲ့ပြီ၊ မာန တွေလည်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာကြောင့် မေက မသိချင်ယောင်ဆောင် တွေမှာလဲ”

“မေရယ် ကိုယ့်ဘက်ကို တစ်ချက်လောက် ပြန်ကြည့်ပေးပါ။ မေ့ကို အသက်မကချစ်တယ်”

ခေတ်စကားက သူ့ရင်ထဲအထိ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ရှိန်းမြ

စီးဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ မေတို့ နှလုံးသားချင်းကတော့ ရင်ခုန်သံတွေ တုန်နေခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့

“ခေတ်ရယ် မေလည်း ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို မေ တစ်သက်လုံးချစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မေ့မိသိက္ခာအတွက်တော့ မေ့ကိုကြိုးစားခွင့်တစ်ခုပေးပါ။ အံ့ဖွယ်မေမေမိန်းကလေးကို ခေတ်မာမိက ကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့ဟားတိုက်နေမယ့်အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ခေတ် ပင့်သက်ကြီးရှိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါသည်။ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်သော မေ့မာနတွေကို အရှုံးပေးသွားဟန်နှင့် ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“အခု မေ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မေ့မာနအတွက်ပါ။ ခေတ်နဲ့မေ့မာ ချစ်ခြင်းအတွက်တော့ ဒီကိစ္စက ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘဲ ခေတ် နားလည်ပေးပါ”

“မေ့မာနတွေက အရမ်းကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ မေ့အသည်းက မာလိုက်တာ မေရယ်”

ခေတ်နှုတ်က တီးတိုးညည်းညူသည်။ မေ နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ငြိမ်နေလိုက်ပါ၏။ မေ့အသည်းက မာသည်တဲ့လား ခေတ်ရယ်။ ဟန်နုခေတ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မေ့အသည်းက ပျော့ပြောင်းခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ မေ့မာနတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်တတ်ဘူး။ ဒါ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ခွန်အားတွေပဲ ခေတ်ရယ်။

မာနတွေကို ဦးချိုးပစ်တိုင်းသာ အံ့ဖွယ်မေ အရှုံးပေးတတ်ခဲ့တဲ့ ဒီလိုဘဝအခြေအနေတောင် ရောက်မလာတာ သေချာတယ် ခေတ်။ မေ့ကို နားလည်ပေးပါ ခေတ်ရယ်။

မခံနိုင်သလို ခေါင်းလေးခါရမ်းနေ၏။

“ဟင့်အင်း မသွားပါနဲ့ မေရယ်၊ ငါ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နွယ်ကလည်းဟာ ဒါ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးကို ငါ တောင်းတာလေ၊ ငါ့ဘဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားမယ့် အခွင့်အရေးကို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီ၊ လိုအပ်တာ အားလုံးကို နှစ်ပတ်အတွင်း ကုမ္ပဏီက ပေးမှာ”

အခန်း (၁၅)

“ဘာ ဘာရယ် မေ၊ နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နင် နင် တကယ်သွားတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား မေ”

“ဟုတ်တယ် နွယ်၊ ငါ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ဖြစ်သလို ဟိုမှာ

မေ့နှုတ်က စကားတစ်ခွန်းကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်တယ်။ နွယ် မယုံကြည်သလို မေးနေသည်။ နွယ် မျက်ဝန်းတွေ မေ့မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား။

အခန်းတွေတက်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီက စတူဒီယိုမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရမှာ သုံးနှစ်လောက် လုပ်လိုက်တာနဲ့ ပြောင်းလဲသွားမယ့် ဘဝတစ်ခုကို ရနိုင်မှာ”

“ဟုတ်တယ် နွယ်နီ၊ ဒါ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းပဲ”

“မေ နင် ငါနဲ့ခေတ်ကို ခွဲပြီး ရေခြားမြေခြားအထိတောင်

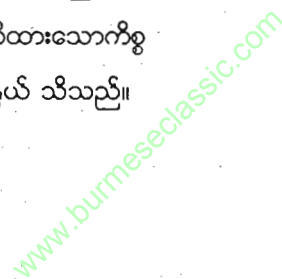
ငါ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ကုမ္ပဏီက အကျခံမှာ၊ ပြီးတော့ ဟိုရောက်ရင် ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ နင် ဘာလို့ အဲဒီလောက် အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ”

မြင့်သင်တန်းတွေ တက်ရမယ်၊ ပြီးရင်စတူဒီယိုမှာ အလုပ်က အသင့်အတင့် ကံ ဘယ်လောက် ကံကောင်းအဆင်ပြေသလဲ”

ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်လေးဝဲလာကာ နွယ်နီ မေးသည်။ မေ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒါ မေးစရာမလိုပါဘဲ နွယ် သိထားသောကိစ္စ

မေ ဝမ်းသာအားရ ရှင်းပြတာကို နွယ်နီ နားထောင်နေသည်။ နွယ်ရှေ့မှောက်မှာ စိန်ခေါ်ခဲ့သောကိစ္စကို နွယ် သိသည်။

“မေ ဒါ အန်တီလင်းကို မခံချင်စိတ်နဲ့ နင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ နွယ်နီ”

“မေရယ် နင် အဲဒီအတွက်နဲ့ အဝေးကြီးကို ထွက်မသွားစမ်း နဲ့ဟာ၊ နင် ဒီမှာပဲကြိုးစားပါ။ အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်လိုသလဲ ပြော ငါ မရရအောင် ရှာပေးမယ်ဟာ”

“ဟင့်အင်း ဘယ်သူ့အကူအညီမှ ငါ မလိုချင်ဘူး။ အခု အစွမ်းအစနဲ့ ငါ ကြိုးစားမှာ”

ဘယ်လိုမှ တားမရမှန်းသိတော့ နွယ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ ကာ မေ့ကို တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်ရှိုက်ငိုသည်။

“မငိုပါနဲ့ နွယ်၊ ငါ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ယူဝမ်းသာစမ်းပါ”

“အဟင့် ဟင့် မေရယ် နင် သွားမှာ ငါတို့ငွေ ဘယ်တစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဆုံနိုင်တဲ့ နေရာကြီးလေ၊ ပြီးတော့ ငါ့ ခွဲနေရမယ့်ကာလကြီးက အကြာကြီး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင် ငါ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ နွယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် အံ့ဖွယ်မေ ဘဝက ဒီလိုဘဝမျိုးဘယ်တော့မှ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့အရည်အချင်းကို ခေတ် မာမီ လက်ခံစေရမယ်”

“မေရယ် နင့်မာနတွေက ကြီးမားလိုက်တာ”

“အဲဒီ မာနတွေနဲ့ပဲ ငါ့ဘဝကို ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ နွယ်ရယ်၊ အခု ခေတ် မာမီက အဲဒီ မာနတွေကို အချိန်အဟုန်ကြီးမားအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာလေ အဟင်း ဟင်း ငါ နေရာကုန်နေတယ်၊ ငါ့ဘက်က ပေးဆပ်ရမှာ အချိန်ကာလတစ်ခုနဲ့ ကြိုးစားမှုပဲလေ၊ နင် စောင့်ကြည့်လိုက် နွယ်၊ ငါ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ခေတ်မာမီရှေ့မှောက်မှာ ပြုံးပြုံးလေး ရင်ဆိုင်ပြမယ်”

“မေ အဲဒါတွေက နင်နဲ့ခေတ်အတွက် အရေးမပါပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ကိုခေတ်က လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာကို နင် လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဘာလဲ နွယ် ခေတ်မာမီရဲ့ အလှောင်အပြုံးတွေကို ငါ ခံယူ ခံချင်တာလား၊ ဟင့်အင်း ငါ ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်ဘူး၊ ခေတ်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် လက်ရှိဘဝ အခြေအနေနဲ့ လက်မထပ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့သစ္စာတရားပဲ”

“ခေတ်ကို နင် မသနားဘူးလား၊ သူ့မာမီကို အတိုက်အခံ ပေးဖို့ နင့်ကို လက်ထပ်မှာ”

“ခေတ်ရဲ့အချစ်အတွက် ငါ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာက ခေတ် မာမီကို ငါ အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ နွယ်၊ နင် ဘာမှငါ့ကို မတားပါနဲ့၊ ငါ့ကို နင် နားလည်ပေးပါ”

မျက်ရည်စတွေကြားကာ မေ့ကို နွယ် ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မေ့ရဲ့မာနနှင့် ခိုင်ကျည်သော စိတ်ဓာတ်ကို နွယ်လည်း နောက်ဆုံးတော့ အရှုံးပေးခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

“နွယ် ဒီကိစ္စကို ခေတ်ကို မပြောနဲ့ဦးနော်၊ နင် ကတိပေးပါ”

“ငါ ပြောဖို့လည်း အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး။ လင်းလွန်းခေတ်သူ ဒယ်ဒီနဲ့ စင်ကာပူကိုလိုက်သွားတယ်”

“ဟင်”

မေ အံ့သြသွားမိသည်။ ခေတ်နှင့်မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်ရက်ရှိသေး၏။ ခေတ် ဘာကြောင့် မေ့ကို မပြောခဲ့တာလဲ။

“ခေတ်ကို နင် အထင်မလွဲနဲ့ မေ၊ ကုမ္ပဏီ အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့် သူ ကသောကမျော ထွက်သွားရတာ၊ နင့်ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးဖို့ ငါ့ကို မှာတယ်၊ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တာ စက်ပိတ်ထားလို့တဲ့”

မေ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိ၏။ ဒီရက်တွေမှာ မေ့မှာလည်း ကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာမို့ တမင်ဖုန်းပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နွယ်နှင့် ခေတ်တို့ဆီက မေ့စိတ်ကို ပျော့ပြောင်းသွားစေမည့် စကားတွေကို မကြာလိုတာကြောင့် ဖြစ်၏။

မေ အရေးကိစ္စတွေ သေချာပြီဆိုမှ နွယ်ကို သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခု ခေတ်က ဟိုမှာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှာတဲ့၊ သူ ပြန်လာတာနဲ့ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုတောင် ဝိုင်းကူပြောခိုင်းနေတာ”

မေ့ကို နွယ် အကူအညီနှင့် ခေတ် လက်ထပ်ယူဖို့အထိတောင် စဉ်းစားသည်တဲ့လား။

“အခုတော့ ခေတ်ရောက်မလာခင် မေက သွားတော့မှာဆိုတော့ သူ့ကို နွယ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ် နွယ်၊ ခေတ်ကို မေ စာရေးပေးခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“မေရယ်”

ပြောရင်း အသံလေး တိမ်ဝင်သွားသည့် နွယ်ကို မေ နှစ်သိမ့်သလို ပွေ့ဖက်လိုက်မိ၏။ သွေးရင်းညီအစ်မရင်းချာထက်တောင် မေ့အပေါ် ခင်တွယ်လွန်းသော နွယ်ကို မေ သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးပါသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း အခုချိန်မှာ သံယောဇဉ်အားလုံးကို တစ်ခဏတော့ ဥပေက္ခာပြုထားဖို့ မေ့မာနတွေက တွန်းအားပေးထားသည်။

အချိန်ကာလလေးတစ်ခုကို လွန်မြောက်ခဲ့လျှင်တော့...။

ထိုက်၏။ နွယ်တို့အိမ်ကြီးက မေ့အတွက်တော့ သုံးနှစ်ကျော်ကာလမှာ
သည်း ဘာမှမပြောင်းမလဲ ရှိနေပါသည်။

လက်ရှိ အိမ်မှာလည်း နွယ်နီနှင့်ဒေါ်မြိုင်ရယ် ခြံစောင့်ကြီး
တို့ဘိုးသားနှင့် နွယ်နီရဲ့အန်တီ အပျိုကြီး ဒေါ်လှသန်းပဲ ရှိသည်။

နွယ်နီ မိဘနှစ်ပါးက ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးထွက်သွားသည်ဟု
နွယ်နီ ပြောသည်။ ပထမတော့ နွယ်နီပါ ထိုခရီးကို လိုက်ဖို့ဖြစ်သည်။
အင်္ဂလန်က ပြန်လာမည်ဆိုတော့ နွယ်နီ မလိုက်ဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ
ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၆)

မှန်ပြတင်းတံခါးတွေက လိုက်ကာပြာပြာတွေကို ထိုးဖောက်
ဝင်လာသော နေခြည်တွေ မေ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဖြာကျလာမှပဲ မေ နိုးလာ
သည်။

ညတုန်းက အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး မေ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။
သန်းခေါင်ယံကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခုတင်လေးနံဘေး
က စားပွဲလေးပေါ်ရှိ နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီထိုးပြီး
ဆယ်မိနစ်တောင် ရှိနေပြီ။

မေ ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလိုက်သည်။ နွယ်နီ နိုးလောက်ပြီ
ထင်သည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ညဝတ်ဂါဝန်ကြီးဖားဖားနှင့်ပဲ မေ ထွက်ခဲ့

နွယ်နီအတွက် အန်တီအပျိုကြီးက အဖော်လာနေပေးသည်။

“ဟော မေ နိုးပြီလား။”

အိမ်အောက်ထပ်ရောက်တော့ နွယ်နီ မေ့ကို နှုတ်ဆက်လာ၏။

“အင်း နွယ် နိုးတာကြာပြီလား။ မေ့ကို ဘာလို့ လာမနှိုးတာလဲ”

“အင်း နိုးတာကြာပါပြီ။ ရေမိုးတောင် ချိုးပြီးနေပြီ။ မေ အိပ်

မချေဝ အိပ်စေချင်လို့ တမင်မနှိုးတာပါ။ ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား မေ”

“ဘယ်လို အိပ်ပျော်မှာလဲ နွယ်ရဲ့၊ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ သန်းခေါင်

ကျော်မှ အိပ်ပျော်တာ အဟင်း”

“ဟင် ဒါဆို မေ အိပ်ရေးဝရဲ့လား။”

နွယ်နီ စိုးရိမ်ပူပန်သံလေးနှင့်မေးတော့ မေ ကြည်ကြည်နူးနူး

လေး ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဝပါတယ်ကွာ ကိုယ်က ခွန်အားတွေအပြည့်ရှိနေတာ အဟင်း ဒီနေ့ ခေတ်နဲ့တွေ့ရတော့မှာကိုး”

မေ ပြောတော့ နွယ်နီ မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးသည်။ နွယ်နီကို ကြည့်ရသည်မှာ မလန်းဆန်းသလို ထင်မိတာမို့

“နွယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နွယ် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် မေရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေ ရေမိုးချိုးလိုက် လေ လန်းဆန်းသွားအောင်”

“အင်း အင်း နွယ်လည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားတော့နော်”

နွယ် ခေါင်းလေးညိတ်တော့ မေ ရေချိုးဖို့ ထွက်ခဲ့မိသည်။ ခေတ်နှင့်မကြာခင်ဆုံရတော့မည်ဆိုသော အသိက မေ စိတ်ကို ကြည်နူးမှု တွေနှင့်အတူ နှလုံးသားက ရင်ခုန်သံလေးတွေ တဒိတ်ဒိတ် တိုးနေ၏။

သုံးနှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလက ဘာမှမကြာလိုက်ဟု ထင်ပေ မယ့် မေ့ဘဝကိုတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသည်။

မေ သိပ်ကို ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အင်္ဂလန်မှာ ဓာတ်ပုံ ပညာနှင့်ပတ်သက်သော သင်တန်းတွေ မေ တက်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်သံစတူဒီယိုမှာ မေအလုပ်လုပ်ခွင့် ရခဲ့သည်။

မေ ဝါသနာထုံသော ပညာရပ်မို့ ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကံ

တန်သော လစာငွေနှင့် ဆုကြေးငွေတွေလည်း မေ ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုကာလတွေမှာ မေ့ရင်ထဲမှာရှိသော အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒက ချမ်းသာဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ရသမျှငွေကြေးကို မေ မသုံးရက် မစားရက် စုဆောင်းခဲ့သည်။ နေ့နေညည မနားတမ်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။

မေ အလိုရှိသော ငွေကြေးအပြင် အတတ်ပညာများစွာကို လည်း မေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါ၏။

မေ့အတွက် အဆင်ပြေပြည့်စုံနေပြီးသော ဘဝကို စွန့်လွှတ် ကာ မြန်မာပြည် ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဒါ ခေတ်ကို ချစ်သောစိတ်ကြောင့်ပါပဲ။

အခုတော့ ခေတ်နှင့်ဆုံဆည်းရတော့မည်။ ပြီးတော့ ခေတ်ရဲ့ မာမိ ဒေါ်ခင်မာလင်း။

မေ့မာနတွေကို အရောင်တင်ပေးခဲ့သော သူမရှေ့မှောက်မှာ မေ ခေါင်းမော့ရင်ဆိုင်ပြပါဦးမည်။

သူမ ပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ကြီးထက် ခမ်းနားထည်ဝါသော တိုက်ကြီးဝယ်မည်။ ပြီးတော့ မေ့အနာဂတ်အတွက်လည်း မြန်မာပြည်မှာ ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုကြီးတစ်ခု တည်ထောင်မည်။

မေ့အရည်အချင်းကို ဒေါ်ခင်မာလင်း ဦးညွှတ်အသိအမှတ်ပြုရ သောက်အောင် မေ့ဘက်က ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

တစ်စုံစီမို့တွေးလေလေ ကြည့်နူးစရာ အနာဂတ်က လှ
ခမ်းနားနေခဲ့လေလေပါပဲ။ ရေမိုးချိုးပြီးတော့လည်း လူက လန်းဆန်းနေ
ခဲ့ပါသည်။ အခန်းထဲဝင်ကာ မေ စိတ်လိုလက်ရ ပြင်ဆင်နေလိုက်၏။

ကြက်သွေးရောင် ရယ်ဒီမိတ်ဝတ်စုံလေးကို အရောင်တူ ကိုယ်
ကြပ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်လေးနှင့် ရှင်းသန့်နေ
သော မေ့ကိုမြင်တွေ့လျှင် ခေတ် မင်သက်အံ့သြနေမှာ မြင်ယောင်
သေးသည်။

မေ မမက်မော မတွယ်မက်ပေမယ့် စိန်ပွင့်နားကပ်လေးနှင့်
လိုက်ဖက်အောင် စိန်လော့ကတ်သီးနှင့် ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးကို ဆင်
ဖြစ်သည်။ စိန်ပွင့်လေးတွေပဲ စီခြယ်ထားသော ဟန်းချိန်းနှင့် ဖုဒ်ချိန်း
လေးကိုလည်း တမင်ပဲ ဝတ်ဆင်၏။

ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာတော့ မေ အမြတ်နိုးဆုံး တန်ခိုး
ထားသော ခေတ်ရဲ့လက်ဆောင် စိန်လက်စွပ်လေးပဲ ဝတ်ဆင်လိုက်
သည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီး မေ ထွက်ခဲ့တော့ အခန်းအပြင်မှာ
ရပ်နေသော နွယ်နှင့် ထိပ်တိုက်လေး ဆုံသည်။ နွယ်က မေ့ကို မင်သက်
ငေးမောနေတာ စက္ကန့်အတော်ကြာသည်။

“နွယ် မေ သိပ်လှနေလို့လား”

“အင်း မေက နဂိုလှပြီးသားလေ၊ အခုတော့ အရမ်းပိုလှသွား
တယ်”

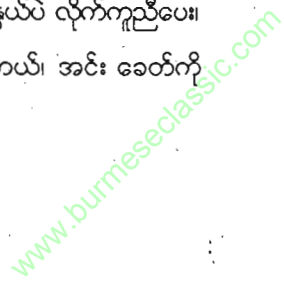
“သင့်ခယူ နွယ်၊ အံ့ဖွယ်မေက အရင်တုန်းက အံ့ဖွယ်မေမှ
မဟုတ်တော့တာပဲ အဟင်း ဟင်း ကဲ ခေတ်ဆီ သွားကြမယ်လေ၊
နွယ်က ဘာမှမပြင်ဆင်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မပြင်ဆင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်း အဆင်ပြေပါ
တယ်”

ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် နွယ်က ရိုးရိုးလေးပဲ ပြင်ဆင်ထား
သည်။ မိတ်ကပ် ပေါင်ဒါတွေ မခြယ်သဘဲနှင့်လည်း နွယ် ယဉ်ယဉ်လေး
လှပါ၏။

“ကဲ ဒါဆို သွားရအောင်၊ မေ ခေတ်ကို တွေ့ချင်နေပြီ”
နွယ်လက်ကိုဆွဲကာ မေ မြူးမြူးလေး ထွက်ခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်
အောက်မှာ နွယ် မတ်တူးကားပြာကြီးက အသင့်။

“နွယ်ရေ နောက်ရက်တွေကျရင် နွယ်တို့ကို ကူညီစရာတွေ
အများကြီးနော်၊ တို့ဝယ်မယ့် ခြံနံ့ကားကိစ္စလည်း နွယ်ပဲ လိုက်ကူညီပေး၊
ပြီးတော့ တို့ဖွင့်မယ့် ကုမ္ပဏီကိစ္စလည်း ရှိသေးတယ်၊ အင်း ခေတ်ကို
ဆည်း ကူညီခိုင်းရမှာပဲ”

မေ ပြောသမျှ နွယ် ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ကားကို မောင်းနှင်
သည်။ မေ ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးနှစ်ကျော်ဝေးကွာနေခဲ့သော အမိမြေ
မြင်ကွင်းတွေကို ငေးရင်း နှုတ်ဆိတ်လိုက်ပါခဲ့မိပါ၏။

“နွယ် နွယ်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ နေမကောင်းဘူးလား
မျက်ခုံးလှလှလေးတွေ စုကျုံ့ပြီး မေးလာသော မေ့ကို သူ
နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲက တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“အင်း နွယ် ခေါင်းတွေနည်းနည်းမှူးနေလို့ပါ”

“ဟင် နွယ် နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒါဆို မေ ကားမောင်းမ
လေ”

“ရပါတယ် မေ၊ ဒီလောက်ထိ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေ အေးအေး
ဆေးဆေး လိုက်ပါ။ နွယ် မောင်းလို့ရပါတယ်”

နွယ်စကားကြောင့် မေ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ငြိမ်သက်သွား
သည်။ ခဏကြာတော့ ကူရှင်မှာ ခေါင်းလေး နောက်လှန်မှီကာ မျက်
လေးတွေ မှိတ်သွားသည်။

နုညက်ညက်လေးလှနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်
နွယ် ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။ မေ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးအပျော်
ဘယ်လောက်အထိ ပြည့်နှက်နေမည်လဲဆိုတာ နွယ် မှန်းဆလို့ရသည်။

ထိုအပျော်တွေ နွယ် မဖျက်ဆီးချင်ပါ။

အမှန်ဆို မေ ရောက်လာကတည်းက နွယ် ဖွင့်ပြောလိုက်သင့်
သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိတွေ နွယ်ဆီမှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်။
အခုတော့ မကြာခင်မှာပဲ မေ့ကို အားလုံး နွယ်ဖွင့်ပြောပြရတော့မှာပဲ
သည်။

အဲဒီအခါကျတော့ မေ့ခံစားချက်တွေကို နှစ်သိမ့်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်
နွယ် မတတ်နိုင်သော အခြေအနေကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရှေ့မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆီးကြိုနေသော သုဿန်ဝင်းကြီးက
ရင်ထဲကို ပြင်းထန်သော ကြေကွဲနာကျင်မှုတွေနှင့် စောင့်ကြိုနေစေ။

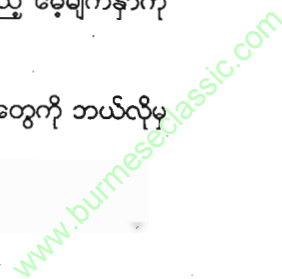
ကားကို ငြိမ်ခနဲ နွယ် ထိုးရင်မိသည်နှင့် မေ့မျက်ဝန်းတွေလည်း
လှလာကြသည်။ ကူရှင်မှာ မှီထားသော ခေါင်းလေး မတ်ခနဲဖြစ်ကာ
အကြည့်တွေက ကားရှေ့မြင်ကွင်းကို ရောက်သွား၏။

“ဟင် နွယ် ဒါ ဒါ”

“အဟင့် ဟင့် ဟင့် မေရယ်”

ကားစတီယာရင်တိုင်ဘီးကို မျက်နှာအပ်ကာ နွယ် ရှိုက်ကြီး
ဝင် ဝင်ကြွေးလိုက်မိသည်။ အံ့သြချောက်ချားနေမည့် မေ့မျက်နှာကို
တကယ်ကို မကြည့်ရက်တော့ပါ။

နွယ်ရင်ထဲမှာ ဆိုနှစ်ကြေကွဲသော ဝေဒနာတွေကို ဘယ်လိုမ

မျိုသိပ်ထားလို့ မရတော့ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေမိ၏။

“နွယ် နွယ် ဘာလဲ မေ့ကို ဒီနေရာကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ ပြော ပြောစမ်းပါ နွယ်ရဲ့”

နွယ်ပန်းလေးကို ဆုပ်ခါရင်းက မေ မေးတော့ မျက်ရည်တွေ နွယ် မော့ကြည့်မိသည်။ မေ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ နွယ် စိုက်ကြည့်လျက် ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“နွယ် မေ မေ့ကိုပြောပါ ခေတ် ခေတ်”

တိမ်ဝင်သွားခဲ့သော အသံတွေနှင့် နွယ်ကို မင်သက်စွာကြည့်ရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးလေးတွေ ပိုလို့ တင်းကြပ်လာသည်။

နွယ် မပြောရက်သော စကားတစ်ခွန်းက ရှိုက်သံတွေကြား အက်ကွဲစွာ ထွက်သွားခဲ့၏။

“ခေတ် ခေတ်ဆုံးခဲ့ပြီ မေ အဟင့် ဟင့်”

“ဘာရယ်”

နွယ်ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော မေ့လက်တွေ ရုပ်သိမ်းခဲ့တာ တိတ်ဆိတ်နေသော သုဿန်ဝင်းကြီးကို မယုံကြည်စွာ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရင်း

“မ မဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ခေတ် ဘာလို့သေရမှာလဲ”

“မေ မေရယ် နွယ် တကယ် မပြောရက်ခဲ့တာပါ။ အဟင့် နင့် ခေတ်ဆုံးတာ ရှစ်လကျော်ပြီ”

“...”

မေ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားပွင့်ကာ အသံမထွက်ပါဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ နွယ် မေ့ကိုသိုင်းပွေ့ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီး ဘင် ငိုချပစ်လိုက်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော ရှစ်လကျော်က ဒီနေရာလေးမှာ လင်းလွန်းခေတ် အတွက် နွယ် သည်လိုပဲ ငိုကြွေးခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ နွယ် ထပ်ငိုကြွေး ခဲ့ရန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ချစ်သူငယ်ချင်းလေး မေအတွက်ပါ ကြေကွဲ စားခြင်းတွေနှင့် နွယ် ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားငိုကြွေးခဲ့မိခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

အဖြူရောင် အုတ်ဂူလေးပေါ်က ကမည်းစာတန်းလေးကို မေ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မောင်လင်းလွန်းခေတ် အသက် (၂၄) နှစ်ဆိုသော ကျောက် စာတန်းလေးအောက်မှာ ကွယ်လွန်သည့်နေ့ရက်လေးပါရေးထိုးထား သည်။ နွယ် ဆိုခဲ့သလို ရှစ်လကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။

ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်လက်ခံလို့ မရအောင် မေ ခံစားနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၃၂

၁၃၂

ပြန်ပြန်

ခေတ် လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဆိုသည့် နွယ်စကားကို လက်မခံနိုင်ခဲ့။ ခေတ်ရဲ့ဝိညာဉ်တို့ ချုပ်ငြိမ်းနေသည့် ကမ္ဘာ့မုတ်တိုင်လေးက မေ့ကို ချောက်ချားစေခဲ့၏။

“ခေတ် ခေတ် ဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ နွယ်”

မေ့အမေးစကားက ခြောက်ကပ်အေးစက်နေခဲ့၏။ နွယ်သည် မျက်ရည်တွေ မပြယ်သေးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မေ့ကိုကြည့်ရင်း မေ့ပခုံးလေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆွပ်ကိုင်ထားခဲ့။

“အားလုံးကို နွယ် ပြောပြပါ့မယ် မေရယ်”

ကြေကွဲဆို့နှစ်သံလေးနှင့် ပြောရင်း နွယ် မေ့ကို နှစ်သိမ့်ဖော်တို့ခေါ်ခဲ့သည်က ရပ်ထားသော ကားလေးဆီကို ဖြစ်၏။

ကားပေါ်ရောက်တော့ နွယ် လက်ကိုင်အိတ်လေးဖွင့်ကာ ခေါ်ထားသော ဝါကြင်ကြင် စာရွက်လေးကို ကမ်းပေး၏။

“ခေတ် နောက်ဆုံးအချိန်က ငါ့ကို ပြန်ပေးခဲ့တဲ့စာလေးမေ”

မေ့ စာရွက်လေးကို ညင်သာစွာပဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါ်ရိုးကြေနေသော စာလေးက မေ့ အင်္ဂလန်မသွားခင်က ခေတ်ကိုမေ့ နွယ်ဆီ မေ့ ပေးထားသော စာလေးဖြစ်နေ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်က စာလေးကို ခေတ် အသေအ

ဗျူးစာပေ

သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်တဲ့လား။

ဝါကြင်ကြင် စာရွက်လေးမှာ မေ့လက်ရေးလေးတွေက အထင်အရှား ရှိနေဆဲ။

ခေတ်...

ကိုယ်တိုင် နှုတ်ဆက်ခွင့်မရလိုက်ပေမယ့် မေ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက် တစ်ခဏ ခွဲခွာခြင်းလို့ နားလည်ပေးပါ ခေတ်။ မေ့နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ခေတ်မှာမိ ပြောတဲ့အခြေအနေတစ်ခု ရောက်အောင် ကြိုးစားပြီးရင် မေ့ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒီကာလတွေမှာ မေ့နဲ့ခေတ် တွေ့ဆုံခွင့်မရှိသလို ဆက်သွယ်ခွင့်တွေလည်း ဖြတ်တောက်ထားကြစို့နော်။

မေ့ တစ်ခုတော့ သစ္စာဆိုရဲတယ် ခေတ်။ မေ့ နှလုံးသားထဲမှာ ခေတ်အမြဲရှိနေမှာ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး မေ့ရင်ထဲမှာ ခေတ်ကို ချစ်စဉ်းချစ်ခြင်းတွေ သေဆုံးမသွားဘူး။

တစ်ချိန်မှာ ပြန်ဆုံတဲ့အခါ မေ့တို့ အနာဂတ်လေး လှပငြိမ်းချမ်းစေရမယ်လို့ မေ့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ် ခေတ်...။

မျက်ရည်စတွေ မေ့ပါးပြင်မှ စီးကျကာ စာရွက်လေးပေါ် ကျဆင်းသွားခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသော ဝေဒနာကြီးနှင့်အတူ ဆို့နှစ်လောင်သော ဝေဒနာဆိုးကြီးက စူးစူးနှစ်နှစ်။

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၄

၂

ခေတ်ရယ် ဒီလို ခွဲခွာခြင်းမျိုးနဲ့ ဝေးကြရမယ်လို့ မေ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ခဲ့ပါဘူး။
ကံကြမ္မာက ဒီလောက်အထိတောင် ဆိုးလွန်းခဲ့သလား။

အခန်း (၁၇)

“မေက မာနကြီးလွန်းတယ် နွယ်နီရယ်”

နွယ် ကမ်းပေးသော စာလေးကို ဖတ်အံ့ပြီးမှာ ပင့်သက်ရှိက်တာ ခေတ် ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ် ခေတ်၊ နွယ်နီ တားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို တားလို့မရဘူးလေ၊ မေက အားလုံးပြင်ဆင်စီစဉ်ပြီးနေပြီ”

“မေ သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လောက် ကာပြန်တဲ့ကြည့်သင့်တယ်၊ ဒီလောက် အဝေးကြီးအထိသွားတာ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ မာမိကို စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းအတွက် ဒီလောက်အထိ တောင် စွန့်စားရသလား”

ပြောရင်း ခေတ် မျက်နှာလေးက ပြိုတော့မည့်မိုးလို မိုင်းညစ်

နေ၏။ မျက်ဝန်းကြည်ကြည်တွေက စိုလဲကာ နွယ်သာ ရှေ့မှောက်မှ မရှိလျှင် ငိုချလိုက်မလားတောင် မသိပါ။

“မေ မေ့ကို ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ ဖုန်းနဲ့ လိပ်စာကော နွယ်နီ”

“ဟင့်အင်း မေက နွယ်ကိုတောင် မပေးခဲ့ဘူး။ သူ အားထုတ် ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်သွားခဲ့တာ”

“အဲဒီလောက်အထိ မေ့အသည်းက မာသတဲ့လားဗျာ”

ကြေကြေကွဲကွဲလေး မှတ်ချက်ပြုသောအသံက ဒေါသလေး လုံးဝ မပါခဲ့ပါ။ လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့အချစ်က မေ့အပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့ ကျည်လွန်းတာ နွယ် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

“တကယ်ဆို မေ ဒီလို အစိမ်းဖြတ်ကြီး လုပ်မသွားသင့်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်လို့ရအောင် စီစဉ်ခဲ့သင့်တယ်”

“သူ ဖုန်းဆက်လာရင်တော့ ခေတ်ကို နွယ် ပြောပါ့မယ်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားခဲ့သော ဘတ်ကို ကြည့်ရင်း နွယ် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

မေ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကတော့ သိပ်ကိုမှားယွင်းသည်ဟု နွယ် ထင်သည်။ တကယ်ဆို ခေတ်အပေါ်မှာ မေ ဒီလောက်အထိ ရက်စက် ဥပေက္ခာမပြုသင့်ပါ။ စာလေးတစ်စောင်နှင့် နှစ်သိမ့်ခဲ့ခြင်းက လုံလောက် ပြီးတဲ့လား။

“ငါနဲ့ခေတ် ရင်ထဲက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကာ ကာချစ်ခဲ့ကြတာမှန်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်တွေကြာကြာ ပြောင်းလဲ ရောတော့ အကြောင်းမရှိပါဘူး နွယ်ရယ်”

နွယ် တားရင်း ပြောခဲ့တုန်းက မေကတော့ ပြတ်သားယုံကြည် စွာ ဆိုခဲ့သည်။

ခေတ်မာမိနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်စဉ်က မာတင်းခဲ့သော အခြေအနေ တွေက မေ့ရင်ထဲကို ထိရစွာ ခံစားခဲ့ရတာတော့ နွယ် နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခေတ်က လက်ထပ်ပါမည်ဆိုသော တောင်းဆိုချက် ကြီးကို ဥပေက္ခာပြု ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းကတော့ မေ မာနကြီးလွန်းတာ အသည်းမာလွန်းတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မေ့ဆီက ဆက်သွယ်မှုတွေကို နွယ် မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် မေ့ သည် တကယ်ပဲ နွယ်ကို မဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။

ရေခြားမြေခြားမှာ မေ ဘယ်လိုရှင်သန်နေသည်လဲ။ အဆင်ပြေ ခဲ့လား။ ကျန်းမာရဲ့လား။ ဘာတစ်ခုမှ နွယ် မသိခဲ့ရပါ။ နွယ်မှာသာ မေ့ကို သတိရမိတိုင်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ခေတ်ကလည်း မေ့သတင်းကို အမြဲမပြတ် နွယ်ဆီလာမေး ဆက်သည်။ ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်သည့်အခါလည်း ဖုန်းဆက်မေးတတ် သည်။

ဒါပေမဲ့ ခေတ် မျှော်လင့်သော အဖြေကို နွယ်ကလည်း မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုအခြေအနေကာလကြီးမှာပဲ နွယ်နှင့်ခေတ် ရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာက ဝင်လာသေးသည်။

ခေတ်မာမိက ခေတ်ကို နွယ်နှင့်သဘောတူ ကြည့်ဖြူသည်တဲ့ ဒါပေမဲ့ နွယ်ကတော့ မေမေ ပြောလာကတည်းက ခေါင်းခါခဲ့၏။

“ဟင့်အင်း မေမေ၊ လင်းလွန်းခေတ်က နွယ်သူငယ်ချင်း အံ့ဖွယ် မေရဲ့ ချစ်သူပါ။ မေ ပြန်လာရင် သူတို့ လက်ထပ်ကြမှာ၊ နွယ်လင်းလွန်း ခေတ်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေထက် မပိုဘူး မေမေ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ မေမေ မသိလို့ သမီးရယ်၊ မလင်းသားက မေလေးချစ်သူဆိုတော့လည်း မေမေ ကြည့်ပြီး ငြင်းလိုက်ပါမယ် သမီး”

မေမေကတော့ မေကိုချစ်သလို သံယောဇဉ်ရှိတာမို့ ထိုကိစ္စကို လက်မခံခဲ့ပါ။ နွယ်ကားအတိုင်း လက်ခံခဲ့သည်။ နွယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေတ်ဆီကို ပွင့်လင်းစွာပဲ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နွယ်နီ၊ မာမိက ဒီကိစ္စကို ကြိတ်စီမံနေတာကိုး စိတ်ချ ကျွန်တော်လည်း ငြင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်ချစ်တာ မေ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ မေ ပြန်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်မှာ”

လင်းလွန်းရဲ့သစ္စာခိုင်မြဲမှုကလည်း မေ့အပေါ်မှာ တည်မြဲခဲ့သည်။

ထိုပြဿနာအတွက် လင်းလွန်းနှင့်သူ့မာမိ အခြေအတင် စကားတွေများကြသည်။ အံ့ဖွယ်မေ အမည်ကိုတောင် မကြားချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေသော အန်တီလင်း ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူကို ပေါက်ကွဲဆူပူရင်း သတိမေ့ လဲကျသွားသည့် အန်တီလင်း ဆေးရုံရောက်တော့ အသက်မပါတော့ပါ။

နှလုံးနှင့်သွေးတိုးရောဂါ အခံရှိသော အန်တီလင်း အသက်ကို ဆူဝေသော ဒေါသစိတ်တွေက နုတ်ယူသွားခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ လင်းလွန်းရင်ထဲမှာတော့ မိခင်ဖြစ်သူ သေရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုသော အစွဲကြီး စွဲသွားခဲ့၏။

“မာမိ သေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ နွယ်နီရယ်၊ တကယ်ဆို မာမိကို ဒီလိုဒေါသတွေ ဆူဝေအောင် မလုပ်သင့်ခဲ့ဘူးဗျာ”

“ခေတ်ရယ် ရှင် အဲဒီလို အစွဲကြီး မထားပါနဲ့၊ အန်တီလင်းအတွက် နွယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

နွယ် နှစ်သိမ့်တာကို လင်းလွန်း ခေါင်းကြီးငုံ့ ငြိမ်သက်နေသလို တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေမှာတော့ ကြေကွဲနေနိုင်တာတွေ ဖြစ်တည်နေခဲ့တာ သေချာလွန်း၏။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ လင်းလွန်းခေတ် မထင်မှတ်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတာ နွယ် သိခဲ့ရပါသည်။

“ခေတ် နှင့်သတင်းတွေ ငါ ကြားတယ်၊ နှင် အိမ်မှာတောင် ပြန်မအိပ်ဘူးဆို”

နွယ်ဆီ မေ့သတင်းကို လာစုံစမ်းသော လင်းလွန်းကို နွယ်ဆီ ဆုံးမခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါတိုင်း လင်းလွန်း မျက်ဝန်းတွေက အဝေးတစ် နေရာကို ငေးရီသွားတတ်ခဲ့ကာ

“ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အရမ်းညစ်ညူးနေတယ် နွယ်နီ၊ မာမိ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ပြီးတော့ မေကို သတိရတဲ့စိတ်တွေက အချိန် တိုင်း စိတ်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ နွယ်နီရယ်”

အမြဲအစဉ် ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသော လင်းလွန်း မျက်နှာ လေးက တက်ကြွလန်းဆန်းမှုတွေ ကင်းစင်နေတာတော့ အမှန်။ စိမ်းစပ် နေသော မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းတွေက ဥပေက္ခာပြုထားမှုအောက်မှာ ကျိုးတိ ကျဲတဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ခေတ်ရယ် နှင့်ခံစားချက်ကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ မေ ဝါဒ ဆီကို မဆက်သွယ်ပေမယ့် ငါလည်း စုံစမ်းနေပါတယ်”

နွယ် စကားကို လင်းလွန်း ငေးစိုက်ကြောင်တွေနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် နားထောင်နေရင်း ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သည် ပြီးမှ လေးပင်စွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“နေပါစေ နွယ်နီ မေက ကျွန်တော့်ထက် သူ့မာနကို ပိုချစ်

သူပါ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မဖြစ်မြောက်သေးသ၍ သူ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

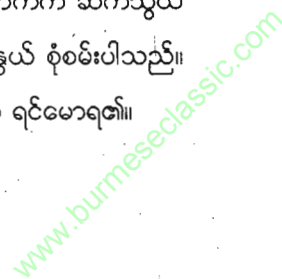
“သူ ခေတ်ကိုတော့ သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ယုံချင်ပါတယ် နွယ်နီ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့သူကို ဥပေက္ခာပြုသွားရလောက်အောင်တော့ သူ့မာနတွေ မကြီး သင့်ပါဘူး။ မေ့ကို ကျွန်တော် မမှန်းဘူး။ စိတ်မနာပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ အသက်ထက်ပိုပြီး ချစ်တယ်၊ အဲဒီအချစ်က ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါ ဘူး။ နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ ခိုင်မြဲနေမှာပါ”

လင်းလွန်း ရင်ထဲက ခံစားချက်နှင့် မေ့အပေါ် ထားရှိသော ချစ်ခြင်းတို့ကို နွယ်နီ လေးစားကြည်ညိုမိပါသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် နွယ်ဆီ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းနှင့်ဖြစ်စေ မေ့သတင်းကို စုံစမ်းတတ် တာ ဘယ်တော့မှ မပျက်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ မေ့ဘက်ကတော့ သိပ်ကို ရက်စက်လွန်းပါသည်။ နှစ် နှစ်ကျော်ကာလအထိ နွယ်နီတောင် အဆက်အသွယ် မပြုဘဲ နေရက် သည်။

နွယ် အခုချိန်မှာ အမျှော်လင့်ဆုံးက မေ့ဘက်က ဆက်သွယ် တာမှတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ မေ့သတင်းကိုလည်း နွယ် စုံစမ်းပါသည်။ အဲဒါပေမဲ့ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်တော့လည်း နွယ် ရင်မောရ၏။

နွယ်ဆီက ပြန်တိုင်း စိတ်ပျက်ညစ်ညူးခြင်းတွေနှင့် လေးယောက်
 နေသော လင်းလွန်း အမှုအရာကိုကြည့်ကာ နွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်း
 ဒီအချိန်မှာသာ မေနှင့် ဆက်သွယ်မှုရလျှင် ဘယ်လောက်
 ကောင်းမည်လဲ။ မေနှင့်မာနတွေ ပြိုင်နေခဲ့သော ဒေါ်ခင်မာလင်း လောက
 ကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မေ သိလျှင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မည်လဲ။
 လင်းလွန်းနှင့်မေရဲ့ အနာဂတ်ကိုပဲ မေ ရွေးချယ်သင့်နေပြီ။

အခန်း (၁၈)

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော သတင်းဆိုးကြီးကို လင်းလွန်း
 ခေတ် ဖခင် အန်ကယ်နိုင် ဖုန်းဆက်တော့ နွယ် မင်သက်တုန်လှုပ်သွား
 သည်။

“ရှင် ခေတ် ခေတ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဟုတ်လား
 အန်ကယ်နိုင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အခု အန်ကယ် ဆေးရုံမှာ”

“ဘုရား ဘုရား သူ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင် အန်ကယ်

“မသိရသေးဘူး သမီး၊ အော်ပရေးရှင်း အခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်
 တွေ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သ သမီး အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ် အန်ကယ်”

နွယ် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖုန်းလေးချကာ လင်းလွန်းကို တင်ထားသော ဆေးရုံကြီးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး လင်းလွန်းအတွက် ဆုတောင်းရင်း နွယ်ရင်ထောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့၏။

ဆေးရုံကြီးထဲရောက်တော့ အန်ကယ်နိုင်ကို သောကမျက်နှာနှင့် တွေ့ရ၏။

“အန်ကယ် ခေတ် ကော”

“အခုပဲ အော်ပရေးရှင်းအခန်းထဲက ထွက်သွားပြီ သမီး”

“ဟို အခြေ အနေက ဘာတဲ့လဲဟင်”

“အသေအချာ မပြောနိုင်ကြသေးဘူးတဲ့ သမီးရယ်၊ တခြား ဒဏ်ရာတွေက စိုးရိမ်စရာမရှိပေမယ့် ခေါင်းက ဒဏ်ရာက စိုးရိမ်စရာ အနေအထားမှာ ရှိတယ် သမီး”

အန်ကယ်နိုင် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိုလှဲနေသော မျက်ရည်တွေကို နွယ် မြင်နေရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အန်ကယ်ရယ်”

“ညက သား အိမ်မပြန်ဘူး သမီး၊ သူ ကုမ္ပဏီကို မသွားဘူး”

သုံးလေးရက်ရှိပြီ၊ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲနေ နေတာ၊ အန်ကယ် ကုမ္ပဏီမှာပဲ ရှိမယ်ထင်တာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း တင့်ဝေ ပြောမှသိတာ၊ နွယ်က သား မသောက်စဖူး အရက်တွေ သောက်ထားတယ်တဲ့၊ မောင်းတော့မူးနေတယ်လေ၊ တစ်ဖက်က ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဖောက်မိတာ”

“ဖြစ်ရလေ ခေတ်ရယ်”

နွယ်ဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ လင်းလွန်း သူငယ်ချင်း တင့်ဝေ နွယ်တို့အနားကို ရောက်လာ၏။

“အန်ကယ် လင်းလွန်း သတိရနေပြီ”

နွယ်ကော အန်ကယ်နိုင်ပါ ကသောကမျော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လင်းလွန်းအခန်းဆီ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသော လင်းလွန်း မြင်ကွင်းက နွယ် နှင့်ခနဲ ဖြစ်စေသည်။ ခေါင်းနှင့်မေးကို ပတ်သိုင်းထားသော ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် ညာခြေထောက်မှာလည်း ကျောက်ပတ်တီးက တန်းတန်းနှင့် ဖြစ်၏။

လှိုက်တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို ချုပ်ထိန်းပြီး နွယ် လင်းလွန်းအနား တိုးကပ်ခဲ့၏။

“သား သားလေး”

တုန်ယင်တိုးလျှော့သော အန်ကယ်နိုင် ခေါ်သံကြောင့် လင်းလွန်း
မျက်ဝန်းလေး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“သား နေကောင်းတယ်နော်၊ ဒီမှာ သား သူငယ်ချင်း
ရှိတယ်၊ သမီးလေး နွယ်နီလည်း ရောက်နေတယ်”

နွယ်ကိုမြင်တော့ လင်းလွန်း မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်
နှုတ်ဆက်နိုင်သည်။ နှာခေါင်းမှာ သွယ်တန်းထားသော ပိုက်တွေ
လင်းလွန်းအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ နွယ် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။

နွယ်ကိုကြည့်ကာ လင်းလွန်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်
တော့ နွယ် ခေါင်းညိတ်ပြီး လင်းလွန်း နှုတ်ခမ်းနား နားကပ်ပြီး
ထောင်လိုက်၏။

“မေ့ရဲ့စာ တင့်ဝေ ဆီမှာ ယူထား”

လေသံမျှသော လင်းလွန်းအသံကို နွယ် အတော် ကရုဏာ
နားထောင်လိုက်ရ၏။ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

“အေး ပါ ငါသိပြီ၊ နင် သက်သာအောင်နေနော်”

လင်းလွန်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ခံစားနေရသော ဝေဒနာ
ကို နွယ် စိတ်က ခံစားသိနေသလိုရှိ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူကို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှုံ့မှု လင်းလွန်း
ပြန်တော့ အန်ကယ်နိုင် သားဖြစ်သူအနား တိုးကပ်ကာ နားထောင်

နွယ်သည်။
လင်းလွန်းအဖြစ်ကို မမြင်ရက်နိုင်စွာ နွယ် မျက်ရည်တွေ
ကျလာ၏။ ရှိုက်သံတွေကိုတော့ လက်ဝါးလေးနှင့်ဖိပိတ်ပြီး အခန်းထဲက
အပြင်ထွက်ခဲ့ရ၏။

“နွယ်နီ လင်းလွန်းက ဒီစာလေးကို ပေးခိုင်းထားလို့”

အနောက်က လိုက်လာသော တင့်ဝေက လင်းလွန်းပေးထား
သော စာလေးကို နွယ်လက်ထဲ ကမ်းပေးနေသည်။ နွယ် ချက်ချင်း
ဖတ်မိလိုက်ပါသည်။ ဒါ မေ လင်းလွန်းကိုပေးခဲ့သော စာလေးပဲဖြစ်၏။

“ကိုတင့်ဝေ သူ သူ ဘာတွေမှာသွားခဲ့သေးလဲဟင်”

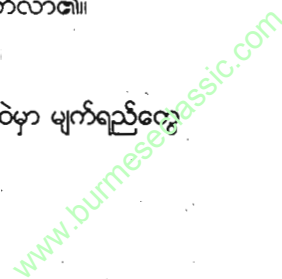
“သတိရလာတော့ ဒီစာပဲ ပေးသွားခဲ့တယ် နွယ်နီနီ၊ အရင်ရက်
သွားကတော့ လင်းလွန်း အိမ်မှာနေတိုင်းရှိတယ်၊ နေ့တိုင်း အရက်တွေ
သောက်ပြီး သူ့ခံစားချက်တွေပဲ ရင်ဖွင့်နေတာ အစုံပဲ၊ အံ့ဖွယ်မေ
အကြောင်းတွေကော သူ့မာမိအတွက် ခံစားချက်တွေကော”

“လင်းလွန်းရယ် အဟင့် ဟင့်”

နွယ် ဘယ်လိုမှ မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတောင် ကြိတ်
ကြွေးနေတုန်းမှာ အန်ကယ်နိုင် အခန်းထဲက ထွက်လာ၏။

“အန် အန်ကယ်”

ပါဝါရွှေကိုင်းမျက်မှန်ထဲက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ

စီးကျနေသည့် အန်ကယ်နိုင်ကို နွယ် တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်ရင်း

“အန်ကယ် လင်းလွန်း”

“သား ဆုံးရှာပြီ သမီး”

“ဘုရားရေ”

နွယ် မယုံနိုင်စွာ အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ နှုတ်မလေးတွေက သွယ်တန်းထားသော ပိုက်တွေကို ဖြုတ်သိမ်းနေပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးက ဂူဂူကြီးရပ်ကာ နွယ်ကို ကြည့်နေ၏။

“လင်း လင်းလွန်း နင် မသေပါနဲ့ဦး။ မသေရဘူး။ မေ့ကို နင်သိပ်ချစ်တယ်ဆို၊ စောင့်ပါဦး လင်းလွန်းရယ် အဟင့် ဟင့်”

“တိတ်ပါတော့ သမီးရယ်၊ သားကို ခေါ်သွားပါစေ သားက သူ့မျက်လုံးတွေကို လှူထားခဲ့တာတဲ့၊ စောစောက အဲဒီကိစ္စ စီစဉ်ပေးခဲ့ အန်ကယ်ကို သားပြောရှာတာ သမီးရယ်”

နွယ်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်ကာ အန်ကယ်နိုင် နှစ်သိမ့်နေခဲ့သည်။ နွယ် ကြော့မျက်ရည်တွေနှင့် လင်းလွန်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

လင်းလွန်းခေတ်က ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာတောင် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို လှူခဲ့သည်တဲ့လား။ စိတ်ထားဖြူစင် မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

နှင့်အတွက် ငါကြော့ကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေက ဘယ်တော့မှ ပြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မေ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် ငါ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ လင်းလွန်းရယ်။

သုံးနှစ်ကျော်လုံးလုံး မေ ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေအားလုံးက အခု
အခါအခါကင်းမဲ့သွားခဲ့ပြီ။ မေရဲ့မာနနှင့် စိန်ခေါ်ခဲ့သော ခေတ်
လည်း မရှိတော့ပါ။

ပြီးတော့ ခေတ်သည်လည်း မေနှင့်အဝေးဆုံးကမ္ဘာတစ်ခုကို
သွားခဲ့ပြီ။

ဟင့်အင်း ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ခေတ် မေ့နှလုံးသားထဲက
သွားနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာပါသည်။

ခေတ်နှင့်ဝေးကွာလွန်းသော နေရာတစ်ခုမှာ သုံးနှစ်ကျော် မေ
ဘာတောင် တစ်ရက်မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ဘာမှဆက်သွယ်မှုမရှိ ဆုံတွေ့
ပေမယ့် မေ့နှလုံးသားထဲမှာ ခေတ် အမြဲရှိခဲ့သည်။

ခေတ်ရယ် မေ့ကို ပြန်လက်စားချေပစ်လိုက်တာလား။ သုံးနှစ်
ဥပေက္ခာပြု မေ့ပစ်ထားခဲ့တဲ့အတွက် တုံ့ပြန်ပြီး မေ့ကို အလွမ်း
ချန်ထားရစ်ခဲ့တာလား။

ဒါတော့ ခေတ် မတရားဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံနိုင်တဲ့လမ်း
ဆတ် ရွေးချယ်သွားခဲ့တာပဲပေါ့။ ယုံကြည်လိုက်ပါ ခေတ်ရယ်။ ခေတ်
နေရာအထိ မေ လိုက်ခဲ့မှာပါ။

အံ့ဖွယ်မေ့က နောင်ဘဝအဆက်ဆက်ထိ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ
အဆတ်အနားကို ရောက်အောင် လာခဲ့မှာပါ။

အခန်း (၁၉)

ငိုကြွေးခြင်း၏အဆုံးသတ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်သွား
ခြင်းလား။ ခေတ် တကယ်ပဲ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဟု မေ အ
စိတ်က လက်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ပေမယ့် မေ့နှလုံးသားကတော့ လက်မခံ
ခဲ့ပါ။

“မေက သိပ်မာနကြီးတယ်။ မေ့အသည်းက အရမ်းမာကြီး
လွန်းလိုက်တာ”

ခေတ် စွပ်စွဲဝေဖန်ခဲ့သော စကားတွေက မေ့နှလုံးသား
ပဲ့တင်နေဆဲရှိသည်။ မေ မာနတွေကြီးခဲ့ပါသည်။ အသည်းလည်း
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ကိုချစ်သော နှလုံးသားကတော့ ခိုင်မြဲတည်
ဆဲပါခေတ်ရယ်။

ခေတ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ၊ အပြုံးတွေ အားလုံးက မေ့အတွက်တော့ ဘယ်
တော့မှ မသေဆုံးသွားသေးပါ။

ခေတ်ရယ် မေ့ရင်ထဲမှာ ရှင်အမြဲ ရှင်သန်တည်ရှိနေဆဲပါ။

“မေလေးကို အန်တီတို့ကလည်း ကိုယ့်သမီးရင်းချာလို ချစ်လို့
အကြံပေးတာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး ထက်မြက်တာ၊ တော်တာ အန်
ကယ် သိတာပေါ့။ အခုအချိန်မှာ သမီး ဘယ်လိုခံစားနေသလဲဆိုတာ
လည်း အန်ကယ်တို့ သိတယ်။ စာနာတယ် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးသွား
တာတွေက ပြီးသွားပြီလေ၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့ သမီးရဲ့ သဘော
တရားတွေကို သမီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ ထိန်းပြီး သမီးဘဝကို ဆက်ရှင်သန်
ဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်”

နွယ်မေမေနှင့်ဖေဖေတို့၏ ဆုံးမစကားတွေကို မေ ငြိမ်သက်စွာ
ပဲ နားထောင်နေမိပါသည်။ တကယ်ဆို အန်တီမြတ်ပန်းနွယ်တို့ နေ
မောင်နှံက မေရဲ့ကျေးဇူးရှင်လို့လည်း ပြောလို့ရ၏။

မေ့ကို မိဘရင်းလို စောင့်ရှောက်ကြင်နာတတ်သူတွေမို့
ကြည်ညိုလေးစားပြီးဖြစ်သည်။

“သမီး ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့တာတွေ သမီး ခံစားသင့်တယ်၊ ပြီး

ဘာ? ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ရပ်တည်ရမယ့် အနာဂတ်ကိုစဉ်းစား၊ အတိတ်
ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်သွားမှာပါ”

ခေတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မေ့ ခံစားနေရသမျှကို နွယ်လိုပဲ မိဘ
တွေကလည်း စာနာရိပ်မိပြီးသားမို့ နှစ်သိမ့်နေကြ၏။

နွယ်ဖေဖေက မေ့ကို ကြင်နာနွေးထွေးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ကြည့်ရင်း

“သမီးက အန်ကယ်တို့သမီးထက်တောင် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ
ပဲ ဒီတော့ အန်ကယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ သမီး ဒီအတိုင်းကြီး
နေပါနဲ့၊ သမီးဘဝပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ရမယ့်ကာလတွေ
အရည်ကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်တီတို့ သမီးကို စီစဉ်ကူညီပေးမယ်၊
သမီးပြန်လာတော့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ခြံနဲ့အိမ်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ သမီး
အိမ်နားနဲ့အလုပ်တစ်ခု ဆက်လုပ်ဖို့ အားလုံးပေါ့”

မေ့ကို နွယ် မနိုင်တာမို့ မိဘတွေကို တိုင်ပင်ပြီး မေ့ကို ပြော
ဆိုစီစဉ်ခိုင်းတာ နားလည်လိုက်ပါသည်။

“သမီးကို အန်ကယ်တို့နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာပဲ နေစေချင်
တယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ခြံနဲ့အိမ်တစ်လုံး ဝယ်မလား သမီး”

မေ့ အခုအချိန်မှာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဒါပေမဲ့ နွယ်

www.burmeseclassic.com

မိဘတွေရဲ့စေတနာကို မငြင်းလိုတာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ကောင်းသလို စိစဉ်ပါ”

“သမီးလေးအတွက် စေတနာနဲ့ စိစဉ်ပေးတာနော်၊ အန်ကယ်တို့က အိမ်မှာလက်မခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သမီး နေမယ်ဆို တစ်သက်လုံးနေလို့ရတယ်၊ အန်ကယ်သမီး နွယ်လေးနဲ့ထပ်တူ သမီးလို သဘောထားပြီးသား”

“မေ လက်ခံပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့ စေတနာကို မေ နားလည်ပါတယ်”

“သမီးကို အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့စေတနာကို မေ နားလည်ပါတယ်”

မေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံတော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော နွယ်က

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေရယ်၊ ငါက နင် အထင်လွဲမှာစိုးတာပဲ၊ ဖေဖေပြောသလို ငါ့အိမ်မှာ နင်အမြဲနေလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် အပန်းခံရှာဖွေထားတာတွေ အချည်းနှီးဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

မေ ပင့်သက်လေးရှိုက်ကာ နွယ်ကို ကြည့်မိပါသည်။ နွယ်က မိသားစုရဲ့ စေတနာတွေကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လက်ခံ၏။

ဒါပေမဲ့ မေရဲ့စိတ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ဘာဆိုဘာ

လို့မရှိတော့တာ အမှန်။

မေရဲ့မာနတွေ နောင်တတွေသည် ခေတ်ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံး

တတ်ခြင်းနှင့်အတူ အားလုံး အသက်မဲ့သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဘယ်တော့မှ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိသော အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်

သူလို မေ ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဒါကို နွယ် နားလည်နိုင်ချင် နိုင်ပေမယ့်

မရနိုင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ထပ်တူခံစားလို့ရမှာ မဟုတ်ပါ။

မေ့အနားမှာ ခေတ်မရှိမှတော့ ဘာတွေကများ အရေးပါတော့

သည်။ နွယ်ရယ် မေ့ဘဝက ရှင်လျက်သေဆုံးနေသူတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

အခန်း (၂၀)

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ ထည်ဝါသော တိုက်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်သော ခြံဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ပန်းပင်တွေကလည်း မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကို အေးငြိမ်းစေသည်။ ရေကူးကန်ပြာပြာ၊ ကြက်တောင်ကစားကွင်းနှင့် ခရေပင်လေး သုံးပင်လည်း စိမ်းစိုအံ့ဆိုင်နေသည်။

ခရေပင်ရိပ်အောက်တွေမှာ ခုံတန်းလေးတွေ ဒန်းလေးတွေ နေချင်စဖွယ်လေး ရှိသည်။

“နင် သဘောကျရဲ့လား မေ”

ခြံဝင်းထဲကို ငေးကြည့်နေသော မေ့ကို နွယ်က ပြုံးပြုံး

မေးတော့ မေ စိတ်မပါသလို ခေါင်းလေး ညှိတ်ပြမိ၏။

“ရေကူးကန်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးနော်၊ ကြက်တောင်ကစားချင်ရင် နင်နဲ့ငါ ကစားလို့ရတယ်”

နွယ်က ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြောနေပေမယ့် မေ ခေါင်းမညှိတ် ခေါင်းမခါမိပါ။ မေ့အသွင်ကို ရိပ်မိနေသော နွယ်က

“လာ မေ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

မေ့လက်ကို ဆွဲကာ ခေါ်တော့ မေ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် လိုပဲ နွယ် ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဧည့်ခန်းကြီးကလည်း ခန့်ထည်ပါသည်။ အသစ်စက်စက် ထိုင်ခုံဆိုဟကြီးတွေ၊ အလှူမီနီယံ ရှိုးကွေ့တွေ ပန်းအိုးတွေ ရုပ်ထုလေးတွေကအစ နွယ် ပြင်ဆင်ထားပေးသည်။

သစ်လွင်သော နံရံမှာ လက်ရာမြောက် ပန်းချီကားကြီးက ရှုမျှော်ခင်းပုံဖြစ်သည်။ အရောင်တွေကော မြင်ကွင်းကပါ မြင်ကြည့်ရုံနှင့် စိတ်ကို လန်းဆန်းစေသည်။

ဧည့်ခန်းအပြင် ခင်းထားသော ရောင်စုံကျောက်ပြား နီညိုတွေ အပေါ်မှာ ပြာလွင်လွင် ကော်ဇောကြီး ခင်းထားသည်။ နံရံမှာ မီးအုပ်ဆောင်းလေးတွေနှင့် မျက်နှာကျက်က မီးဆိုင်းကြီးကလည်း ခန့်ညားသည်။

ခြံကြီးကိုဝယ်ကာ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပေးကြတာ မှန်သမျှ နွယ်တို့မိသားစုက တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးသည်။ မေ စိတ်မဝင်စားပါ။ နွယ်က စာရင်းဖယားတွေ ပေးလာတော့ ယူထားလိုက်သည်။

အခုလည်း မေ တစ်ယောက်တည်းနေမှာကို စိတ်မချဟုဆိုကာ နွယ်က မေ ဝယ်ထားသော အိမ်မှာ လိုက်နေပေးသည်။ နွယ်ရဲ့ အန်တီ အပျိုကြီးကလည်း အဖော်အဖြစ် တစ်လလောက် နေပေးမည် တဲ့။

ယုံကြည်စိတ်ချရသော ခြံစောင့်ကြီးနှင့် အိမ်ဖော်မလေး ဝေဝေကိုတောင် နွယ် မေမေက စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ရှာပေးခဲ့သည်။

မေ့အပေါ်မှာတော့ နွယ်တို့မိသားစုသည် သွေးရင်းချာလို ဂရုစိုက်ကြင်နာကြပါသည်။

“မေ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း မေ ခေါင်းတွေနောက်လာလို့ နွယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏထိုင်လေ” ပြောရင်း နွယ် ကိုယ်တိုင် မေ့ကိုတွဲကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည်။

“မေ သံပုရာရည်လေး သောက်မလား”

နွယ်က မေ့ကို စိုးရိမ်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မေးသည်။ အနား

ခန့်လိုရှိနေကာ မေ့ကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ်နေသော နွယ်ကို လည်းနာသည်။ သနားလည်း သနားသည်။

“သံပုရာရည်လေးသောက်လိုက်နော် မေ၊ ခေါင်းနောက်ပြေပါ့မယ်၊ နွယ် ကိုယ်တိုင် ဖျော်ခဲ့မယ် သိလား”

နွယ် ပြောရင်း မီးဖိုခန်းဘက်ကို လှမ်းသွားခဲ့သည်။ သည်တော့ မေ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။

အားလုံးက မေ့ကို ဂရုစိုက် ကြင်နာပြုနေပေမယ့် မေ့စိတ်တွေ သိလိုမှ မကြည်လင်တာ အမှန်။ ရင်ထဲမှာ ခေတ်နှင့်ပတ်သက်သော အရာတွေက အစဉ်အမြဲ စိုးမိုးနေသည်။

မေ မာနတွေကြီးခဲ့၊ အသည်းမာခဲ့တာကြောင့် ခေတ် ဒီလို ခြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတာပဲဟူသော အတွေးကြီးက မေ့ကို အစဉ် ခြောက်လှန့်နေခဲ့၏။

တကယ်ဆို ခေတ် မာမီအပေါ်မှာ မာနတွေပြေ၊ ခေတ် အားလုံးဆိုလာသော လက်ထပ်ခွင့်ကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့လျှင် ဒီလို အဖြစ် ကြီးတွေ ကြုံဆုံလာမှာမဟုတ်ပါ။

အခုတော့ မေ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သော ဒီခြံ၊ ဒီတိုက်ကြီးနှင့် အခြားဥစ္စာတွေအားလုံးက မေ့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် အရာ ဖြစ်နေပြီ။ လောကကြီးမှာ မေ တန်ဖိုးထား ပြတ်နိုးခဲ့တာ ခေတ်ကိုပဲ

ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မေရဲ့မာနတရား။

ထိုမာနတရားနှင့်ပဲ မေဘဝကို ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အရာရာကို အောင်မြင်တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ထိုမာနတရားကြီးက မေ့လုံးသားကို အကြီးမားသော ဒဏ်ရာကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီလား။

ရင်ထဲက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားရသော ဝေဒနာကြီးကို အံလေးကြိတ် ခံယူရင်း စားပွဲလေးပေါ်မှာ စီတင်ထားသော စာအုပ်အသစ် အကြည့်ရောက်သွားမိ၏။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မျက်နှာဖုံးပေါ်မှ ဓာတ်ပုံရှင်ပုံရိပ်က မေ့အားတို့ကို စွဲဆောင်ညှို့ယူလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

မေ့လက်တွေက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးကို ကောက်ယူမိသည် မျက်နှာအပြည့် ရိုက်ထားသော မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးရှင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံရိပ်ဖြစ်၏။

ဂုတ်ထောက်လုမတတ်ရှည်သော ဆံပင်တွေက ရွှေရောင်သော နေသည်။ နဖူးပြင်လေးပေါ်မှာ လှိုင်းတွန့်ဆံနွယ်လေးတွေ ကပိုက်ရိုက်ကွဲဝင်းမွတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက နုညက်လွန်းပါသည်။

ဓာတ်ပုံဝါသနာပါသော မေ့အတွက်တော့ အလင်းအမှောင်

ပြင်မှုနှင့် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ချောမွေ့ရှင်းသန့်သော ရုပ်သွင်ကို ချီးကျူးသွား၏။

မြန်မာပြည်နှင့်ကင်းကွာနေတာ ကြာပြီဖြစ်သော မေ့အတွက်တော့ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လား၊ ဖော်ဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်လား။

“မေ”

ခေါ်သံတိုးတိုးနှင့်အတူ သံပုရာရည်ဖန်ခွက်လေးကိုင်ကာ အနားယူလာရပ်နေသော နွယ်ကိုတောင် သတိမထားမိပါ။

နွယ်မျက်ဝန်းတွေက မဂ္ဂဇင်းမှ ဓာတ်ပုံဆီမှာ စူးစူးနစ်နစ်လေး အကြည့်နေရင်း

“သူ့ကို မေသိသလားဟင်”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ နွယ်”

“အဲဒီ ဓာတ်ပုံရှင်ကိုပေါ့”

မေ့ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ရင်း ခေါင်းကို ညှင်သာစွာလဲ အကြည့်မိသည်။

“ဘယ်သိမှာလဲ နွယ်၊ မင်းသားလား၊ ဖော်ဒယ်ဘွိုင်းလား၊ ဘယ်လဲ မသိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ နွယ် မေ့နံ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး

မှ မေ့ဆီကို သံပုရာရည်ခွက်လေး ကမ်းပေးရင်း

“အဲဒါ အဆိုတော် လင်းစေရာလေ”

“လင်းစေရာ”

နွယ်စကားကို မေနှုတ်က တိုးတိုးလေး လိုက်ရေရွတ်မိသည် လင်းစေရာ တဲ့။ ခေတ်နဲ့ နာမည်က လင်းလွန်းခေတ်ဆိုတော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်သွင်နဲ့ ခေတ်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဆင်တူတာ မဟုတ်ပါ။

ခေတ်က ရှင်းသန့်တည်ကြည်ပြီး ယောက်ျားဆန်ဆန်ချောမောသူ။ သူက နုညက်ပြီး မိန်းမချော ချောသူဟု မေ မှတ်ချက်ချမိ၏။ မျက်နှာအပြည့်ဓာတ်ပုံမို့ အစက်အပျောက် တစ်စက်မထင်အောင် နုညက်လွန်းတာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖိုလဲ့နေတာကအစ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အလှအပမျိုး။

အနုပညာသမားဆိုတော့ ရုပ်လေးနုညက်သလို စိတ်ထားကလည်း ညက်ညောနုနယ်မှာ သေချာပါသည်။

“မေ လင်းစေရာပုံကို အသေအချာကြည့်နေတာ ဘာလို့ဟင်”

နွယ် မေးခွန်းကြောင့် မေ မျက်မှောင်လေး ကုပ်သွားရသည်။ နွယ် မေးသည့်အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ ခေတ်နှင့် နာမည်လေး ဆင်နဲ့

မေက စိတ်ဝင်စားရတော့မှာလား။

မေ စိတ်ဝင်စားကြည့်မိတာ မေ့ဝါသနာစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ အဆိုတော်ဆိုတာလည်း မသိ၊ ချောတာလှတာကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မေက ဓာတ်ပုံပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာ နွယ် မေ့နေသည်လား။

“နွယ် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ တို့က မျက်နှာအလှကို အလင်းအမှောင်မျှတအောင်ပေးပြီး ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံအဖြစ်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ တခြား ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် တို့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေတဲ့ ယောက်ျားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် အဲဒါ ခေတ်”

မေ့အသံတွေက ပြတ်သားမာထန်နေတော့ နွယ် တောင်းပန် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ခေါင်းကို ကသောကမျောလေး ခါရမ်းရင်း

“မ မဟုတ်ဘူး မေ၊ နွယ် ပြောတဲ့သဘောက ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ သူက လင်းလွန်းနဲ့ တူညီမှုတစ်ခုရှိနေလို့ပါ”

“တူညီမှု ဘာလဲ လင်းဆိုတဲ့အမည်တစ်လုံး တူနေတာကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူး မေ၊ ဒီထက် လေးနက်တဲ့ကိစ္စပါ။ နွယ် ပြောပြရင် မေ အံ့ဩသွားမှာသေချာတယ်”

တွန့်ကုပ်ထားဆဲ မျက်ခုံးလေးတွေတောင် မေ ပြန်မဖြေဘဲ
နွယ်ကို စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“သံပုရာရည်တွေ သောက်လိုက်ပါဦး မေ”

နွယ် သတိပေးမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သံပုရာရည်ခွက်ကို
သတိရကာ မေ တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်၏။

ချဉ်ချိုချို အရသာက မေ့ လျှာဖျားပေါ် ခါးသက်သက်လေး
စိမ့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

နွယ် မျက်ဝန်းတွေက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ပေါ်က အဆိုတော် လင်
စေရာဆီမှာ ငေးငေးလေး နှစ်မျောနေ၏။

ပဉ္စလက်ဆန်လွန်းသော ကံကြမ္မာသည် ဒဏ်ရာတွေနှင့်
နှလုံးသားကို သေဆုံးစေခဲ့ပြီးမှ ရုန်းထရှင်သန်ဖို့ ခွန်အားတစ်ခု မွေးဖွား
စေခြင်းက ထူးဆန်းလွန်းပါသည်။

အခန်း (၂၁)

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲမှ ပုံရိပ်လေးကို မေ ပြုံးပြုံးလေး စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ဒီလို စိတ်လိုလက်ရ မပြင်ဆင်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ။ မေ
ကိုနာလေးက မှန်ထဲမှ မေ့ကို ပြန်ပြုံးပြနေသည်။

အလှအပကို မေ မမက်ဘူးဆိုပေမယ့် အခုအချိန်မှာ မေ
အတွက် ထိုအလှအပက လိုအပ်နေပြီ။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် အံ့ဖွယ်မေသည် အသက် နှစ်
ဆယ်ငါးနှစ်ဆိုသော အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် နုပျိုပါသေးသည်။

အဖြူရောင်ဆံနွယ်တွေကြားမှ ဝင်းမွတ်စင်ကြယ်သော မျက်နှာလေးက
အသက်သေတည်နေ၏။

“လေပြည်လေး ... ချစ်သူ ... ကြင်နာခြင်းတွေ ...

မွှေးပျံ့ခြင်းတွေ လေပြည်လေးလို ဆောင်ယူလာ”

အလှပြင်ခုံလေးပေါ်က ဟန်းဖုန်းထဲမှ လင်းစေရာရဲ့ သီးသံလေး ထွက်ပေါ်လာ၏။ မေ ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူဖွင့်ကြည့်တော့ စိတ်ကထင်မိသည့်အတိုင်း နွယ်နီဆီက ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို မေ နင် အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အသင့်ပဲ နွယ်နီ၊ နင့်ကို စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား အိုကေ အိုကေ ငါ အခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ်”

ပြောပြီး နွယ်ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ မေ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဆွဲယူကာ ညှော်ခန်းဆင်းခဲ့သည်။ မေ့ကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ အိမ်မှာလာနေပေးသော နွယ် အိမ်ပြန်သွားခဲ့တာပဲ တစ်ကောင်ကျော်ပြီ။

နွယ်လယ်နွယ်ခင်းတွေမှာတော့ နွယ် အိမ်ကို ပုံမှန်လာတတ်သည်။ မေရဲ့ပြောင်းလဲသွားမှုအပေါ်မှာတော့ နွယ် ယုံကြည်သွားခဲ့တာ သေချာပါသည်။

တကယ့်ကို နွယ်သည် မေ့အတွက် အကောင်းဆုံးသော သူမချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မေ့ဘဝကို ကောင်းသော ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုဖြစ်အောင် နွယ်ကပဲ ပြုလုပ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ရှင်သန်သေဆုံးနေသော မေ့ဘဝကို နွယ်ကပဲ မျှော်လင့်

တစ်ခုနှင့် ရှင်သန်စေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

မေ ညှော်ခန်းက ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း နာရီကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျှော်စင်ကျွန်းက ရိုးပွဲစဖို့ အချိန်က လိုပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မေ့စိတ်တွေကပဲ တက်ကြွမြန်ဆန်နေတာ အမှန်။

ငါးမိနစ်တောင် မစောင့်လိုက်ရပါဘဲ နွယ် ရောက်လာသည်။

“ဟယ် အဖြူရောင်နတ်သမီးလေးပါလား မေရယ်”

မေ့ကိုမြင်သည်နှင့် နွယ် ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကာ ချီးကျူးကောင်းတွေ ဆိုတော့သည်။

“အဟင်း မြှောက်မနေပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကို ဟော့ပေါ့ ငါ ကျွေးမှာပါ”

“မြှောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ မေက လှပြီးသားပဲ၊ အခုလို ထပ်ပြင်ဆင်လိုက်တော့ ပိုပြီးလှသွားတာပေါ့”

“ကဲ ငါတို့ လစ်ကြမယ်လေဟာ”

မေ ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးက ထရပ်ရင်းပြောတော့ နွယ် လက်က နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း

“ပွဲစဖို့က အစောကြီး လိုသေးတာကို”

“ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ ဘူဖေး ဟော့ပေါ့ အရင်သွားစားကြမယ်”

၁၇၀

၁၇၁

ပြည်သူ့

လေဟာ၊ ပြီးမှ သွားမှာပေါ့”

မေ ပြောတော့ နွယ် ပုတ်သင်ညှိလေးလို ခေါင်းညိတ်ကာ ရပ်ထားသောကားဆီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ငါ မောင်းမယ်နော် နွယ်”

မေ တံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောတော့ နွယ် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ မောင်းလှန်ဘေးက ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ကားလေးကို ငြိမ်ခနဲ မေ မောင်းထွက်ရင်း သီချင်းလေးဖွင့်လိုက်သည်။ လင်းစေရာရဲ့ သီချင်းသံလေးက ကားထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထွက်လာ၏။ သီချင်းလေးကို မေ့နှုတ်က တိုးတိုးလေး လိုက်ညည်းနေတော့

“မေ နင် အရမ်းပျော်နေသလားဟင်”

မေ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော နွယ် မျက်ဝန်းတွေကို ဖျတ်ဖျတ် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေ အရှက်ပြေလေး ပြုံးမိပြန်သည်။

“အင်း ငါ ပျော်တယ် နွယ်၊ သေဆုံးနေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားက မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး တောက်ပလာတာ ငါ့အတွက်တော့ ကြည့်နူးစရာပဲလေ”

“အင်း နင် ပျော်နေတာမြင်တော့ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ နွယ် ကျေးကျေနပ်နပ်လေးဆိုတော့ နွယ် မျက်နှာလေးက

ဗျူးစာပေ

နက်ကြည့်မှန်လေးထဲက မေ စိုက်ကြည့်မိသည်။ တကယ့်ကို ကျေနပ်ကြည့်နူးရိပ်လေးတွေ မေ မျက်ဝန်းမှာ ဖြာလဲ့နေသည်။

ဟော့ပေါ့ဆိုင်လေးကိုရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် စားသောက်လိုက်ကြသည်။

စားသောက်ပြီးတော့မှ မျှော်စင်ကျွန်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လင်းစေရာ၏ လိုက်ဖိရိုးပွဲက မစသေးပါ။ လူငယ်ပရိသတ်

တွေကတော့ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။ မေနှင့်နွယ်တို့နှစ်ဦး လူငယ်တွေကြားထဲကပဲ တိုးဝှေ့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စတိတ်စင်ပေါ်မှာတော့ သူ့ရဲ့ပုံရိပ်နှင့် ဘက်ဂရောင်းအပြင်သင်က ခန့်ထည်လွန်းပါသည်။

စတိတ်စင်နှင့်အနီးဆုံးခုံတန်းလေးမှာ မေနှင့်နွယ် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သူ့ပုံရိပ်လေးကို မြင်တွေ့ရဖို့အတွက် မေ စောင့်နေရ

တာ အချိန်လေးတွေမှာ ရင်ခုန်သံတွေက လှိုက်ခါလို့နေခဲ့၏။ ရှိုးပွဲစတော့ လူငယ်ပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်တီးကာ သူ့

ညှိကို ဟစ်အော်အားပေးကြသည်။ မေ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ခုပ်တီးကာ ဆလိုက်မီးရောင်အောက်မှာ သူ့ကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေ

Pop ဆန်သော သီချင်းလေးတွေကို သူ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဖျော်ဖြေသည်။ သူ့အရိပ် သူ့အသံလေးတွေထဲမှာ မေ နစ်မျောပျော်
ကာ ရင်ခုန်သံလေးတွေ စီးမျောသွားခဲ့ပါသည်။

သူ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် သီဆိုဖျော်ဖြေသည်။
ကို ချစ်သောပရိသတ်တွေက တောင်းဆိုသော သီချင်းတွေကိုလည်း
သူ သီဆိုပေးသည်။ သူနှင့်အတူ သီဆိုကြသော ပရိသတ်တွေနှင့်လည်း
ရှိုးပွဲလေးက အသက်ဝင်နေခဲ့ပါသည်။

စတိတ်စင်ပေါ်အထိ သွားကာ သူ့ကိုအမှတ်တရ လက်ဆွဲ
တွေ ဂုဏ်ပြုပန်းစည်းတွေ ပေးကြသည့် ပရိသတ်အများစုက မိန်းကလေး
တွေဖြစ်နေသည်။

“မေ နင်ကော သူ့ကို ပန်းစည်းပေးမလား”

နွယ် မေးတော့ မေ ခေါင်းလေး ခါရမ်းပြမိသည်။ သူ့အနား
ဒီလို ချဉ်းကပ်မှုမျိုး မေ အလိုမရှိပါ။

သူ့ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ဖို့အတွက်မဲ မေ နွယ်
ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် မေ့ခြေလှမ်းတွေ စတင်ဖို့ ကြိုးစား
ဦးမည်။

အခုချိန်မှာတော့ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မေ ကိုယ်တိုင်
သူ မသိနိုင်သေးသော သူ့ရဲ့ပရိသတ်များစွာထဲမှာ မထင်မရှား မိန်းကလေး
ယောက်အဖြစ်သာ ရှိနေဆဲလေ။

အခန်း (၂၂)

“ဟဲလို ကျွန်တော် လင်းစေရာပါ ခင်ဗျာ”

ဖုန်းထဲမှ ကြားလိုက်ရသော သူ့အသံ ချိုချိုကြည်ကြည်လေး
ကြောင့် မေ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအေးသွားရပါသည်။

သူ့အသံလေးနှင့်အတူ ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်းလေးတွေကို
အာရုံထဲမှာ ပြေးမြင်မိသည့် တစ်ခဏမှာ မေ ဘာစကားမှ မပြော
အောင် မင်သက်နေခဲ့တော့

“ဟဲလို ကျွန်တော် အဆိုတော် လင်းစေရာပါ။ အခု ဖုန်းဆက်
ဘယ်သူများလဲ ခင်ဗျာ”

မေ မကြားဘူးအထင်နှင့် သူ့ အသံလေးမြှင့်ကာ ပြောတော့မှ
အသံတွေ ပြန်ထိန်းချုပ်မိရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ မေ က အံ့ဖွယ်မေပါ”

“ခင်ဗျာ”

သူ့ရဲ့ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံလေးကို ကြားသည်။ အံ့ဩရန် လေးတွေ အရိပ်ထင်သွားမည့် သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေကို မေ မြင်ယောင် ကြည့်မိရင်း ပြုံးမိသေး၏။

“ဟို ဘယ်သူလဲ မသိဘူးခင်ဗျာ”

“အံ့ဖွယ်မေပါ စေရာ”

သူ့အမည်လေးကို မေ ရင်းနှီးစွာပဲ အဖျားဆွတ်ခေါ်မိသည်။ လင်းစေရာဆိုတာ မေ့နှလုံးသားကို မှောင်မှိုက်နေတဲ့ဘဝကြီးက အလင်း ရောင်ပေးခဲ့တဲ့ သူ။ မေ့နှလုံးသား ရင်ခုန်သံတွေကို ပြန်သက်ဝင်လှုပ်ရှား စေသူလေ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

“အံ့ဖွယ်မေ ဆိုမှတော့ အံ့ဖွယ်မေပေါ့ စေရာရယ်”

ရယ်ချင်စိတ်တွေကို မျိုသိပ်ပြီး မေ ထပ်ပြောမိတော့ သူ ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ စက္ကန်ပိုင်းလေး တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီးမှ

“ဟို ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ် ထင်တယ်၊ မင်္ဂလာ အံ့ဖွယ်မေ”

“နိုး မပြည့်စုံဘူး စေရာ”

“ခင်ဗျာ ဘာကိုပြောတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ မေက စေရာရဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာထက် ပိုပြီး လေးနက် တယ်၊ ခိုင်မြဲတယ်၊ ဒါကို စေရာ သိစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်တာထက် မေ့ကို စေရာရဲ့ အသိစိတ်တစ်နေရာ မှာ အသိအမှတ်ပြုထားပေးပါ စေရာ၊ ကဲ ဘိုင့် စေရာ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ”

သူ့ဆီက တုံ့ပြန်စကားလေးကို မစောင့်တော့ဘဲ မေ ဖုန်းလေး ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ မင်သက်ကြောင်တွေ့နေမှာ မေ သိနေသည်။ ဘယ်လို နှိုးကလေးလဲဟု တွေးနေမှာ သေချာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော အမည်နာမလေးကိုတော့ သူ မှတ်မိနေခဲ့မည် ထင်ပါသည်။ မေ့နှလုံးပတ်သက်သမျှတွေကို စေရာ အမှတ်တရရှိနေ အသိအမှတ်ပြုနေဖို့ပဲ မေ အလိုရှိပါသည်။

ဖုန်းလေးကို ကိုင်ထားရင်း ဝရန်တာလေးမှာ မေ ရပ်နေမိ သည်။

နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ခြံထဲက အပင်လေးတွေ တိတ်ဆိတ်

၁၇၆ ◊

၁၇၆

အိမ်မောကျလို့နေသည်။ ညကောင်းကင်ကြီးက လရောင်မရှိပေမယ့်လည်း
မှိတ်တုတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်လေးတွေနှင့် ထင်းလင်းနေသည်။

မေ ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကောင်းကင်က ကြယ်တစ်ပွင့်
လင်းခနဲ ကြွဆင်းကျသွားခဲ့၏။

ကြယ်ကြွချိန်မှာ ဆုတောင်းပြည့်တတ်သည်တဲ့။ ဒါဆိုလျှင်
တော့ မေ ဆုတောင်းချင်ပါသေးသည်။

မေ့လုံးသားက ရင်ခုန်သံတွေကို ပြန်ရှင်သန်စေသည့် လင်း
စေရာနှင့် မေ့ဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းစွာ ပေါင်းဖက်ချင်ပါသည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေမှိတ်ကာ မေ ရင်ထဲက ပြင်းပြသော ဆန္ဒ
လေးနှင့် ဆုတောင်းမိပြီးမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်မိပြန်၏။

တကယ်ဆို မေ့အသက်အရွယ်က အခုလို ကလေးဆန်ဆန်
ဆုတောင်းစိတ်ကူးယဉ်ရမည့် အသက်အရွယ် မဟုတ်တော့ပါ။ အခု

မေက ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည့် အဖြစ်
အချစ်စိတ်ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ

လျစ်လျူရှု စိုးမိုးသွားတတ်ပါသလား။
စေရာရယ် မင်းလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အံ့ဖွယ်မေ ဆိုတဲ့ မိန်း

တစ်ယောက် နှလုံးသားက ရူးသွပ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၃)

ဒီနေ့ လင်းစေရာရဲ့တတိယမြောက်စီးရီး VCD ပရိုမိုးရှင်းပွဲ
သည်။ ရန်ကင်းစင်တာ၊ ဒဂုံစင်တာနှင့် ဗစ်တိုးရီးယား ရှော့ပင်းမော်လ
ပြုလုပ်မည်တဲ့။

“မေ နင်သွားချင်လို့လား”

နွယ်နီက မေးလာတော့ မေ ခေါင်းလေးညိတ် ပြုံးလိုက်ရင်း

“သွားမှာပေါ့ ပရိုမိုးရှင်းပွဲက နေရာသုံးနေရာစလုံးမှာ လုပ်မှာ
တော့ ငါ မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားမှာ”

“ဘုရားရေ သုံးနေရာစလုံး သွားမှာဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန်မှာ

“ဘာဖြစ်လဲ သူ့မျက်နှာလေးကို ငါ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ချင်

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ နင် မအားရင် မလိုက်ပါနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ သွားမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာ၊ ငါ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ စိတ်ချ နင်လာခေါ်ပါ ငါ့
စောင့်နေမယ် ဟုတ်လား”

မေ့အလိုဆန္ဒအတွက်ဆို ဘာမဆိုကူညီဖို့ အသင့်ရှိနေတာ
သော နွယ်နီကတော့ အခုလည်း ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေပါသည်။

ပန်းဆီရောင် ခါးရည်အင်္ကျီအကျပ်လေးနှင့် အနက်ရောင်
စတော်ကင်နှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသော မေ့ကို နွယ် မျက်တောင်ထောင့်
မခတ်စတမ်း ကြည့်နေခဲ့ကာ

“ကြည့်စမ်း မေက ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် လှနေတာပဲ”

“အဟင်း နွယ်ကလည်း လှပါတယ်၊ ကဲ သွားကြမယ်ထင်
နွယ်ကားထားခဲ့တော့ မေ့ကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်”

မေ့မတ်တူးကားကြီးနှင့်ပဲ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်
ရန်ကင်းစင်တာကိုရောက်တော့ လင်းစေရာကို စောင့်မျှော်နေသော
ပရိသတ်တွေနှင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည်။

မေ့နှင့်နွယ်တို့ နှစ်ယောက်သား ပရိသတ်နှင့်အတူ သူ့ကို
ကြ၏။ မနက်ကိုးနာရီ စတင်မည် ကြေညာထားသောပွဲကို ကိုးနာရီ
ဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ သူ ရောက်လာသည်။

လင်ခရူဆာ ကားဖြူကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူ့ဆီ ပရိသတ်

သူက ဝိုင်းအုံသွားတာမို့ မေ့တို့ အနားထောင် ကပ်ခွင့်မရလိုက်ပါ။

ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်သူတွေ အော်တိုလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းသူတွေ
အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့၏။ ဝတ်ဆင်ထားတာက ဆင်စွယ်ရောင် တီရှပ်
လေးနှင့် ဂျင်းပန်ပြာနုလေး ဖြစ်သည်။

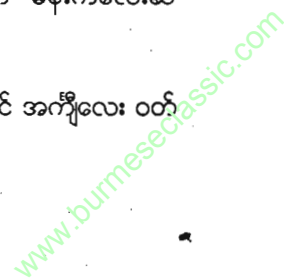
ဝင်းမွတ်ကြည်စင်သော သူ့အသားအရည်နှင့် ကြည့်ကောင်း
ညိုမျက်နှာမှာ တပ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်မျက်မှန်ကြီးကိုတော့
သိပ်သဘောမကျပါ။ မေ့ မြင်တွေ့ချင်လှတာ သူ့ရဲ့ကြည့်လုံပြာစင်
မှာ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေပဲ ဖြစ်၏။

မေ့တို့အနား တိုးကပ်ခွင့်မရသော သူနှင့် ဝိုင်းအုံနေသော
ကလေးပရိသတ်ကိုကြည့်ကာ မေ့ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုစိတ်လေးတော့
မိမိသည်။

စေရာနှင့်မေသာ တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ဒီလို
ကလေးတွေ ဝိုင်းနေသော စေရာကို မေ့ ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမည်

ပင့်သက်လေး ရှိုက်ကာ မေ့ တွေးနေတုန်း အကြည့်တွေက
ခရူဆာကားနောက်ခန်းလေးမှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးဆီ
ကြည့်ရောက်မိသည်။

ကြီးသိုင်းပန်းကြိုးလေးနှင့် ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီလေး ဝတ်

ထားသည်။ ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ်လေးမို့ အောက်က ဘာဝတ်ထားသည် ဆိုတာ မေ မမြင်နိုင်ပါ။

ပန်းသာသာထိရှည်သော ဆံညိုကတ်ဝဲလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးနှင့် မိန်းကလေးက ဘာကြောင့် စေရာရဲ့ကားထဲမှာ ပါလာရသည်လဲဆိုတာ မေ စဉ်းစားလို့မရပါ။

နုညက်ချောမောသော မျက်နှာလေးက မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက စေရာနှင့် ပရိသတ်တွေ ရယ်မောနှုတ်ဆက်နေတာကို ပြုံးပြုံးလေကြည့်နေ၏။

လင်းစေရာက ပရိသတ်တွေကို တောင်းပန်နှုတ်ဆက်ကာ လူရွယ်လေးယောက် ဝိုင်းစုခေါ်သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ပရိမိုးရှင်းပွဲ ပြုလုပ်မည့်နေရာအထိ ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းစုလှုပ်ပါသွားခဲ့ကြပေမယ့် မေကတော့ နေရာမှာပဲ ရပ်နေမိဆဲ။ မေ့စိတ်အားတွေက ကားထဲမှ မိန်းကလေးဆီမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

လူရွယ်တစ်ယောက်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

“စုဖုရား ဆင်းလေ ပွဲက စတော့မယ်”

စုဖုရား တဲ့လား။ နာမည်လေးက ထူးဆန်းသလို ဝင်းမွတ်ဆော့မောသော မျက်နှာလေးကလည်း ခင်မင်စရာကောင်းပါသည်။

သူမ ကားတံခါးလေး ဖွင့်ကာ ဆင်းသည်။ ကြက်သွေးရောင်အင်္ကျီလေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားတာက အစိမ်းနုရောင် အသားကပ်ဘောင်းဘီလေးဖြစ်ကာ ကြီးသိုင်းဒေါက်ဖိနပ်လေးကလည်း အစိမ်းရောင်သေး။

မေ ငေးငေးလေးကြည့်ကာ စုဖုရား အလှမှာ နစ်မျောသွားခဲ့သည်။ အသားလေးတွေက နုညက်ဝင်းဝါကာ ကိုယ်ဟန်လေးက ကျော့လှလှ၏။

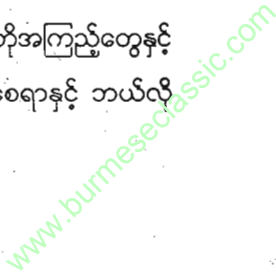
“မေ ဘာကြည့်နေတာလဲ လာလေဟာ”

နွယ် လက်ဆွဲခေါ်မှပဲ မေ သတိဝင်လာကာ စေရာရဲ့ပရိမိုးရှင်းအသင်းပညာ ပွဲလေးကို ထွက်ခဲ့မိသည်။

အထဲရောက်တော့ ပရိသတ်တွေက ရှုပ်ထွေးစည်ကားလွန်းတာ မေနှင့်နွယ်တို့ အဝေးကပဲ သူ့ကိုငေးကြည့်နိုင်သည်။ သူက မျက်မှန်အောက်ကို ချွတ်ထားတာမို့ မျက်နှာဝန်းလေးတွေကို မြင်နေရ၏။

အပြုံးရိပ်တွေ သန်းနေသော ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကို စူးစစ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သော အရိပ်တစ်ခုက စုဖုရားအသင်းပညာ မိန်းမပျို။

မေ မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ သူမကို ဝန်တိုအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်မိသည်။ စုဖုရား ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ လင်းစေရာနှင့် ဘယ်လို

ပတ်သက်နေသည်လဲ။

သိချင်စိတ်တွေက မေ့အာရုံကို လှုပ်ခတ်နေစေ၏။

သူ့ရဲ့သိချင်း VCD ခွေတွေ ဝယ်သည့်ပရိသတ်တွေကို နှင့် VCD မှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သော အနုပညာရှင်တွေက လက်မှတ်ထိုးပေးကြသည်။

စေ့ရန်ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးရှိကာ စေ့ရန်နှင့်ပရိသတ်ရဲ့ ရင်းနှီးရေးတွေ့မှုကို သဘောကျအပြုံးတွေနှင့် စုဖုရား ပြုံးပြုံးလေး ရှိနေသည့် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝန်တိုခြင်းအရိပ်တွေ ကင်းစင်နေ၏။

ဒါဆိုရင်တော့ သူမက လင်းစေ့ရန်နှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်သူတွေ မဖြစ်နိုင်။ ရုပ်သွင်ချောမောတာ မှန်ပေမယ့် မောင်နှမတွေလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု မေ ထင်သည်။

ဘယ်လို ပတ်သက်နေသော မိန်းကလေးလဲဟု မေ သိသလို လွန်းလှပြီ။

နေ့လယ်ပိုင်း ဒဂုံစင်တာမှာ ကျင်းပသော ပရိုမိုးရှင်းပွဲကိုလည်း မေတို့ ရောက်ခဲ့သည်။ စေ့ရန်ဘေးမှာ စုဖုရားဆိုသော မိန်းကလေး အမြဲရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြုံးတွေနှင့် စကားပြောနေကြသည်လည်း မေ မြင်သည်။

ပရိုမိုးရှင်းပွဲမှာ မေ့အာရုံတွေက စေ့ရန်ဆိုမှာထက် စုဖုရား

သော မိန်းကလေးဆိုမှာပဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

စေ့ရန်အနီးမှာ ထိုင်ရင်း လိုအပ်သမျှ ကူညီပေးနေသော ဖြည့်ဆည်းပေးနေသော သူမသည် ဘယ်သူလဲဟု သိချင်လှပြီ။

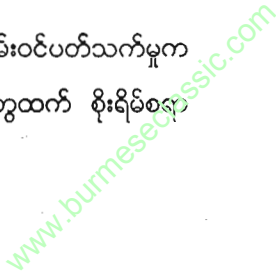
ညနေပိုင်း ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ကျင်းပသော ပရိုမိုးရှင်းပွဲက အပြန်မှာတော့ မေ သံသယတွေကို မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ နွယ်ကို ခန့်ခံပြောပြမိတော့၏။

“အင်း မေ သတိထားမိသလို နွယ်လည်း သတိထားမိတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက လင်းစေ့ရန် အတွင်းရေးမှူးလား မသိဘူး” နွယ် ကိုယ်တိုင်လည်း မတင်မကျ အဖြေနှင့် မေ့လိုပဲ စုဖုရားကို သတိထားမိနေတာ သေချာ၏။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မေ သိချင်တယ် နွယ်ရယ်” “စိတ်ချ မေ၊ အဲဒီကိစ္စသိရအောင် နွယ် စုံစမ်းပေးမယ်” နွယ် ကတိပေးစကားဆိုသည်။ မေ့ရင်ထဲမှာတော့ အလိုမကျ စိတ်ကြီးနှင့် မွန်းကြပ်ချင်နေသည်။

စုဖုရားဆိုသော သူမရဲ့ပုံရိပ်က မေ့အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင် ခြင်းသွားခဲ့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမနှင့်လင်းစေ့ရန် ကျွမ်းဝင်ပတ်သက်မှုက စေ့ရန်အနားမှာရှိသော မိန်းကလေး ပရိသတ်တွေထက် စိုးရိမ်စရာ

၁၈၄

ကောင်းသည်။

အမှန်တရားတစ်ခုကို မသိရသ၍ မေ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်
မဟုတ်ပါ။ စုဖုရား ဘယ်သူလဲ ဘာလဲဆိုတာ သိဖို့က လက်ရှိမှာ အ
ကြီးဆုံးသော ကိစ္စကြီးဖြစ်နေပြီလေ။

အခန်း (၂၄)

မေ့စိတ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေစေသော အဖြေကို နွယ်က တစ်ပတ်
အတွင်းမှာပဲ အဖြေတစ်ခု ရှာဖွေပေးလာခဲ့သည်။

“မေ့ရေ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မေ့ သိချင်နေတဲ့ စုဖုရား
အကြောင်း ပါလာတဲ့ အင်တာဗျူး သတင်း”

မေ့ဆီကို ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်ကာ ရောက်လာသော နွယ်
ကောင်းကြောင့် မေ့ ကသောကမျောလေး ဖတ်ကြည့်မိသည်။

စုဖုရားရဲ့ ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ အမေးအဖြေ အင်တာဗျူးသတင်း
က စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

အင်တာဗျူးထဲမှာ စုဖုရားက သူမနှင့်လင်းစေရာသည် အရင်း
ဆုံးမိတ်ဆွေများဟု ဖြေထားသည်။ ပြီးတော့ စုဖုရားသည် ‘အလင်း
သခင်’ အမည်နှင့် လင်းစေရာအတွက် သိချင်းတွေ ရေးပေးနေသည်

အမျိုးသမီး တေးရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

မေ ကြိုက်လွန်းလို့ ဖုန်းထဲမှာတောင် ထည့်ထားသော လင်းစေ့ ရာရဲ့ 'ချစ်သူလေပြည်' သီချင်းလေးကတောင် စုဖုရားရေးသည့် သီချင်း လေး တစ်ပုဒ်ဖြစ်နေ၏။

မေ အင်တာဗျူးသတင်းလေး ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ပြီးသည်အထိ နွယ်နီ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေပြီးမှ

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မေ၊ စုဖုရားအကြောင်း မင်းသိရတာ ကျွန်ုပ် ငြိလား”

“အင်း ကျေနပ်တယ်လည်းမဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေရာနဲ့အနီးဆုံးမှာ ရင်းနှီးစွာရှိနေတဲ့သူ့ကိုတော့ ငါ့ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သဘောထားရမှာပဲ”

“မေရယ် အရမ်းစိုးရိမ်မကြီးပါနဲ့၊ လင်းစေ့ရာနဲ့ သူနဲ့က အဆင်မသင့်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဥပမာ မေနှဲ့တို့လို့ပေါ့”

နွယ်နီက ဖြေသိမ့်သလိုလေး ပြောနေပေမယ့် မေကတော့ ရင်ထဲမှာ အလိုမကျနိုင်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အာရုံထဲမှာ စုဖုရားဆိုသော မိန်းကလေး မျက်နှာလေး မြင်ယောင်လာသည်။ ဂုတ်ဝဲဆံတိုအညိုလေးနှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်ဝန်းတွေက ရှင်းသန့်သန့်လေး ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဒီလို ချောမောလှပသော မိန်းကလေးက လင်းစေ့ရာနှင့် အနီး ဆုံးအနားမှာ ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို မေ ဘယ်လိုစိတ်ချနိုင်မည်လဲ။

ပြီးတော့ စုဖုရား ဆိုသော မိန်းကလေးက စေရာလိုပဲ အနုပညာ ဦးဆောင်သွေးနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိနေမှာမလွဲ။

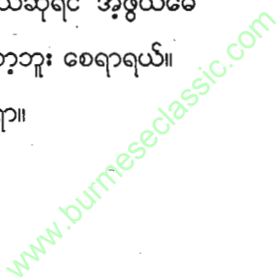
တွေးရင်း တွေးရင်း မေရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီးတောင် ဖြစ်လာ၏။ အံ့ဖွယ်မေရဲ့ နှလုံးသားသာ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ခင်ဆိုင်ခဲ့ရလျှင်...။

ဟင့်အင်း မတွေးရဲသော အတွေးကြီးကို မေ မတွေးချင်ပါ။ စေရာရယ် မေ့နှလုံးသားအတွက် မင်းလေးရှိမှဖြစ်မှာ သေချာနေတယ်။

ကံကြမ္မာရဲ့ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မင်းကို မေ ဆုံးရှုံးမခံနိုင် ဘူး။ အခုချိန်မှာ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကမ္ဘာလောက ကြီးထဲမှာ ဆက်ပြီး ရှင်သန်နေတာ အချစ်တစ်ခုအတွက်ပါပဲ။

အံ့ဖွယ်မေရဲ့ နှလုံးသားက လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့ လင်းလွန်းခေတ်အတွက်ဆိုပေမယ့် လင်းစေ့ရာကလည်း မေ့နှလုံးသား အတွက် အလင်းမီးအိမ်လေးပါပဲ။

ဒီမီးအိမ်လေးသာ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုရင် အံ့ဖွယ်မေ အတွက် ရှင်သန်မှုဆိုတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး စေရာရယ်။ တို့နှလုံးသားကို စာနာပေးပါ လင်းစေ့ရာ။

ကြောင်း ရှိုးပွဲတွေလည်း ကြားက ဝင်လာတတ်သေးသည်။

အရာရာကို အားနာစိတ်ပျော့တတ်သော မောင်သည် ဘယ်သူ့
အကူအညီတောင်းတောင်း ခေါင်းညိတ်ကူညီပေးဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူ
ဖြစ်၏။

“စုရေ ကိုမြတ်ကြီးက သူ့ရဲ့ VCD Live show အစီအစဉ်မှာ
အိတ်ကုန်နစ်ပုဒ်လောက် ဆိုခိုင်းနေလို့”

“ဟာ မောင်ကလည်း လုပ်ပြီ၊ ဒီမှာ ဒီတစ်လလုံးမှာ ဒီတစ်
လည်းနေပြီ၊ မောင် နားရက်လေးရက်ပဲရှိတယ်”

“အဲဒီလေးရက်ထဲက တစ်ရက် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ စုရယ်၊ ကို
မြတ်ကြီးက ငြင်းလို့မသင့်လို့ပါ”

“အဲဒါတွေကြောင့် မောင်နဲ့ခက်နေတာ၊ တစ်လလုံးမှ နားရက်
လေးက ဒါလေးပဲရှိတာ၊ မောင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

မောင်အတွက် ကရုဏာဒေါသောလေးနှင့် စုဖုရားပြောတော့
မောင်သည် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် တောင်းပန်သလို ကြည့်ရင်း

“စုရယ် မောင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”
လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် စု လက်ဖဝါးလေးကို မောင် ညင်သာ

ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောပုံက တကယ့် ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။
မောင်ရဲ့ဖြူစင်လွန်းသော နှလုံးသားလေးကိုပဲ စု မြတ်နိုးနှောင်တွယ်ခဲ့ရ

အခန်း (၂၅)

သည်ရက်ပိုင်းတွေမှာ စုဖုရား အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးနေခဲ့တာ
တော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။ မောင့်အတွက် အလုပ်တွေအားလုံးကို
စု စီမံဆောင်ရွက်နေခဲ့ရတာကြောင့် မအားလပ်သလောက်ပါပဲ။

မောင် နာမည်ကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေလေ
စု ပို၍ အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာလေလေ ဖြစ်နေ၏။

မောင်နှင့်ပတ်သက်သမျှ အရေးကိစ္စအားလုံးကို စုကပဲ အလုံး
တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရ၏။ ထို့အတွက် စု ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ပါ
ကျေနပ်စွာနှင့် မညည်းညူစတမ်း စု တာဝန်ယူပေးပါသည်။

နယ်က ရှိုးပွဲတွေအတွက် ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့နောက်ထပ် ခီး
သစ်အတွက်၊ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲပေးရ၏။ ဒီကြားထဲ မကင်းရာမကင်း

တာ ဖြစ်၏။

အနုပညာဝါသနာထုံပြီး သီချင်းဆိုကောင်းသော မောင်သည် စိတ်ထားနူးညံ့သလောက် စိတ်ပျော့အားငယ်တတ်လွန်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် မောင့်အနားမှာအတူရှိပြီး မောင့်ကို အောင်မြင်သော အဆိုတော်တစ်ယောက်ဘဝရောက်အောင် စု တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပြောနေတာ၊ အားနာလွန်းတာ မကောင်းဘူးလေ”

“မောင့် ဒီလိုပဲ နေတတ်တာ စု သိရက်နဲ့”

“ကြည့် အဲဒါတွေကို စု စိတ်တိုချင်တာ ကဲ အားနာပါးနားနဲ့ မောင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ဒါတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ၊ မောင့်ဘဝ မောင့်အသက်က စုဖုရားလေ၊ စိတ်ချ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မောင့်နလုံးသားက လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

မောင့်ရဲ့သစ္စာစကားကို စု အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါသည်။ မောင်သည် တကယ်ပဲ စုအပေါ်မှာတော့ ချစ်ခြင်းတို့ ပုံအပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ စု မြတ်နိုးစွာချစ်သလို မောင်သည်လည်း စုအပေါ် ဘဝပုံအပ်ချစ်ခဲ့သူ

ဒါပဲ။

အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသော မောင့်အနုပညာကြောင့် မောင့်ကို ချစ်သော ပရိသတ်တွေ အများကြီးရှိနေတာကိုလည်း စု သိပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးပရိသတ်တွေက မောင့်ဆို သည်းသည်းလှုပ်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒါ မောင့်ရဲ့အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်တွေအဖြစ် စု ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ပီတိဝေဖြာနိုင်ခဲ့သည်။

အခုလည်း မောင့်ရဲ့ပရိသတ်ဆီက မိတ်ဆက်စာတွေကို စု ခံစားရခြင်း အလေးအနက်ဖတ်ရှုရသည်။ ပြန်စာနှင့်ဓာတ်ပုံတွေပို့ဖို့ ချစ်ရ၏။ ရယ်တော့ ရယ်ချင်စရာအကောင်းသား။

တချို့သော ပရိသတ်ကလေးမလေးတွေက မောင့်အပေါ် အားပေးပုံက တကယ့်ကို ဝန်တိုစရာကောင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ စုအတွက် တော့ ဒါသည် ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်ပါ။

မောင့်ကိုချစ်သော ပရိသတ်ကို နားလည်နိုင်ပါသည်။ အဆိုကောင်းသလို ရုပ်ရည်ချောမောလွန်းသော မောင့်ကို ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ထုတ်ဖန်သူ၊ ဒါရိုက်တာတွေကတောင် ဇာတ်ကားရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းကြ၏။

ဒါပေမဲ့ မောင်က လက်မခံခဲ့ပါ။ မောင် ဝါသနာပါသော ဂီတအနုပညာအတွက်ပဲ မောင်က ကြိုးစားချင်သည်ဆိုတော့ အားလုံး လက်ခံသွားခဲ့ကြသည်။

ထို့အတွက် စုလည်း ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါသည်။ အခုချိန်မှာ တောင် မောင်နှင့်ပတ်သက်သမျှ မနားတမ်း အလုပ်တွေပိနေတာ ရှုပ်ရှင် ဗီဒီယိုလိုင်းဘက်သာ မောင် ကူးလိုက်ရင် စု နားရတော့မှာမဟုတ်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက်က စုအတွေးတွေကို ပြတ်တောက်သွား စေ၏။ ဒါ မောင်ဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်တာမို့

“မောင်လား လော့ဒ်ချမထားဘူး၊ ဝင်ခဲ့လို့ရတယ် မောင်”

ဘယ်တော့မှ စုရဲ့အခန်းထဲထိ ဝင်မလာတတ်သော မောင်ကို စု တမင်စနောက်လိုက်မိတာ ဖြစ်သည်။

“စုမှရားနော် တမင်စမနေနဲ့၊ မောင် တကယ် ဝင်လာပြီ ကိုက်စားပစ်လိုက်မှ ကြောက်ပါပြီမအောင်နဲ့”

မောင်စကားကြောင့် စု ပြုံးမိသေးသည်။ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူရှိပေမယ့် မောင်သည် စုအပေါ်မှာ သစ္စာခိုင်မြဲကာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို စောင့်စည်းသူ ဖြစ်၏။

“စုရဲ့အခန်းလေးက စုရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေနဲ့ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလွန်းတယ်၊ ဒီအခန်းထဲရောက်ရင် မောင်စိတ်တွေ အခိုးအလှေ့ ပျံထွက်မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

မောင်ဆိုခဲ့သော စကားကို စု မှတ်မိနေခဲ့သည်။ အခုလည်း

ပစ်လက်စ အလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့ကာ စု တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ လှမ်းခဲ့သည်။ စု အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးတော့ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ မောင် ပြုံးလေး ရပ်လို့နေ၏။

“မောင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ တကယ်ပဲ သူများအလုပ်လုပ်နေတာ အခုထိ မအိပ်သေးဘဲ ဘာပြောမလို့လဲ”

“စု မအိပ်သေးဘဲ အလုပ်တွေ လုပ်နေချိန်မှာ မောင်က ဘယ်လိုအိပ်ပျော်မှာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွာ၊ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ”

“မောင်ရဲ့မိတ်ဆက်စာတွေ ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေတာပါ”

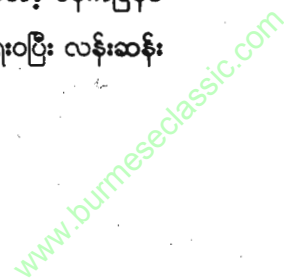
“ဟာ ထားလိုက်ပါ၊ စု အိပ်တော့ မနက်ကလည်း စတူဒီယိုမှာ အခန်းခဲ့တာကို”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရဲ့၊ ဒါ မောင်ရဲ့ပရိသတ်လေ သူတို့ကကျေးဇူးရှင်တွေ မောင့်ဘက်က အလေးထားရမှာပေါ့”

စု အလိုမကျသလို ပြောတော့ မောင် လက်ကလေးကာပြုရင်း “မောင် အလေးမထားလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ရက်

ထုပ်ပါ၊ စု ပင်ပန်းနေလို့”

“ရတယ် ပြီးခါနီးပါပြီ၊ မောင် သွားအိပ်ပါတော့ မနက်ဖြန်ပဲ အလေးရတော့မှာ၊ ရှိုးပွဲက နှစ်ပွဲဆက်နော်၊ အိပ်ရေးဝပြီး လန်းဆန်း သွားတော့”

“မောင့်ကို နှင်လွှတ်နေတာလား၊ မောင်က စုမျက်နှာလေး ကြည့်ချင်သေးတာ”

ပြောရင်း စု မျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ်လေး မောင် စိုက်ကြည့်နေတော့ စု ရှက်ပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း

“ကဲ ကဲ ဝအောင်ကြည့်ပြီးသွားတော့”

“ဟာကွာ ပြောရက်လိုက်တာ”

မောင် မကျေမနပ်ဆိုရင်း စု လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားသည်။

“နောက်တာပါ မောင်ရယ်၊ မောင် အိပ်ရေးမဝမှာစိုးလို့”

“အင်းပါ မောင်အိပ်တော့မယ်၊ စုကို သိပ်ချစ်တယ်”

ပြောရင်း စု လက်ဖမိုးလေးကို မောင် ငုံ့နမ်းသည်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့ခွဲသွားတော့ စု တခစ်ခစ် ရယ်မိရင်း

“စာအိတ်တွေ ကော်သုတ်နေတာ မောင်ရဲ့၊ နံကုန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း မွေးနေတယ်၊ မောင့်အလုပ်တွေ အပင်လုပ်ပေးနေတဲ့ စု လက်ဖဝါးလေးက ချစ်ခြင်းရနံ့တွေက မွေးပြီးသား”

“တော်ပါ စကားတတ်လိုက်တာ”

“တကယ်ပြောတာ ကဲ ကိုယ့် သွားတော့မယ်၊ စုလည်း စောအိပ်နော်”

စု ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ မောင် လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

အပြာနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနှင့် မောင့်ကျောပြင်ကို ငေးရင်း ပင့်သက်လေးရှိုက်မိသည်။

မောင်က စုအတွက်တော့ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ချစ်သူလေး

အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်ကာ ပြီးပြတ်လုလုစာတွေကို စု ဆက်ပြီး ဖြတ်ရသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အလုပ်ပြီးသွားခဲ့သည်။ အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့တော့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မောင့်အခန်းရှေ့ရောက်တော့ အိပ်နေပြီထင်၏။ အသံမကြားရတာပါ။ စု ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးရင်း ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့တော့ ဒေါ်စုနှင့်

အခန်းလေး ကိုရီးယားကား ထိုင်ကြည့်နေတုန်း

“ဟော သမီး မအိပ်သေးဘူးလား”

“အခုပဲ မောင့်ပြန်စာတွေ ပြတ်တာ၊ ဒေါ်စုကော မအိပ်သေးဘူးလား”

“အဟင်း ကိုရီးယားကားလေးပြီးမှ”

“မိစန်းကတော့ ဒေါ်စုကိုလည်း ကိုရီးယားကား ပရိသတ်ဖြစ်

၁၇၆ ◊

၁၇၆

အောင်လုပ်ထားပြီနော်၊ စောစောအိပ်ကြဦး မနက်ကျရင် စုတို့ ခရီးသွားရမှာ ပြင်ဆင်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေးရဲ့၊ စိတ်ချ စိတ်ချ”

သည်အိမ်မှာ ဒေါ်စုနှင့်မစန်းက စုတို့အတွက် အားကိုးစေမိသားစုလိုပါပဲ။ စားသောက်ရေးနှင့် အိမ်မှုကိစ္စအတွက် အလုံးစုံ အားကိုးရပါသည်။

စုတို့ ခရီးထွက်လျှင်လည်း ခြံစောင့်ကြီးဦးသီလနှင့်အတူ အိမ်ကြီးကို စိတ်ချစွာ အပ်နှံလို့ရ၏။

စု ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးမှ အိမ်အပေါ်ထပ်က အခန်းဆီ ပြန်တက်ခဲ့၏။

မျက်ဝန်းတွေက အိပ်စက်ဖို့ လက်မခံသေးပေမယ့် ခုတင်ပေါ်လှဲလိုက်မိသည်။ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က မောင့်ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ကာ အတွေးတွေက စုခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သေးသည်။

အခုအချိန်မှာ မောင်နှင့်စုရဲ့ အနာဂတ်သည် လှပငြိမ်းချမ်းစေခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မဝေးသေးသော အတိတ်ဆီမှာတော့ မောင်နှင့်စုကြုံဆုံရင် ဆိုင်ရသော ဒုက္ခတွေ သောကပူတွေသည်...။

အခန်း (၂၆)

မောင်နှင့်စုတို့ ဆုံဆည်းကြတာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။ ဆုံဆည်းကြတာဆိုပေမယ့် ခင်မင်အားပေးဝင်ခဲ့ကြတာတော့ မဟုတ်ပါ။

နိုင်စေရာ ဆိုသော မောင့်ကို စု စတင်မြင်တွေ့သတိထားခဲ့မိသော ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က မောင်က ဒုတိယနှစ် ပထဝီကျောင်းသား၊ စုမှာက ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ် ဝိဇ္ဇာကျောင်းသားတို့ကို ကြိုဆိုသည့် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲမှာ မောင်က သီချင်းဆိုပုဒ်နှင့် ဖျော်ဖြေသည်။

www.burmeseclassic.com

အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်၏ ‘သူငယ်ချင်းအတွက်’ ဆိုသော သီချင်းလေးကို မောင် သီဆိုသည်။

စုဖုရား နှစ်သက်သော သီချင်းလေးဖြစ်သလို မောင်ရဲ့အသံ ချို ငြိမ်ငြိမ်လေးကြောင့်လည်း ‘နိုင်စေရာ’ ဆိုသော မောင်ကို စုဖုရား သတိထားမိသွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေးများအားလုံးသည် ... စာသင်တဲ့ဆရာကိုမျှော်လင့်တယ် ... စာသင်ခုံတွေလည်း ဖရိုဖရဲ ... ပိုးစားချက်ကိုနဲ့ ... ခေါင်းလောင်းကြီးလည်း အိပ်ပျော်နေဆဲ ... အသံမမြည်နိုင်ရှာတယ် စာသင်ခုံတွေ ကြားချင်ပါတယ် ... ကွက်လပ်ဖြည့်လိုက်ပေါ့ကွယ်”

စင်မြင့်ထက်မှာ နိုင်စေရာဆိုသော မောင်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနှင့် သီဆိုဖျော်ဖြေနေခဲ့သည်။ သေသေသပ်သပ် ဆံပင်တိုလေးနှင့် ရှင်းသန့်ချောမောသော မောင်မျက်နှာလေးက အသံချိုချိုလေးနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ကျေးလက်က ဆရာ သူငယ်ချင်းရယ် ... စိတ်ဓာတ်လေးဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ် ... အားလုံးအတွက် တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်မယ် ... မင်းအတွက် တို့ဂုဏ်ယူလိုက်ပါတယ်”

မောင်သီချင်းသံလေးဆုံးတော့ စု လက်ခုပ်တီး အားပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားလေး ပရိသတ်ကိုပြောကာ စတိတ်စင်လေးဆီ

မောင် ဆင်းသွားတော့ စု ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိဆဲ။

အပြာနုစပိန်လက်ရှည်ကို အနက်ရောင်ဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသော နိုင်စေရာ ဆိုသော သူကတော့ စု ရင်ထဲမှာ စွဲငြိကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မောင့်အရိပ်လေးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား စု နောက်တိုင်းမှာ လိုက်ရှာဖွေမိသည်။ ကင်တင်းနိမှာ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆောက်လေရာတိုင်း ရှာဖွေမိခဲ့၏။

ဆိုဖြစ်တော့လည်း စုရဲ့သူငယ်ချင်း ဆွေဆွေရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သိကျွမ်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“စု သူက နိုင်စေရာ တဲ့၊ ပထဝီ ဒုတိယနှစ်တက်နေတာ၊ ဆရာ စုက စုဖုရား တဲ့၊ မြန်မာစာ ဒုတိယနှစ်လေး၊ စုက ကဗျာရေးရေးတော်တယ်၊ အခု ဆွေတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ပေါင်း ထုတ်ထားတဲ့ ကဗျာလေးတွေထဲမှာ စု ကဗျာတွေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အနုပညာသမားချင်း ဆုံဆည်းခွင့်ရလို့ သိသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကဗျာတွေ ဝါသနာပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီချင်းဂီတဘက်ကို ပိုအားသန်ပါတယ်”

“အင်း နိုင်စေရာ သီချင်းဆိုတာ စု တွေ့ဖူးပါတယ်၊ မောင် သီသံလွင်ကြိုဆိုပွဲတုန်းကလေ”

စု သတိတရပြောတော့ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်နူးသမ်းဖြာသွားခဲ့ကာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စုဖုရား။ အခု ကျွန်တော်လည်း စုဖုရားတို့ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို အားပေးဝယ်ပါမယ်”

“နင့်ကို မရောင်းပါဘူး စေရာရဲ့၊ လက်ဆောင်ပေးမှာပါ” ဆွေကပြောတော့ သူ ခေါင်းလေးခါရင်း အိတ်ကပ်ထဲက

ကိုထုတ်ယူကာ ကဗျာစာအုပ်ဖိုး ချက်ချင်းရှင်းပေး၏။

“မဟုတ်တာ ငါက ထိုက်ထိုက်တန်တန် အားပေးချင်လို့ပါပဲ၊ မယူဘူးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆွေဆွေရယ်”

“အေးပါ အေးပါ ထားပါတော့ ဪ ငါ့ရဲ့ကလောင်နာမည်တော့ နင်သိပြီးသားပဲ၊ စု ကလောင်နာမည်က ‘အလင်းသခင်’ ဟာ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စုက ငါးပုဒ်တောင်ပါတယ်ဟ”

ဆွေကပဲ မိတ်ဆက်ပေးကာ စု ကလောင်နာမည်ကို ပြောသည်။ သူ ခေါင်းလေးညိတ်နားထောင်ကာ စကားတွေပြောပြီး ပြန်သွားတော့မှ

“ငါက စေရာကို ကဗျာစာအုပ်လေး လက်ဆောင်ပေးမလို့ စုရဲ့ ဟိုလေ သူ့ကို ပိုက်ဆံနဲ့မရောင်းချင်ပါဘူး။ စေရာက ငွေကြေးပြည့်စုံတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူက ဇွတ်ပေးသွားတာကိုး၊ အရမ်းငြင်းလို့မကောင်းဘူးလေတာ၊ ပြီးတော့ သူက ငါတို့အနုပညာကို တန်ဖိုးထား အားပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့တာသိလို့ ဘာမှမပြောတော့တာ”

ဆွေ ပြောပြမှ ရုပ်ဖြူလည်ဂတုံးအင်္ကျီလေးနှင့် နက်ပြာရောင် နှုတ်ဆိုးကွက်စိပ် ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံရိပ်လေးကို စု အာရုံထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ နိုင်စေရာ ဆိုသော သူ့အကြောင်းတွေကို ဆွေဆွေ ပြောပြတာကြောင့် စု သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ နိုင်စေရာဘဝလေးက တကယ့်ကို စာနာစရာကောင်းပါသည်။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်၏ ဒကာတစ်

ယောက်၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ရန်ကုန်မှာ ပညာဆက်သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သည်

“စေရာ မိဘတွေမရှိတော့ကတည်းက ရွာကျောင်းဆရာတော်က ပညာသင်စောင့်ရှောက်ထားတာလေ၊ အခုတော့ ဆရာတော်ရဲ့ ဒကာတစ်ယောက်က ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ပေးလို့ ကျောင်းဆက်တက်

နေတာ၊ နေတာကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စုရဲ့”

နိုင်စေရာ ဘဝလေးကို ကြားရတော့ စု ရင်ထဲမကောင်းပါ။ တကယ့်ကို သူ့ဘဝက စုဖုရားဘဝနှင့် ကွာခြားလှသည်။

စုဖုရားဘဝမှာက အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံပြီးသားဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာဆိုသည်က စုဖုရားတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက ပြီးပြည့်စုံပြီးဖြစ်သည်။

စု မေမေ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားစုနှင့် ဖေဖေ ဦးထွဋ်တင်ခေါင်တို့ နှစ်ဦးစလုံးက ဂုဏ်ဒြပ်ကော ဥစ္စာနေပါ ပြီးပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်ကြသည်။ စုတို့ မွေးချင်းလေးယောက်မှာလည်း စုကအငယ်ဆုံး သမီးအားလုံးရဲ့အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ပိုင် လင်ခရူဆာကားနှင့် ကျောင်းတက်နိုင်သော စုသည် မိသားစုထဲမှာတော့ ခေါင်းမာပြီး ပေတေတေနိုင်လွန်းသော သမီးဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမေရိကားမှာ ပညာဆက်သင်ဖို့ မေမေတို့စီစဉ်ပေးကြတာကို ခေါင်းခါငြင်းဆန်ပြီး မြန်မာပြည်မှာပဲ မြန်မာစာ အဓိကနှင့် ဝိဇ္ဇာကျောင်းသူဘဝကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။

စု ဝါသနာပါသော ကဗျာတွေ၊ စာတွေကို မေမေတို့မသိအောင် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုအစ်မတွေက ဆရာဝန်တွေ၊ အရာရှိတွေ တကယ်ပညာတတ် ဂုဏ်သရေရှိတွေ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စု ဝါသနာက အနုပညာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုအတွက် မိဘနှင့်အစ်ကိုအစ်မတွေက နှာခေါင်းရှုံ့ကြပေမယ့်

ဘာတော့ နောက်မဆုတ်ခဲ့ပါ။

အခုလည်း စု ငွေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေစုပေါင်းကာ ကဗျာစာအုပ်လေး ထုတ်ဖြစ်သည်။ မေမေတို့ မရိပ်မိအောင် စု၏ကလောင်အမည်ကို လျှို့ဝှက်ထားကာ ဆွေဆွေကို စီစဉ်ခိုင်းခဲ့၏။

ဒီကဗျာစာအုပ်လေးကို အကြောင်းပြုကာ စုနှင့်နိုင်စေရာတို့ နှိုင်းနှိုင်းခင်းမင်ခဲ့ကြပါသည်။

“စုဖုရားရဲ့ကဗျာလေးတွေကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်၊ အထူးအပြိုင် ချစ်သူ့လေပြည် ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ပိုသဘောကျတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် စေရာ၊ ကင်တင်းနိုမှာ” စိတ်ကြိုက်စားပါ။ ကျွေးပါ့မယ် အဟင်း ဟင်း”

“ဟာ စားချင်လို့ မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ချင်တာပါ။ ယုံကြည်ချက်ဆိုတဲ့ကဗျာနဲ့ ငါ့ရဲ့အနာဂတ်ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေ အော်ရတော့လည်း အရမ်းခွန်အားဖြစ် တက်ကြွစေတယ်”

စေရာက ကဗျာတစ်ပုဒ်ချင်းကို အလေးအနက်ထား ဂေဖန်နူးကျူးနေတော့ စု ကျေနပ်မိသည်။

“အကြိုက်ဆုံးကတော့ ချစ်သူ့လေပြည် ပဲ၊ အဲဒီကဗျာစာသားလေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အရမ်းလှပတယ်၊ ကျွန်တော် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ထို ခံစားမိတာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို စေရာအတွက် သီချင်းအဖြစ် စု ကြိုးစား ရေးကြည့်မယ်လေ၊ စေရာ ဆိုမလား”

“အင်း စုဖုရား ရေးကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား တယ်”

“အရမ်းတော့ ဂီတနတ်တွေ စု နားမလည်ဘူးနော်၊ လိုတာ ရင် စေရာပဲ ပြင်ပေးပေါ့”

“ရတယ် စု၊ ရေးလေ ကျွန်တော် အားလုံး ပြင်ပေးနိုင်ပါတယ် စကားပြောလျှင် အမြဲတမ်း သိမ်မွေ့နူးညံ့နေတတ်သော နှစ် စေရာရဲ့ အမူအရာလေးကိုကြည့်ကာ စု ပိုလို့ ခင်မင်တွယ်တာမိခဲ့သည် အနုပညာဝါသနာတူသော စေရာနှင့်စုတို့ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မှုက အချိန်တိုလေးမှာပဲ ခိုင်မြဲခဲ့ပါသည်။

စေရာအတွက် စု ရေးပေးသော ချစ်သူလေပြည် သီချင်းလေး ကို စေရာက သီဆိုပြီး ကက်ဆက်ခွေလေးနှင့် သွင်းပေးသည်။

“လေပြည်ချစ်သူ ... ကြင်နာခြင်းတွေ ... မွှေးပျံ့ခြင်းတွေ လေပြည်လေးလိုဆောင်ယူလား .. ချစ်သူရဲ့လေပြည်လေး ... ရင်နှစ် ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းမွှေးပျံ့သွားခဲ့တယ် ... မင်းလေးရဲ့လေပြည် ... ချစ်သူ လေပြည်”

စုရဲ့ကဗျာလေးက ဂီတသံစဉ်ချိုချိုလေးနှင့်အတူ စေရာရဲ့ အ

ဗျူးစာပေ

စုရဲ့ကဗျာလေးက ဂီတသံစဉ်ချိုချိုလေးနှင့်အတူ စေရာရဲ့ အသံ ဩဇာကြည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါသည်။

စု ရင်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်စီးပျော့ရင်း ကြည်နူးမိတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။ စေရာရဲ့အသံနှင့်ဂီတ အနုပညာပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးစိတ် ကြီးမား သွန်းတာတွေ သိလာရတော့ စု အားပေးစကားတွေ ဆိုမိသည်။

“ကိုယ်ကတော့ တစ်ချိန်မှာ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် တယ် စု၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာတော့ အိမ်မက်တစ်ခုပဲပေါ့”

“မဟုတ်တာ စေရာ အသံက ကောင်းတယ်၊ ပါရမီပါတဲ့အသံ ချစ်တာ စု ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ဝါသနာနဲ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ စေရာ ကြိုးစားပါ၊ စုလည်း စေရာအတွက် သီချင်းလေးတွေရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်”

စေရာအတွက် ရည်စူးကာ စု သီချင်းလေးတွေ ရေးဖြစ်နေ ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါကို စေရာ နားလည်နိုင်မည်လား။ ပြည့်စုံသော စေရာရဲ့ဘဝလေးကို စု စာနာသနားစိတ်တွေနှင့် နှောင် သွယ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

သိပြုသော်လည်း

ပြောတော့ စု အလိုမကျပါ။

“လာဖြစ်အောင်တွေ ကြိုးစားမှာတွေ မလုပ်နဲ့ စေရာ၊ စေရာ မလာလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ စု လူတွေအများကြီး ဖိတ်မထားဘူး၊ ပြီးတော့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလောက်ပဲပါတာ”

“အင်း ကိုယ် လာခဲ့ပါမယ် စုရယ်”

“ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုအပ်ဘူးနော် စေရာ၊ အဓိက က စေရာ ရောက်အောင်လာဖို့ပဲ လိုတယ်”

စု ပြောတုန်းကတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကတိပေးခဲ့သော စေရာသည် နောက်တစ်နေ့မနက် စုရဲ့မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလေးကို ချောက်မလာခဲ့ပါ။

ရက်စတောရင့်လေးရှေ့မှာ စုတို့သူငယ်ချင်းတွေ စုံလင်စွာ ချောက်နေသည့်တိုင် နိုင်စေရာ ရောက်လို့မလာခဲ့ပါ။

“သူ နောက်ကျနေတာ ထင်တယ်”

“အေး စေရာက လာတော့ လာမှာပါ။ နင် အသေအချာ မှာ ထားတာပဲဟာ”

ဆွေဆွေနှင့်ကေသီက မျက်နှာလေးညှိကာ တမျှော်မျှော်ဖြစ် နေသော စုကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားဆိုကြသည်။

ကိုးနာရီချိန်းထားသော အချိန်ကို နာရီဝက်တိတိကျော်လွန်

အခန်း (၂၇)

အမြဲတမ်း သိမ်ငယ်စိတ်တွေနှင့် ရိုတတ်သော နိုင်စေရာသည် စုရဲ့ ကဗျာတွေကိုတော့ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ဒါကြောင့်လည်း နိုင်စေရာအပေါ်မှာတော့ စု တကယ့်ကို ခင်မင်ပါသည်။ စုနှင့်နိုင်စေရာတို့ ဘဝအခြေအနေတွေ ဘယ်လောက် ကွာခြားပါစေ စုရဲ့ ခင်မင်သံယောဇဉ်တွေက မပြောင်းလဲခဲ့ပါ။

“စေရာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လာရမယ်နော်”

“အင်း ကိုယ် လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

စု မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေကို ရက်စတော ရင့်တစ်ခုမှာ ကျွေးမွေးမည့်အစီအစဉ်အတွက် နိုင်စေရာ မရေမန

သည်အထိ စေရာ ရောက်မလာတော့ စု ပင့်သက်လေး ရှိုက်ကာ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကျင်းပဖြစ်သော စုပွဲ မွေးနေ့ပွဲလေးက ကျေနပ်ပြည့်စုံခြင်းမရှိခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

ပွဲပြီးဆုံးကာ ပြန်ကြတော့ ဆွေဆွေက စုကို တိုးတိုးလေး ကပ်ကာ ပြောသေးသည်။

“တစ်ခုခုကြောင့်ထင်တယ် စုရဲ့၊ မနေ့က ငါနဲ့တွေ့တယ် သူ လာမယ်လို့ ငါ့ကိုပြောသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရောက်အောင် လာသင့်တယ်ဟာ၊ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ စု ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဒေါသတွေ နှင့် စေရာအပေါ်မှာ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ သည်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ စေရာနှင့် မဆုံနိုင်သေး။

တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်အထိတောင် စု စိတ်က စောင့် နိုင်စွမ်းမရှိတော့တာမို့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ စေရာ နေထိုင်သော မြို့သစ် လေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိ လိုက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တံမြက်စည်းလဲ့နေသော စေရာကို အသံထွက် တွေ့၏။ စုကိုမြင်တော့ အံ့သြမျက်ဝန်းတွေနှင့် မင်သက်မယုံနိုင်သလို

ညှိရင်း အနားကို အပြေးလေး ရောက်လာသည်။

“စု စု ဒီကိုလာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စေရာ ရှင့်ကို စု တော်တော် ဒေါသဖြစ်နေတာ ကြိုတင်မစောင့်နိုင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ပြောစမ်းပါဦး မနေ့က ဘာလို့ရောက်မလာတာလဲ”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် စုရယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် စေရာ တောင်းပန်နေတော့ စု သနား ကာ သနားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်းတင်လာသော ဒေါသတွေကိုတော့ လျှော့ချနိုင်ပါ။

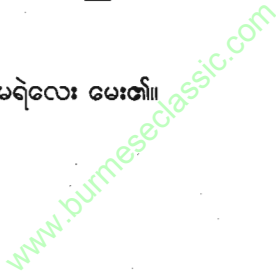
“ကဲ စေရာ ရှင် ကျွန်မနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့၊ အပြင်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ခြစ်မယ်၊ ကျောင်းဝင်းထဲမှာဆိုတော့ မကောင်းဘူး”

“ဟို အဲ ခဏလေး ကိုယ် အဝတ်အစားလေး လဲပါရစေ”

ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်လေးနှင့် ပုဆိုးအဟောင်းလေး ဝတ်ထား စေရာ စုကို ခွင့်တောင်းကာ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွားခဲ့၏။

ခဏကြာတော့ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး စေရာ ပြန်ထွက်လာ တဲ့ ကျောင်းဝင်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသော စုရဲ့လင်ခရူဆာကားကြီးပေါ် ထိုင်သည်အထိ စေရာ ဘာမှမပြော။

စု ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့တော့ စေရာ မဝံ့မရဲလေး မေး၏။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ စု”

သူ့အမေးကို စု မဖြေဘဲ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ စုတ်စုတ်ကြည့်ပစ်ရင်း

“မမေးနဲ့စေရာ မနေ့က စေရာ လုပ်ပုံကောင်းသလား၊ တော်တော် စိတ်ဆိုးတာ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ စု၊ အမှန်ဝန်ခံရရင် ကိုယ် စု ချိန်းထားတဲ့နေ့ကို ရောက်အောင် လာခဲ့သေးတယ်”

“ရှင် မလိမ်နဲ့ စေရာ၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်မတို့အုပ်စု မတ်တော်စောင့်နေကြတာ နာရိဝက်မကဘူး”

“ကိုယ် တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် စု၊ ကိုယ် ကားပေါ်အဆင်းမှာ ဖိနပ်က ပြတ်သွားတယ်၊ ပထမတော့ ဒီအတိုင်း မရောက်ရောက်အောင် လာဦးမလို့ပဲ၊ ရက်စတော့ရင်ကြီးထဲကို ခြေပလာကြည့်ရင် ဝင်လာရမှာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မလာဖြစ်တော့တာ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ ငွေပိုမပါပါဘူး စုရယ်”

သူ ပြောမှ စု သူ့ခြေဖဝါးတွေကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ခြေထောက်မှာ စီးထားတာက ဂျပန်ဖိနပ်အဟောင်းတစ်ရုံဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ စုအတွက် ကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးတောင် ဝယ်ထားတာ”

ပြောရင်း အိတ်ကပ်ထဲက ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေးကို သူ ထုတ်ယူကမ်းပေးနေသည်။ စု မယုံနိုင်သလို ဖြစ်ကာ မောင်းနေသော စုကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်မိ၏။

“ယူပါ စု၊ ကိုယ့်လက်ဆောင်က တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် စု ကဗျာကဗျာရေးရင် ကိုယ့်ကိုသတိတရဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ”

“စေရာရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေးကို ကြည့်ကာ စု ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ

ထည့်လိုက်ရ၏။ တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဒီဖောင်တိန်လေးအတွက် စေရာ ချစ်မိခဲ့တဲ့ ငွေလေးတော့ ကုန်သွားမှာသေချာ၏။

ပြီးတော့ စေရာ စီးနေကျ သားရေစိမ်းဖိနပ်လေး ပြတ်သွားတာ မွေးနေ့ပွဲ ရောက်မလာတာကိုလည်း စာနာနားလည်မိ၏။

“စု ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးမို့လား”
စု မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ပြောသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို

ကြည့်နေရင်း စု ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှိုက်တက်လာသည်။
“ဟင် စု စု ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

စု ခေါင်းကိုခါရမ်းမိတော့ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက စု မျက်ရည်တွေကို မတားနိုင်ခဲ့။

“စု စု ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကိုယ် ကိုယ်တောင်းပန်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း စေရာ တောင်းပန်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး စု စုက တောင်းပန်ရမှာပါ။ စု အထင်လွဲသွားမိတာပါ”

စု မျက်ရည်စတွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်ရင်း ဆိုမိသည်။ မတူညီသော ဘဝတွေကြောင့် သူနှင့်စုကြားမှာ စုဘက်က နားလည်နိုင်မှုတွေ ကင်းခဲ့တာ နောင်တရမဆုံး။

သူ့လက်ဆောင် ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေးကို စု လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲ ထည့်သိမ်းရင်း သူ့ကို ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“စေရာပေးတဲ့ လက်ဆောင်လေးကို စု အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားမှာပါ။ ကဲ အခု စေရာ စုနဲ့လိုက်ခဲ့နော်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အတွက် အချိန်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ စု ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့သည်။ ဖိနပ်ရောင်းသော စတိုးဆိုင်လေးရောက်တော့ စု ကားကို ထိုးရပ်ရင်း

“ခဏလေးစောင့်နော် စေရာ”

သူ ယောင်နနနှင့် ခေါင်းလေးညိတ်တော့ စု ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မြမာလာ ကတ္တီပီဖိနပ်လေးကို စု ဝယ်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ဘူးလေးယူကာ ကားပေါ်ရောက်တော့

“ရော စေရာနဲ့ တော်ပါ့မလား စီးကြည့်ပါဦး”

“ဟာ မဟုတ်တာ စုရယ်၊ ကိုယ် မယူချင်ပါဘူး”

“မယူလို့မရဘူး စေရာအတွက် လိုအပ်နေတာလေ။ အဲဒီဖိနပ် ဦးချွတ်ပြီး စီးကြည့်စမ်းပါ။ မတော်ရင် ချက်ချင်းလဲရအောင်”

စေရာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ စု ဇွတ်ပေးနေသော ဖိနပ်လေးကို ကြည့်တော့ အဆင်ပြေပါသည်။

“အဲဒီဖိနပ်ပဲ စီးလိုက်တော့လေ၊ အခု စုတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားကြမယ်၊ စု မွေးနေ့က ဒီနေ့လေ၊ မနေ့က အကြိုကျွေးမွေးပြုစုပေးတာ အခု ကုသိုလ်ပြုချင်လို့”

“အင်း ကိုယ် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

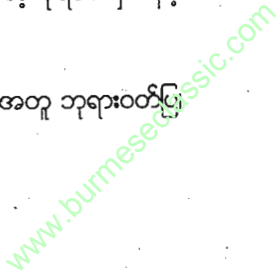
ပြောရင်း စေရာက ဖိနပ်အဟောင်းကို ဘူးထဲပြန်ထည့်သိမ်းဆည်းနေတာမို့ စု ရယ်လိုက်ရင်း

“ဘာလို့ ပြန်ယူနေမှာလဲ စေရာရယ်၊ လွှင့်ပစ်ခဲ့စမ်းပါ”

“မလုပ်နဲ့ စုရဲ့၊ ဟို ဒါက ကပ္ပိယကြီးဖိနပ် ငှားစီးလာတာ ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

စေရာ ရှက်ပြီးလေးနှင့်ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် စုရင်ထဲမှာ နင့်အဖြစ်သွားရကာ မရယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ စုတို့အတူ ဘုရားဝတ်ပြု

ရင်း ကုသိုလ်အလှူတွေပြုဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်လေး
မနက်စာ စားဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ စု ကားကို ရန်ကင်းစင်တာဘက် မော်
ခဲ၏။ စေရာကတော့ စု အလိုကျ ဘာမှမငြင်းဆိုဘဲ ငြိမ်သက်
လိုက်ပါလာသည်။

ပလာဇာထဲမှာ စု စိတ်ကြိုက်ဝယ်နေသမျှ အနားမှာ စေ
နှုတ်ဆိတ်ကာပဲ ပါလာ၏။

“စု ဝယ်တာတွေ များလှချည်လား”

“စု မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့လေ”

စု ပြောတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ လက်ဆွဲအိတ်တွေကို စေ
ပိုင်းကူသယ်ပေးသည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဝယ်လာသော အဝတ်အစား အိတ်အ
ထည့်ပြီးတော့မှ

“စေရာ အဲဒီအဝတ်အစားတွေအားလုံး စေရာအတွက်
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဘာရယ် မဟုတ်တာ၊ ကိုယ် မယူချင်ဘူး စု”

“ဘာလို့ မယူရမှာလဲ”

“စု ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကို
မယူပါရစေနဲ့”

စေရာ ဇွတ်ငြင်းနေတော့ စု မျက်နှာလေး ချက်ချင်း မာတင်း
သွားခဲ့ရင်း

“ကောင်းပြီလေ စေရာအတွက် ဝယ်ထားတာ မယူဘူးဆိုရင်
သည်း အကုန်အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်ရုံပေါ့”

ပြောရင်း စု စိတ်မြန်လက်မြန် ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ဆင်းမည်ပြု
တော့ စေရာ စုလက်ကို ကသောကမျောလေး ဆွဲရင်း

“စု မဟုတ်တာ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

“ဒါဆို စေရာ ယူမလား၊ မယူဘူးလား ပြော”

“စုရယ် အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကိုယ် မယူချင်
ဘူးပါ”

“နေပါဦး စေရာ၊ စေရာနဲ့စုကြားမှာ တန်ဖိုးကြီးတာ သေးတာ
ဆွဲက အရေးပါလို့လား ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ ယူမှာလား လွှင့်ပစ်မှာလား”

ပင့်သက်မောလေးရှိက်ကာ စေရာ ခေါင်းလေးညိတ်တော့ စု
ကျနပ်ဝမ်းသာစွာ မျက်နှာလေး ရှင်ပြုံးသွားခဲ့သည်။

တကယ့်ကို ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းတဲ့ စေရာအပေါ်မှာ အနိုင်ယူ
သလို ဖြစ်နေပြီလား။

ဒါဆိုရင်လည်း စု ရင်ထဲကို ခံစားနားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ပေး
စေရာရယ်။

စတူဒီယိုတွေကို ရောက်ခဲ့တာလည်း အခါခါဖြစ်ခဲ့၏။

“အင်း သီချင်းလေးတွေက ကောင်းသလို အသံကလည်း ဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဆိုတော်အသစ်တစ်ယောက်ကို တင်ပေးရလောက်အောင် အန်ကယ်တို့ဘက်က မစဉ်းစားခဲ့ဘူး”

ထုတ်လုပ်သူ ပရိုဂျူဆာတွေရဲ့စကားတွေက မောင့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို မှုန်ဝါးစေခဲ့၏။ စုကတော့ ယုံကြည်ချက်နှင့် ဒီတေးသံသွင်းက အဆင်မပြေလျှင် နောက်တေးသံသွင်းကို ဝင်သည်။

“ဟင့်အင်း အန်တီတို့က အသစ်တင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး။ အဲဒီလောက်အထိလည်း ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့ သတ္တိမရှိဘူး”

“အဆိုတော်အသစ်တစ်ယောက် တင်တယ်ဆိုတာ စွန့်စားရတဲ့ ကိစ္စကြီးပဲဗျ။ သီချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း အောင်မြင်ဖို့ ဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းတယ်။ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

ထုတ်လုပ်သူ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ လေသံက တညီတညာ တည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးစိုက်ထုတ်ရမည့် ငွေကြေးက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်တော့လည်း စုတို့ အိပ်မက်တွေက အိပ်မက်တွေအဖြစ်သာ ရှိခဲ့၏။

တေးသံသွင်းတစ်ခုက ပြန်ထွက်တိုင်း စိတ်ပျက်ညစ်ညူးနေသော မောင့်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရတတ်တာက စုပဲဖြစ်၏။

“စိတ်ဓာတ်မကျစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ တကယ် အရည်အချင်း

အခန်း (၂၈)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ စု ရေးဖြစ်ခဲ့သည်က ကဗျာတွေထက် သီချင်းလေးတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

စုရဲ့ကဗျာစာသားလေးတွေက စေရာအတွက် သီချင်းလေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့သလို နှစ်ဦးကြားက သံယောဇဉ်တွေက ဒုတိယနှစ် စာသင်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့တော့ ပွင့်လင်းသော ချစ်သူတွေအဖြစ် အရောင်ပြောင်ခဲ့သည်။

မောင့်ကို ချစ်သော ချစ်ခြင်းတွေနှင့်လည်း စု အရာရာတိုင်း ရင်ဆိုင်ရဲသော ခွန်အားတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

မောင့်ရဲ့အခွေကြမ်း သီချင်းခွေလေးကိုယူကာ နှစ်ယောက်သား

ရှိရင် တစ်နေ့ အောင်မြင်မှာပါ”

“စုရယ် မြန်မာပြည်မှာ တေးထုတ်လုပ်ရေးဆိုတာက လက်ခံရေတွက်လို့ရတာပဲ မောင်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျတာ အမှန်ပဲ”

“ဝါသနာနဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို လျော့မပစ်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ် တစ်နေ့ မောင့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝလာမှာ သေချာပါတယ်”

အားသာပေးရသည်။ အမှန်လည်း စုကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်ခဲ့နေပြီ။ ပရိဂူဆာတိုင်းရဲ့ ငြင်းပယ်စကားတွေက အင်အားမဲ့လွန်းသည် လောကကြီးမှာ ငွေကြေးဆိုသော သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခု၏ အရှိန်အဝါက သည်လောက်အထိ အရေးပါလွန်းသည်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ရည်ရွယ်ချက် ဆန္ဒကြီးကို စု ဖြည့်စွမ်းပေးချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိမှာ စုဖုရားဆိုသော စု ဘဝသည်လည် မိဘအရိပ်အောက်မှာနေကာ ပညာသင်ကြားနေရသည့် ဘဝပဲရှိသေးတော့လည်း

“ကျွန်”

အနားမှာ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်သော ကားကြောင့် စု အတွေးမောတွေ လွင့်စင်ကာ လှည့်ကြည့်တော့

“ဟင် ကိုကိုကြီး”

ဝုန်းခနဲ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော ကိုကိုကြီး မျက်နှာက

မာတင်းခက်ထန်နေ၏။ နောက်ခန်း ပြတင်းတံခါးဆီမှ မေမေရဲ့စူးနှစ်နေသော မျက်ဝန်းတွေမှာ ဒေါသရိပ်တွေ စင်းစင်းတောက်လျက်

“မိစု နင့်အချိုးတွေကို ငါ မသင်္ကာတာ ကြာပြီ”

“သားကြီး ခုချက်ချင်း သူ့ကို ကားထဲ ဆွဲသွင်းစမ်း”

မေမေ အမိန့်စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုကြီး စုလက်ကို ဆောင့်ဆွဲတာ ဆွဲခေါ်သည်။

စု လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မောင့်လက်တွေ ပြေလျော့သွားခဲ့ကာ မောင် မင်သက်စွာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“စေရာ”

“ဟာ နင်ဝင်စမ်းဟာ”

ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ကာ စု ကျောပြင်ကို ကိုကိုကြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းကာ ထည့်သည်။

ဒီရိုင်ဘာ ဦးစိုင်းက ကားကို ဝုန်းခနဲ မောင်းထွက်တော့ မင်သက်ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မောင့်မျက်နှာလေးက သိမ်ငယ်စွာ။

စု ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားလိုက်ရသော ဝေဒနာက နင့်ခနဲ။

“ပြောစမ်း စုဖုရား။ အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

အိမ်ရောက်သည်နှင့် မေမေရဲ့ မာထန်ပြတ်သားသော မေးခွန်း

ကို စု ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ ကိုကိုကြီး အကြည့်တွေက စုအပေါ်မှာ ရှာစက်ဆုပ်သလို စိုက်ကြည့်နေရင်း

“မေမေ့ကို သား အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေသားပဲ၊ မိစုက ဒီကောင်နဲ့တွေ့နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား စုဖုရား၊ ပြောစမ်း ညည်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

“နိုင်စေရာက သမီးချစ်သူပါ မေမေ”

“ဘာရယ်”

မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ မယုံနိုင်သလို ပြုံးလျက် စုဖုရားကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ချပစ်ရင်း

“ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ သား သိတာပေါ့၊ တစ်ကောင်ကြွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရတဲ့ကောင်”

“ဟင် ဟုတ်လား စုဖုရား၊ အဲဒီလို ယောက်ျားနဲ့ နင်က ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

မေမေ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း တုန်လှုပ်သလို ရေရွတ်သည်။ ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်ထည်ဝါသော မေမေ့အတွက်တော့ မောင့်နဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်စရာဆိုတာ စုဖုရား သိပါသည်။

“ဝန်ခံလိုက်လေ မိစု၊ ဘာမှ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ကလေးက

အကောင်ကိုမှဟာ ငါတို့သိက္ခာကျတယ်”

“စေရာကို ဒီလို မပြောပါနဲ့ ကိုကိုကြီး၊ နိုင်စေရာက ငွေကြေး ခုခမ်းသာပေမယ့် ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ စုလိုပဲ တတိယနှစ်ပထမီ တက်နေ သူ”

“တော် ထပ်မပြောနဲ့၊ အနုပညာသမားယောင်ယောင် ဘာ ယောင်ယောင်နဲ့ကောင်ဆိုတာကအစ ငါ သိတယ် မိစု”

“အမလေးတော် ဘာမှအဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုမှ နင်က ဒီလို ပတ်သက်နေရတယ်ပေါ့”

“သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် စုဖုရားရယ်၊ ညီမလေးကို မမတို့ အားလုံး အလိုလိုက်ပေးနိုင်တယ်၊ ဒီလိုကိစ္စတော့ လက်မခံဘူး”

ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော အစ်မ စံထိပ်ထားကလည်း တက်မခံနိုင်စွာ ဝင်ပြောသည်။ ဆရာဝန်လောင်း စံထိပ်ထားသည် ပညာ တော်သလို မာနကလည်း ခေါင်ဒိုက်လွန်းသည်။

သွေးရင်းချာ မောင်နှမတွေဆိုပေမယ့် စုဖုရားကတော့ ဒီလို ခြားဆက်ဆံမှုတွေကို အလိုမရှိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“သမီး ဒီကောင်လေးကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပါ၊ မေမေ နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ သမီး ဖေဖေသိရင် မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးမှာ သဘောတယ်၊ ဒီတော့ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်တော့”

မေမေရဲ့ ယတိပြတ် အမိန့်အာဏာဟု သိပေမယ့် စု နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့စေ့ ခေါင်းညှိတ်နာခံဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့၏။

မောင့်ကို စု ချစ်ခဲ့တာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိတွေ နှင့်ဆိုတာ ယုံကြည်သေချာနေခဲ့တာမို့...။

အခန်း (၂၉)

မေမေတို့မိသားစု ဘယ်လိုပဲတားတား မောင်နှင့်စုတို့ကြားက ဖြစ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်က ပြတ်တောက်မသွားခဲ့ပါ။

“စုရယ် မောင့်ဘဝက သိပ်ကွာခြားလွန်းပါတယ်”

“အဲဒါတွေက စုနဲ့မောင်ကြားက ချစ်ခြင်းနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင် ဆိုအရာတွေပါ မောင်”

“စုရယ် မောင်ကြောင့် စုတို့မိသားစုကြားမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မောင် ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့၊ မောင့်ဘက်မှာ စုရှိတယ်၊ အားလုံးထက် စု မောင့်ကိုချစ်တယ်”

တကယ်လည်း စုဘက်က ပြတ်သားခဲ့ပါသည်။ စု ခြေလှမ်းတွေကို စောင့်ကြည့်နေသော ကိုကိုကြီးက ဖေဖေကို အသိပေးလိုက်တော့
“ဖြန်း ဖြန်း”

ဖေဖေရဲ့ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးတွေက စု ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ထူပူသွားစေခဲ့သလို ဒေါသမျက်ဝန်းတွေကလည်း ပြာကျသွားမတတ်။
“အလိုလိုက်လို့ အမိုက်မစော်ကားနဲ့ စုဖုရား၊ ဖေဖေကတော့ ဒီကိစ္စကို အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ကျောင်းသွားစရာ မလိုတော့ဘူး”

မေမေထက် စိတ်ကြီးသော ဖေဖေက စုကို လွတ်လပ်ခွင့် အားလုံး ပိတ်ပင်ကာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မပေးခဲ့ပါ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ပညာရေးဘွဲ့လေးကလည်း ဖေဖေတို့အတွက် တန်ဖိုးကြီးစရာမရှိဘူး၊ ဒီတော့ သမီးပညာရေးကိုလည်း ရပ်လိုက်တော့ ဖေဖေ အပြတ်ပြောပြီးပြီနော်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှသည်းခံစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

ဒါ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးစကားဟု စု နားလည်ပါသည်။ အိမ်တွင်းကအပြင် ထွက်ခွင့်မရသည့်ကာလတွေမှာ စုရဲ့ဖုန်းကိုလည်း သိမ်းလိုက်ကြသည်။

စု အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဖေဖေတို့ရဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ

သားကို စတေးပစ်ရမည်တဲ့လား။

ဟင့်အင်း မောင်ကို စုချစ်ခဲ့တာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဖြစ်သည်။ လောကကြီးမှာ စု တန်ဖိုးအထားဆုံးသော အရာသည် မောင်ရဲ့ ခြင်း။ ပြီးတော့ မောင် မြတ်နိုးခုံမင်သော သီချင်းတွေ။ ဒါတွေသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စုမှာ တွေ့တော့ပြည့်ဝနေခဲ့၏။

“ဘာ ဘာရယ် စု အိမ်က ထွက်လာတာ”

မောင်မျက်ဝန်းလေးတွေ ထိတ်လန့်စွာပြူးလျက် စုကို ကြည့်ကာ ချောက်ချားလို့နေ၏။

“ဟုတ်တယ် မောင် စုကို ဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့ ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

“စု စုရယ် ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“မောင်ကိုချစ်လို့ပေါ့ မောင်ရယ်”

မောင် ခေါင်းကို ခါရမ်းကာ မျက်နှာလေး သွေးဆုပ်ဖြူလျော်ကာ တာကိုလည်း စု နားလည်ပါသည်။ အခုချိန်မှာ စု ဘဝကို တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ မောင်အခြေအနေက ဘယ်လိုမှမဖြစ်။

“မောင်”

“စု”

“စုကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ပါလို့ မောင့်ကို မပြောရက်ပါဘူး။ မောင်မပူပါနဲ့ အခု စု ဆွေတို့အိမ်မှာ နေမှာပါ”

“စုရယ် မဟုတ်တာ၊ မောင် လက်မခံဘူး”

“ဘာကို လက်မခံတာလဲ မောင်”

စု မျက်နှာလေး တင်းခနဲဖြစ်ကာ မေးတော့ မောင် ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း

“မောင် ဆိုလိုတာ ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး စု၊ စုကို မောင် ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ဘဝကြီးက ဘာမှအားကိုးလောက်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်လေ မောင်”

“မောင့်ကို စု နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ တကယ်ကို ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ မောင်နဲ့နှစ်ယောက်ဘဝတစ်ခုကို မျှော်လင့်ပြီး စု ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်နဲ့အတူ မောင့်ရဲ့အိပ်မက်ကို အတူကြိုးစားမက်ချင်လို့ပါ။ စုအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဆွေတို့အိမ်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

“စုရယ် မောင် အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ချစ်သူအတွက် ဘာမှ တာဝန်မယူနိုင်တဲ့ကောင်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်က မောင်ပါကွာ”

“အို မဟုတ်ဘူး မောင်ရယ်”

မောင့်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စု နှစ်သိမ့်တော့ မောင်

သက်ကြီးရှက်ကာ စုကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်ရင်း

“စုကို မောင် လက်ထပ်မယ်၊ အိုကွာ မောင် တာဝန်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ စုကို မောင် သိပ်မြတ်နိုးတယ်”

စုကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လေး ဖက်ကာ မောင် ကတိတွေ တောင်းဆိုနေတော့ စု ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခါရင်း

“ဟင့်အင်း အဲဒီဘဝက မောင်နဲ့စုအတွက် အရေးမကြီးသေးဘူး အရေးကြီးတာက မောင် ဖြစ်ချင်တဲ့အိပ်မက်ကြီး အကောင်အထည် ချုပ်လာဖို့ပဲလေ”

“စုရယ် မောင် ပြော”

“မပြောနဲ့ မောင်၊ စုတို့ ကြိုးစားကြရအောင်နော်၊ စုနဲ့မောင်ရဲ့ အလုံးသားချင်းက နီးစပ်ပြီးသားပါ။ အရေးကြီးဆုံး ရည်မှန်းချက်ကြီးကို အတူရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ လိုတာ”

စု စကားကို ငေးငေးလေး နားထောင်နေသော မောင့်မျက်ဝန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်တောက်ပလာကြ၏။

မောင့်အနားမှာ အားပေးဖော်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြည့်ဝစွာ နိုင်လို့ စု အားလုံးကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ...။

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ မောင်၊ အခုအချိန်မှာ စု မောင်
အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး သိချင်းတွေရေးနေတယ် သိလား၊ မောင်လည်း
ဦးစားစမ်းပါ”

“စုရယ် တကယ်ဆို မောင့်ဝါသနာကြီးကို မောင် အိပ်မက်
မက်ရဲတော့တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စုကြောင့် မောင် ကြီးစားဖို့ အင်အား
တွေရှိလာတယ်”

“ဒါပေါ့ မောင်ရယ်၊ မောင့်ဆန္ဒတွေ တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပါ၊
ဒီဒီအခါကျ ဘာမှဝမ်းနည်းစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေထဲမှာ ယုံကြည်ချက်
နှစ်အားတွေနှင့် ပြည့်ဝနေခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုဆိုသည်က အလွယ်တကူ ရခဲ့သော
အရာမဟုတ်ခဲ့တာတော့ သေချာလွန်းပါသည်။

ကံကြမ္မာက မောင်နှင့်စုဘဝကို အကြိမ်ကြိမ် စိန်ခေါ်မှုတွေနှင့်
ပျံလဲအောင် ထိုးနှက်ခဲ့သည်။

မောင် စိတ်ဓာတ်တွေ ပြုလဲကျတိုင်း စုအနားမှာ ခေါင်းမော့
ကာ ရင်ဆိုင်ဖေးမပေးခဲ့သည်။

ဖေဖေတို့တစ်မိသားစုလုံး နိုင်ငံရပ်ခြား ထွက်သွားကြမည်ဆို
တော့ စုကို မေမေနှင့် ကိုကိုကြီး လာတွေ့ဆုံကာ ချောမော့သေး၏။

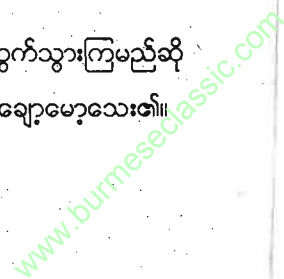
အခန်း (၃၀)

အရာရာသည် စု မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
အိမ်ကထွက်ခဲ့ပြီး နောက်နှစ်ရက်မှာပဲ ဖေဖေရဲ့သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်
ကြောင်း ကြော်ငြာစာက သတင်းစာထဲမှာပါလာသည်။

ထိုအတွက် မောင်က မျက်ရည်လေးဝဲမတတ် စုအတွက် ခံစား
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပေမယ့် စုကတော့ ပြုံးပြုံးလေး ရင်ဆိုင်ကာ

“စု မျှော်လင့်ပြီးသားပါ မောင်ရယ်၊ ဒါ မဆန်းပါဘူး၊ အဟင်
စုအတွက် ပိုပြီးတောင် လွတ်လပ်သွားတယ်၊ မောင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကြီး
ကို အတူရင်ဆိုင်ဖို့ အားတွေရှိသွားပြီ”

“စု မောင် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“သမီးရယ် မေမေတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ သမီးက
ကို ဆင်းရဲတွင်းနက်ထဲမှာ ဘာလို့ ရှင်သန်မှာလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ။ သမီး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သမီး
မောင် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးသားပါ”

“ဟင်' တကယ်လား သမီး”

“ငါတို့ကြားတာ နင်တို့ အတူမနေကြပါဘူး”

“အတူမနေကြပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးသားတွေပါ ကိုကိုကြီး
စုက သူ့ရဲ့တရားဝင်ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီ”

စု တမင်ပဲ လိမ်ညာလိုက်တော့ ကိုကိုကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်
သွားခဲ့သည်။ မေမေ့ရဲ့မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မိခင်တင်
၏နောက်ဆုံးသော မေတ္တာတရားကို စု မြင်နေခဲ့ရသေး၏။

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို ထိန်းချုပ်ရင်း စု မျက်ဝန်း
တွေ မှိတ်လိုက်သည့်ခဏမှာ မောင့်မျက်နှာ။

ဖေဖေကလည်း စုအပေါ်မှာ နောက်ဆုံးတော့ ဖခင်တစ်ယောက်
ရဲ့ မေတ္တာကို ပေးခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စုအတွက် အိမ်ကြီးနှင့်ပိုင်ဆိုင်
သင့်သော အမွေအချို့ ပေးအပ်ခဲ့၏။

“သမီးအပေါ် ဖေဖေ အကောင်းဆုံးမေတ္တာတွေ ပေးခဲ့တယ်။
သမီးက ငြင်းခဲ့တယ်။ ဖေဖေ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး သမီး။ ဒါပေမဲ့
သမီးရသင့်တဲ့ အမွေတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဒုက္ခတွေ ကြုံဆုံရရင် ဖေဖေကို
သတိရပါ သမီး။ သမီး ဟိုကို လိုက်လာနိုင်ဖို့ ဖေဖေ တာဝန်ယူတယ်”
ဒါပေမဲ့ စု မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေ ပေးခဲ့သော အမွေတွေ
အတွက်တော့ ဝမ်းသာမိသည်။

မောင့်ဘဝကို ဖြစ်လိုသော ဘဝတစ်ခုရောက်အောင် ပို့ဆောင်
ပေးဖို့ စု ယတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

စုဘဝနှင့် နှလုံးသားကိုပါ မောင့်အတွက် ပုံအပ်ပေးခဲ့တာကို
မောင် အသိဆုံး။

ဒုက္ခတွေ သောကတွေကို အတူရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အတိတ်တွေ
က စုနှင့်မောင့်ကြားမှာ ခိုင်မြဲသော မှတ်တိုင်တွေဟု ဆိုလျှင်...။

“ဟင့်အင်း မနိုးနဲ့ အိပ်ပါစေဦး မောင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပါစေ၊ ပြီးမှ နိုးတော့မယ်”

စု စကားကို ဒေါ်ဥ ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။ မောင်အပေါ် အမြဲတမ်း အရေးထား ဂရုစိုက်ပေးတတ်သည့် စုအကြောင်းကို ဒေါ်ဥတို့ သိနားလည်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

“မစန်းကော ဒေါ်ဥ”

“ရှိတယ် သမီး၊ သမီးတို့ ခရီးသွားကြမှာဆိုတော့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးနေတယ်”

စု ခေါင်းညိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်းထွက်ရမည်ဆိုပေမယ့် စောစောစီးစီးထကာ ပြင်ဆင်ထားမှ တန်ကာကျမည်။ ဒီတစ်ခါ နယ်ရှိုးပွဲကို စု မလိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မောင်သွားသည့် ခရီးတိုင်းကို စုအမြဲလိုက်တတ်သူ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ရှိုးပွဲကိုတော့ စု မလိုက်ဖြစ်တာ မောင်ရဲ့နောက်စီးရီးကိုစွဲတွေ့ပြင်ဆင်စရာရှိတာမို့ ဖြစ်သည်။

စု ရေမြိုးချိုးပြီး ထွက်ခဲ့တော့မှ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်လာသော မောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မောင် နိုးပြီလား”

“အင်း အခုပဲနိုးတာ၊ မောင်က စု မနိုးသေးဘူးထင်နေတာ”

အခန်း (၃၁)

ညတုန်းက အတွေးတွေချာလည်ကာ အိပ်ရာဝင်နောက်ကပ်ပေမယ့် မနက်စောစောမှာပဲ စု မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ မောင် ခရီးထွက်ရမှာ စု စိတ်က သိနေသည်။ အိပ်မက်မဝသော မျက်ဝန်းတွေက ဖန်စပ်စပ်ဖြစ်နေပေမယ့် စု ဝိပ်ရာက လှူထံထပြုံးဖြစ်နေ၏။ လှေကားထစ်တွေက ဆင်းခဲ့တော့ ဒေါ်ဥ အိပ်ရာက နိုးလို့နေပြီ။

“သမီး စုလေး၊ နိုးပြီလား”

“ဟုတ် မောင်ကော နိုးပြီလား ဒေါ်ဥ”

“မနိုးသေးဘူး သမီး၊ ဒေါ်ဥ သွားနှိုးပေးရမလား”

“မောင့်ထက်အရင် နိုးပြီးသားပါနော်၊ ကဲ မောင် ရေမြန်မြန်
ချိုးနော်၊ အအေးပတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မဖုရားရယ်”

စု စိုးရိမ်စွာပြောနေတာကို မောင်က ရယ်ပြုံးပြီးလေးနက်
နောက်ပြောင်နေတော့ စု မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ရင်း

“မောင်နော် စေတနာနဲ့ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာကို လှောင်သလို
နဲ့”

“မလှောင်ပါဘူး စုဖုရားရယ်၊ မောင်က စုဖုရားစကား
အမြဲတမ်း နားထောင်ပြီးသားပါဗျာ”

မောင် ပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့မှ စု ထွက်
သည်။ ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ စု မောင့်အတွက်
ဆောင်အိတ်ကို ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြီးတော့မှ မီးဖိုခန်းဘက် ဆင်း

“မနက်စာအတွက် ဘာတွေ စီစဉ်ထားသလဲ ဒေါ်ဥ”

“နန်းကြီးသုပ်စားချင်တယ်လို့ မောင်စေရာ ပြောလို့ စီစဉ်
တယ် သမီး”

“ဟုတ်လား စု သုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ အစပ်တွေ မောင် အ

စားလို့ မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ဥရဲ့”

“မောင်က ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး စားချင်တာ စုရဲ့”

အသံနှင့်အတူ မောင် အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာတော့ စု လှည့်
ကြည့်မိ၏။ ရေမိုးချိုးပြီးသော မောင် အဝတ်အစားတောင် လဲလှယ်ပြီး
နပြီ။

စုကို တမင်နောက်ပြောင်ပြီး မောင် ပြောနေတာဟု သိလိုက်
သည်။ မောင် ဘယ်တုန်းကမှ အချဉ်အစပ်တွေ မစားပါ။ အသုပ်ကိုလည်း
အချိုသုပ်လေးမှ စားတတ်တာ စု အသိဆုံး။

“စိတ်ချ စိတ်ချ စင်ပေါ်ကျရင် ဘာအသံမှ မထွက်အောင်
အချဉ်အစပ်တွေ သုပ်ပေးမယ်”

“ဟား ဟား မလုပ်ပါနဲ့ စုဖုရားရယ်”

“မောင်နော် တော်တော် ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ စု မလိုက်
အဲဒီခရီးမို့ ကြိုတ်ဝမ်းသာနေတာလား၊ ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးတွေနဲ့
အချဉ်နေတယ်ပေါ့လေ”

စု မကျေမနပ်လေး စကားနာထိုးတော့ မောင် ကသောကမျော
လက်ကာတားရင်း

“ဟာ မဟုတ်တာကွာ၊ မောင်က စု မပါလို့ တကယ် မသွား
အင်ဘူး၊ ကျိန်ပြောရဲတယ်”

“အမလေး မကျိန်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ နောက်တာပါ ကဲ
အင် ဒီမှာအသုပ်ရပြီ စားတော့နော်”

“စုကော အတူစားလေ”

စု ခေါင်းလေးညိတ်ပြုကာ မောင့်နံဘေးမှ ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။

မောင် အသုပ်ကို စားနေတာကို စု ငေးငေးလေးကြည့်ရင် စာတ်ဘူးထဲက ကော်ဖီကို ငွဲ့ထည့်ပေးသည်။

“မောင် စင်ပေါ်ရောက်ရင် ပရိသတ်ကို ရိုသေလေးစားနော် ပရိသတ်ကိုချစ်ခင်မှ မောင် အောင်မြင်မှာ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

“ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့ မောင်ရယ်၊ စုက အလေးအနက် ပြောနေတာ၊ အနုပညာသမားအတွက် ပရိသတ်က အဓိကပဲ”

“အင်း တစ်ခါတစ်ခါ ဒီဘဝကြီးကို မောင် စိတ်ကုန်နေစရာ ရှိစရာ ရှိစရာ”

“ဘာရယ် ဒါ မောင့်အိပ်မက် ဝါသနာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးလေး ဒီဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မောင် စိတ်ကုန်နေတယ်ဆိုတာက မောင် မောင့်ဘဝ နီးလျက်ဝေးနေတာကို ခံစားရလို့ပါ၊ မောင် စုကို လက်ထဲ ချင်ပြီ”

“အင်းပါ မောင်ရယ်၊ အခု မောင့်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက် နေ့”

အွက်ပြီးရင် စုတို့ လက်ထပ်ကြမှာပါ”

“တကယ်နော် စု၊ ဒီတစ်ခါတော့ မောင်နဲ့ စု ဘဝသစ်ကို အတူ ခြတ်သန်းရင်ဆိုင်မယ်၊ မောင်က အိမ်ထောင်သည်ဆိုလို့ မောင့်ပရိသတ် အားပေးမှု လျော့သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မောင့်အနုပညာက မောင့်သီချင်း တွေပဲလေ၊ ပရိသတ်က နားလည်ပါတယ်”

စု ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ မောင့်ကို ဒီအချိန်ထိ လက်မထပ်သေး တဲ့ စု အချိန်ဆွဲနေခဲ့တာ မောင့်အနုပညာကို မောင် လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်စေချင်တာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုတော် လင်းစေရာ ဆိုသော အဆိုကျော်တစ်ယောက် ကို ရောက်ခဲ့တော့ မောင့်ရဲ့အဓိက ပရိသတ်က လူငယ်ပရိသတ်ဖြစ် သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မောင့်ကို လူငယ်လူပျိုလေးဟူသောဂုဏ်နှင့် အောင်မြင်စေချင်ခဲ့၏။

ဒါကြောင့် မောင့်ရဲ့ချစ်သူသည် စု ပါဟု စု ဘယ်တော့မှ မကြံငြာဘဲ နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“စု မောင် ဒီရိုးပွဲကပြန်ရင် သီချင်းရေးဆရာမလေး အလင်း မောင်ဆိုတဲ့ မစုမှားဆိုတာ မောင့်ရဲ့ချစ်သူ မောင့်ရဲ့ဇနီးလောင်းပါလို့ မိသားစုတွေကို ကြေညာမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ စုကို မောင် လက်ထပ်မယ်နော်”

မောင် လိုလိုလားလား တောင်းဆိုနေတော့ စု ခေါင်းလေးညိတ်

လက်ခံလိုက်ပါသည်။

တကယ်ဆို မောင် ပြောသလို စုနဲ့မောင့်ဘဝက တစ်ဦးအောင်
မှာ အတူနေကြတာဖြစ်သည့်တိုင် ဝေးနေကြသည့်အဖြစ်။
အခုတော့ ထိုဘဝကြီးက ဝေးချင်ပါပြီ။
မောင့်ကို စု ဘဝနှင့်ထပ်တူ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

အခန်း (၃၂)

“စေရာ ပြီးရင် မင်းအလှည့်နော်”

“အိုကေ ကိုမိုး ရယ်ဒီပါပဲ”

စတိတ်စင်ပေါ်မှာ ဖျော်ဖြေနေသော သူ့ရဲ့ဂီတနောင်တော်
အလှည့်အလှည့်ပြီးလျှင် သူ့အလှည့်ရောက်တော့မှာမို့ သူ အသင့်ထိုင်
နေလိုက်၏။

သူ ရှိုးပွဲတွေကို အမြဲတမ်း လိုက်ပါတတ်သော စု ပါမလာတော့
ဘဲမှာ လွမ်းချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။

ဒီမြို့လေး မရောက်ခင် လမ်းမှာ ဖုန်းဆက်တာပဲ နှစ်ကြိမ်။
အဲဒီတော့ တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ဖြစ်၏။

စောစောက ရှိုးပွဲကျင်းပသော စတိတ်စင် မထွက်လာခင် စုဆီက ဖုန်းလာသေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပရိသတ်ကို အပြည့်အဝ စေတနာထား ဖျော်ဖြေပေးဖို့ စု အမှာစကားတွေ ပြောခဲ့၏။

သူ့ဘောင်းဘီထဲက ဟန်းဖုန်းလေးဆီမှ ဂီတသံစဉ် ငြိမ်ငြိမ် လေးပေါ်လာမှ ဖုန်းမပိတ်ရသေးတာကို သတိရသည်။

ဖုန်းကို ထုတ်ယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စုဖုန်းဆီက မဟုတ်ပါဘဲ သူမသိသော တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို အဲဒီနံရံပါ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ အံ့ဖွယ်မေပါ”

သူ့မျက်ခုံးတွေ အံ့အားသင့်စွာ ကိုင်းညွတ်သွားခဲ့၏။ အခုထဲ လော အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းထဲက လိုင်းမပူးပါဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်တိုးနေ၏။

သူမ ဘယ်သူလဲ။ သူ့ကို ဘာကြောင့်ဖုန်းနှင့် ကြိမ်ဖန်များများ ဆက်သွယ်နေခဲ့သည်လဲ မသိပါ။

သူ့သီချင်းတွေကို ချစ်သော ပရိသတ်တစ်ဦးထက် ပိုမိုသည် ဆိုခဲ့သော အံ့ဖွယ်မေသည် အခုလည်း ဘာတွေပြောဦးမည် မသိပါ။

“စေရာ ဒီနေ့ ပွဲမှာ ချစ်သူလေပြည် သီချင်းလေး ရှင်းဆိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ပရိသတ်တောင်းဆိုသမျှ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းဆိုပေးမှာပါ”

“ဟင်္တင်အင်း အဲဒီသီချင်းကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ချင်သီဆိုပေးပါ။ အဲဒီသီချင်းက ကျွန်မရဲ့ ခရေစီ song ပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“အိုကေ စေရာ ကျွန်မ အခု ရှင်ရှေ့မှောက်မှာ ပရိသတ်တွေ အတူရှိနေတယ်”

“ဗျာ ခင်ဗျားက ဒီဗြို့ကလား”

သူ အံ့သြစွာ မေးမိသည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း ရှိုးပွဲတိုင်းမှာ ရှိသည်ဆိုသော သူမ အခု ရန်ကုန်နှင့်မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော ဗြို့လေးမှာရှိနေတာ အံ့သြစရာကောင်းနေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မက ရှင်ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ အရိပ်လို ရှိနေတဲ့သူ။ ရှင်ရဲ့သီချင်းလေးထဲကလိုပေါ့။ အံ့ဖွယ်မေက ရှင်ရဲ့လေပြည် ဆေးလေ အဟင်း”

“အဲ ဟို ကျွန်တော် အလှည့်ရောက်တော့မယ် ခင်ဗျ”

ပြောရင်း သူ ဖုန်းကို ကသောကမျောလေး ပိတ်လိုက်ရသည်။ သူမ ဒီရှိုးပွဲထဲက ပရိသတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။ သူမ နာမည်မှာ သူ့အလှည့်ကြေညာသံနှင့် ပရိသတ်အသံတွေ ကြားနေရတာ

အသေအချာ။

အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

သူ့နောက်ကို အရိပ်လိုလိုနုနုနေတာတော့ လွန်လွန်းသေး
အားပေးမှုကြီး ဖြစ်နေသည်။

ပဟေဠိဆန်လွန်းသော သူမ စကားတွေကြောင့် အံ့ဩမိတာ
လွဲလို့ သူ့ရင်တွေ လှုပ်ခတ်စရာအကြောင်းတော့ မရှိပါ။

သေချာတာက သူ့နှလုံးသားမှာ စုဖုရားကလွဲလို့ ဘယ်မိန်း
မရှိတာ ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့စိတ်တွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လာ
မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ အံ့ဖွယ်မေ။

မင်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။
သေချာတယ်။

အခန်း (၃၃)

“အလင်းသခင်ဆိုတဲ့ တေးရေးဆရာမလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့
အိပ်သူပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အခုလိုတာဝန် ရောက်မလာခင်ကတည်းက အနားမှာ
အိပ်လိုရိုခဲ့တဲ့သူ၊ အားပေးဖော် မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အောင်မြင်မှု
တွေက စုဖုရားဆိုတဲ့ ချစ်သူကြောင့် ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ အခု ကိုလင်းက ပရိသတ်ကို ရင်ဖွင့်ကြေညာလိုက်
တာလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို
အိပ်ဖွင့်ကြေညာတာပါ။ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပြုကြီး ကျင်းပ
ဦးမယ်နော်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ကိုလင်း၊ ပရိသတ်ကြီး

အတွက် မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ပရိသတ်ကြီးအတွက် သီချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထပ်ပြီး သီဆိုနေဦးမှာပါ”

တီဗီခလုတ်ကို မေ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားနာကျင်နေတာ အမှန်။

စုဖုရားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ချစ်သူတဲ့လား။ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည့် ချစ်သူတွေတဲ့လား။

ဟင့်အင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။

မေ ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါခြင်းဆိုနေပေမယ့် အခုတော့ တီဗီဖန်သားပြင်ထက်ကတောင် သူက ရင်ဖွင့်ကြေညာလိုက်ပြီ။ ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာလည်း သူနှင့်စုဖုရားဆိုသော မိန်းမချောလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက အထင်အရှား။

မေ လက်မခံ၊ မယုံချင်ပေမယ့် မရတော့အောင် သတင်းတွေက ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်နေသည်။

တွေးရင်းတွေးရင်း မေ့နှလုံးသားထဲက စူးစူးနစ်နစ် ခံစားသော ဝေဒနာဆိုးကြီးက ခါးသီးပူလောင်လွန်းလိုက်တာ။

“ကြင်နာခြင်းတွေ x x မွှေးပျံ့ခြင်းတွေ x x လေပြည်လေးဆောင်ယူလာ x x လေပြည်လေးချစ်သူ”

ဟန်းဖုန်းမည်သံလေးက မေ့အာရုံတွေကို လှုပ်နှိုးလာ၏။ မေ့ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း နွယ်နီသီက ဖြစ်၏။

“ဟဲ့လို မေ မေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် နွယ်”

မေ့အသံတွေက အေးစက်နေမှာ သေချာ၏။ နွယ်ပုံရိပ်ကို မြင်ရပေမယ့် နွယ်အသံကို ကြားရုံနှင့် နွယ် စိုးရိမ်နေမှာ မေ သိနေသည်။

“မေ မေ အခု ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“မေလား တီဗီသတင်းကြည့်နေတာပါ”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ဟို ဟို”

“အဟင်း လင်းစေရာနဲ့ တွေ့ဆုံခန်းလေ၊ ဘာလဲ နွယ်က အတွက်စိုးရိမ်နေတာလား၊ မပူနဲ့ နွယ် မေ ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိမ့်ပါဘူး”

“မေ”

“နွယ် ဆောရီးကွာ အခုချိန်မှာ မေ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး နေချင်လို့ပါနော်”

ပြောပြီး မေ ဖုန်းလေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နွယ် စိုးရိမ်နေမှာ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မေ ဘာမှမကြားချင် မသိချင်ပါ။ အထူး

သဖြင့် နှစ်သိမ့်စကားတွေ မကြားချင်ပါ။

ခေါင်းကို မော့အကြည့်မှာ နံရံပေါ်က ဝေါရှိပိုစတာကြီးထဲ
လင်းစေရာနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်။ အပြုံးရိပ်သမ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေက
မေ့ရင်ထဲကို ငြိမ်းချမ်းနွေးထွေးစေ၏။

ဘယ်လောက် စွဲငြိရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံလဲ
ဟင့်အင်း ရှင့်ကိုကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး
လင်းစေရာ။

အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် အံ့ဖွယ်မေက အမြဲတမ်း ကံဆိုး
သူလား။ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သူလား။

မေ အရှုံးရဲ့ခါးသီးမှုကြီးကို ရင်ဆိုင်ခံစားခဲ့ရဖူးပြီ။
ရင်ခုန်သံတွေ တိတ်ဆိတ်လို့ နှလုံးသားက တစ်ခါ သေဆုံး
ရပြီပြီ။

ဒုတိယအကြိမ်တော့ မေ့နှလုံးသားက မသေဆုံးပါရအောင်
လင်းစေရာရယ်။

အခန်း (၃၄)

“မောင် ဖုန်းလာနေတယ်၊ အံ့ဖွယ်မေ တဲ့”

သူ့နားထဲကို မိုးကြိုးပစ်ခွင်းလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ အခု
ဘာလော ထိုအမည်နာမတစ်ခုက သူ့ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်လှန့်
နေသည်။

သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပိတ်ထားတာတောင် စုရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်း
က ဆက်သွယ်လာတာတော့ သိပ်ဆိုးသွားပြီ။

“မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား စုရယ်”

လက်ထဲက ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း သူ ပြောတော့ စု
က လေသံတိုးတိုးနှင့်

“စုက ရှိတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီ မောင်ရဲ့၊ ပြောလိုက်ပါ”

မောင်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပဲဖြစ်မှာပါ”

စု ကမ်းပေးနေသော ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ရ၏။ စိတ်ကတော့ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်နေ၏။ ဒီမိန်းမမျက်နှာကို မမြင်ဖူးပေမယ့် အသံကို ကြားရတာနဲ့ သူ ရွံ့နေသည်။

ဖုန်းဆက်သော ပရိသတ်တွေ သူ့ဘဝမှာ ကြုံဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမလိုတော့ ပဟေဠိတွေနှင့် မရှုပ်ထွေးကြပါ။ ဒီမိန်းမကတော့ သိပ်လွန်ကျူးလွန်းသည်။ ခေါင်းခြောက်စေ၏။

“ပြော ပါ”

ခါတိုင်းလို စကားသံချိုချိုတွေနှင့် နှုတ်မဆက်ချင်တာမို့ သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောမိသည်။

“ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ စေရာ”

မေးသံကိုက အမိန့်သံ ဆန်လွန်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တင်းခဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာလည်း အမှန်။ အနားမှာ စုမရှိဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ရောက်နေ တာကပဲ ကောင်းပါသေး၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး”

“အံ့ဖွယ်မနေနဲ့တော့ စေရာ ပြောသင့်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ အရိပ်လေ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ မေက ရှင့်ကိုချစ်ရေးဆိုနေလို့လား အဟင်း”

“ကျွတ်”

သူ စုပင်သတ်ရင်း မျက်နှာတောင် ထူပူသွားမိသည်။ ဘယ် ဆောက်ထိ စကားပြော ရဲတင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမလဲ။ သူမ စကား သူမ ဆော့ကျသလို ရယ်နေသံကလည်း သူ နားဝင်မချို။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဖုန်းခဏ ခဏ ဆက်နေရတာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့အရိပ်၊ ရှင့်ရဲ့လေပြည်”

“ဒီမှာ ကျွန်တော့် အင်တာဗျူး ခင်ဗျား ဖတ်ပြီးပြီလား၊ ကျွန် ဆော့မှာချစ်သူရှိတယ် စုဖုရားတဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စုကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမ ကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နေဦး ဖုန်းမပိတ်နဲ့ဦး”

မာဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးစကားက ထွက်လာသည်။ သူ ပိတ်ပစ် သို့က်လျှင် အကြိမ်ကြိမ်ဆက်ခေါ်မည်ဆိုသည့် ခြိမ်းခြောက်သံမျိုး။

ဘာမှအရေးမပါလှသော ဒီမိန်းမအကြောင်းကို စုဖုရား မသိ ဆောင်ပါ။ စု သိပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှာကို သူ အလိုမရှိပါ။

“ဒီမှာ စေရာ စုဖုရားဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒါက ရှင့်ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ဘာမှ

မသက်ဆိုင်ဘူး။ အံ့ဖွယ်မေကို ရှင် ရင်ထဲမှာ ရှိစေချင်တာ”

ဒီမိန်းမ စကားတွေက အရှက်မဲ့လွန်းသည်။ သူ့ဘက်က လောက ခါးသီးပြနေတာတောင် တစ်ချက်လေး မတွန့်တာ ရှားနမ်းလို့လား။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာ ကျွန်တော်နဲ့ စုရဲ့နှစ်ယောက် တစ်အိပ်မက်ဘဝပဲ။ ကျွန်တော် အနုပညာကို ရိုးသားတဲ့ချီးမြှောက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ပရိသတ်အဖြစ် လက်ခံအသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မက ရှင်ပရိသတ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင်အရိပ် ရှင်လေပြည်လေး ဖြစ်ခွင့်ကို လိုချင်တာ”

“ဆောရီး အံ့ဖွယ်မေ ခင်ဗျား ကျွန်တော် အမှန်းဆုံးမိန်းမ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

စကားအဆုံးမှာ သူ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စုကို ဖုန်းပြန်မပေးရဲသေးဘဲ သူ တစ်ခဏတော့ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

စု လက်ထဲရောက်မှ သူမ ဖုန်းထပ်ဆက်မှာ စိုးရ၏။ ဒါပေမယ့် ချောက်ချားစရာ ဖုန်းသံက ထပ်ပြီး ပေါ်မလာတော့ပါ။

သူ ပင့်သက်မောကြီး ရှိုက်ရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချပစ်လိုက်

မိန်းမ။

တကယ် မလွယ်တဲ့မိန်းမပါလား။

ဒီမိန်းမကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးစေတာ အမှန်။

သူ စိတ်ညစ်သလို စုကိုတော့ မညစ်ညူးစေချင်ပါ။

သူနှင့်စုတို့ ချစ်ခြင်းမှာ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မကြုံ

ဆုံချင်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အံ့ဖွယ်မေ မင်းအဝေးဆုံးကို ထွက်သွားစမ်းပါ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရှာ၏။

“ပြဿနာပဲ မောင် ရှိုးပွဲမမိမှာ စိုးရတယ်”

စု ပြောတာ မှန်သည်။ သူ့ရဲ့ရှိုးပွဲအတွက် အချိန်က သိပ်မလို
ဆော့ပါ။ ဟွန်းတီးနေတာ မထူးခြားသည့်အဆုံး သူပဲ ဆင်းကြည့်ဖို့
နည်ရွယ်တော့ စုက လက်ဆွဲလှမ်းတားရင်း

“မောင် မဆင်းနဲ့လေ၊ တခြားသူတွေ တွေ့သွားလို့ ပရိသတ်
တွေဝိုင်းလာမှ ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”

“သတိပေးမှ သူ ကိုယ်ရှိန်တန်ခွားခဲ့သည်။ စုက ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဆင်းမည်ကြိုခိုက် ဒက်ချီဘုတ်ပေါ်က သူ့ဖုန်းလေး မြည်လာ၏။

“ခဏလေး စု ခဏ”

သူ ဖုန်းကို ကောက်နားထောင်လိုက်တော့ မှတ်မိနေသော
ဖုန်းနံပါတ်နှင့် သူမအသံကို ကြားသည်။

“ဟဲလို စေရာ”

“ခင် ခင်ဗျား မဟုတ်လား အံ့ဖွယ်မေ”

တစ်ဖက်က ရယ်သံတိုးတိုးလေး မခိုးမခန့် ထွက်လာတာမို့
သူ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့တာ အမှန်။ စုကတော့ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ဝင်
ဆိုင်ရင်း အံ့ဩမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဝေးကြည့်နေ၏။

“မဆိုးဘူး ရှင်အတွေးထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေသားပဲ၊ သိချင်လို့

အခန်း (၃၅)

လမ်းက တော်တော်ကျဉ်းပါသည်။ ကျဉ်းလွန်းသည့်ကြားမှ
ကား ထွက်ရခက်အောင် ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော လင်ခရူဆာ အနက်ရောင်
ကားကြောင့် ခက်နေ၏။ သူ ဟွန်းတီးပြီး လမ်းတောင်းနေတာ ကြာပြီ
ကားပိုင်ရှင်က ဘယ်ရောက်နေသည် မသိပါ။ အခုထိ ရောက်
လာတာ မတွေ့သေး။

“စု သွားဆင်းကြည့်ရမလား မောင်”

“ကားထဲမှာ လူမရှိလို့ ထင်တယ် စုရဲ့ ဟွန်းတီးနေတာပဲဟာ”

သူ ထင်မြင်ချက်ပေးမိသည်။ မှန်တွေ အလိုပီတိထားသော
ကားထဲမှာ လူမရှိနိုင်ဟုပဲ ထင်သည်။ စုလည်း နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့

တမင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာလေ အဟင်း”

“တောက် ခင်ဗျား တော်တော် နှောင့်ယှက်တဲ့မိန်းမပဲ”

“ဆောရီး လေပြည်လေးရယ်”

နှုတ်ဆက်စကားသံလေးနှင့်အတူ ရှေ့မှာရပ်ထားသော လင့်ခရ

ဆာကားနက်ကြီးက မောင်းထွက်သွားခဲ့၏။

“ဟယ် ကားထဲမှာ လူရှိတယ် မောင်ရဲ့”

“ဒါ ဟိုမိန်းမပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာရယ် ဘယ်က မိန်းမလဲ မောင်”

စုကို သူ မလိမ်ညာချင်တော့ပါ။ ကြာရင် ဒီပြဿနာကြီးက သူနှင့်စုကြားမှာ ပြဿနာအစဉ်အခဲကြီး ဖြစ်သွားမှာ စိုးသည်။

သူ့ကို ဖုန်းထဲက အကြိမ်ကြိမ် နှောင့်ယှက်နေသော ထိုမိန်းမ အကြောင်းကို စုသိအောင် သူ ပြောပြမိသည်။

သူ့စကားတွေကို စု ငေးငေးလေး ငြိမ်သက်နားထောင်နေရင်

“နာမည်က အံ့ဖွယ်မေတဲ့ လား မောင်”

“ဟုတ်တယ် လူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ တော်တော် စိတ် ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းမကွာ”

“အဟင်း မောင်ရယ်၊ ဘာလို့ ရင်ထဲမှာ အဝေးကြီးထည့်ထားတာလဲ”

“ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှောင့်ယှက်နေတာ ကို စိတ်ပျက် ညစ်ညူးလွန်းလို့”

“မောင်ရဲ့ ခရေဇီ ပရိသတ်ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို ပရိသတ်တော့ ဆလံသတယ်၊ ဘယ်နှယ် စုရယ်၊ အမြဲ စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာ”

“မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ မောင်ရယ်၊ အခု ခေါင်းထဲက စိတ်ရှုပ် ရောတွေ မေ့ပစ်ထား၊ မောင့်ရဲ့ရိုးပွဲအထိ ဒါကို ခေါင်းထဲ ထည့်မသွားနဲ့ သေ”

စုက သတိပေးစကားဆိုသည်။ သူ ပင့်သက်ကြီးရှိကရင်း ဒီ မိန်းမအကြောင်းကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့်ရုံနှင့် စိတ်က ဒေါသမပြေနိုင်သေး။ ဖုန်းနှင့်စိတ်ဒုက္ခပေးရတာ အားမရလို့ စကားရှေ့ လာပိတ်ရပ် ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်သေး။

စုကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ဖြေသိမ့်နေ၏။

မကြာခင် စင်ပေါ်တက်ရတော့မည့် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ စု ဖြေသိမ့်နေတာလား။

“စု”

“ဘာလဲ မောင်”

“အဲဒီ မိန်းမက စုဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး စိတ်ဒုက္ခတွေ ပေးနိုင်

၂၅၆

တယ် စု မောင့်ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်”

“အဟင်း ဟင်း မောင်ရယ် စုက မောင့်ရဲ့ပရိသတ်တွေကို အမြဲနားလည်ခဲ့သူပါ”

“ဒါ မောင့်ပရိသတ်မဟုတ်ပါဘူး။ တမင်ရည်ရွယ် ဒုက္ခပေးနေတာပဲ”

“ကဲ ကဲ အာရုံထဲက အကုန်မေ့၊ အဆိုတော်ကြီးရေ ဟိုမှ ပရိသတ်က မောင့်ကို မျှော်လင့်နေကြတယ်”

စု ရယ်ရယ်မောမောလေး ပြောမှ ရှိုးပွဲကျင်းပတော့မည့် ခန်းကြီးဆီရောက်တော့မည်ဟု သတိထားမိတော့သည်။

ဒီမိန်းမ ရှိုးပွဲထဲမှာ ရှိနေဦးမှာ သေချာသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်နှင့် ခံရခက်လိုက်တဲ့ အကြောင်းကြားကြီးက စု ရင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဘယ်လို မိန်းမလဲ။ လူချင်းသာ ထိပ်တိုက်ဆုံလျှင် သူ ပက်စက်စက် ပြောပစ်မိမည်လားတောင် မသိပါ။

အခန်း (၃၆)

မောင်ဝန်ခံအသိပေးသည့် အံ့ဖွယ်မေ့ ဆိုသော မိန်းမအ

ကြောင်းကြီးက စု ရင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မောင့်ရှေ့မှာ ဘာမှအရေးမကြီးသလို ဥပေက္ခာပြုနေပြခဲ့ပေမယ့်

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုအကြောင်းကို ခေါင်းထဲက မေ့လို့မရခဲ့ပါ။

မောင်နှင့်အတူ ဘယ်သွားသွား စု သတိထားကြည့်မိခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးက မောင့်ရဲ့ပရိသတ်မှ မဟုတ်နိုင်တာပဲလေ။

စု သတိထားမိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သိသာထင်ရှားစွာ ကြုံဆုံ

သော အခြေအနေတွေက ထူးခြားသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အားလပ်ရက်တစ်ရက် မောင်နှင့်အတူ Romantic

ဟူသော ဆိုင်လေးမှာ အေးချမ်းစွာ ထိုင်ဖြစ်သည့်နေ့က တစ်ခါ။

မောင်နှင့်စု ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းဆီကို ဆိုင်ထောင့်စားက စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ထိုင်ကြည့်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်။

ဆံပင်တွေက ရွှေအိုရောင်၊ ရှင်းသန့်နုညက်သော မျက်နှာက ချောမောလှပပြီး စုထက်တော့ သုံးလေးနှစ်တော့ အသက်ကြီးမည် ထင်ပါသည်။

သူမ မျက်ဝန်းတွေက စုဆီမှာမဟုတ်ဘဲ မောင် မျက်နှာက ပဲ ငေးငေးစူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေတာ မိနစ်အတော်ကြာသည်။

တကယ်ဆို မောင့်ကို မောင့်ပရိသတ် အလွယ်တကူ မမှတ်မိအောင် ဆံပင်တုစွပ်ကာ မျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ရုပ်ဖျက်ထားခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမက သိရှိနေပုံမျိုး။

“မောင် ဟိုဘက်တောဘယ်တူက အဖြူရောင် ဂါဝန်နဲ့ ခုတ်က မောင့်ကိုကြည့်နေတာ သုံးမိနစ် မကတော့ဘူး”

မနေနိုင်သည့်အဆုံး မောင်ကို တီးတိုးပြောပြမိ၏။ မောင်က ရေဘင်မျက်မှန်နက်ကိုချွတ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုမိန်းမ နှုတ်ခမ်းတွေ ရိပ်ခနဲ အပြုံးရိပ်သမ်းသွားကာ မောင်က မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ကြည့်နေတာ သေချာ၏။

“အံ့ဖွယ်မေ့ ဆိုတာ ဒီမိန်းမလား မသိဘူး”

စိုး မိုး စာပေ

စု သံသယထင်မြင်ချက်ကို မောင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။

သူမက အကြည့်တွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ ဆိုင်လေးထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။ စုတို့နှစ်ဦးစလုံး သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း ငေးကြည့်လိုက်ပါ သွားမိကြသည်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ပရာဒိုကားပြာလေးပေါ် လှမ်းတက်လာကာ သူမ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

“လင်ခရူဆာကားတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ပြောမရဘူးလေ စုရဲ့၊ သူ့မှာ ကားအပိုရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

အတွေးတို့ မဆုံးခင် မောင်ရဲ့ဟန်ဖုန်းလေး ထမြည်သည်။

မောင်ထက်ဦးစွာ စု လှမ်းကိုင်လိုက်တော့ မောင် ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့လို”

စု အသံကိုကြားတာကြောင့်လား မသိ။ သူမ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ် သွားခဲ့၏။ မောင်က ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ နံပါတ်ကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီမိန်းမပဲ”

ဒုတိယအကြိမ် သူမနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည့်အဖြစ်ကတော့ မောင်က မှတ်ရရ ရှိခဲ့ပါသည်။

စုကို စေ့စပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းအဖြစ် စိန်ပွင့်လက်စွပ်

စိုး မိုး စာပေ

မောင်ကိုယ်တိုင် ဆင်ခြန်းပေးသည့်နေ့က စုနှင့်မောင် ရောက်ခဲ့တာ ချစ်သူဘဝက ထိုင်နေကျပန်းခြံလေးထဲက ခုံတန်းလေးဆီ ဖြစ်သည်။

“မောင် ခုံတန်းပြာလေးမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“အိုကေ မောင်နဲ့စုတို့ ထိုင်နေကျ ခုံလေးဆီ သွားမယ်”

ပန်းခြံလေးထဲက ထိုင်ခုံတန်းပြာပြာလေးမှာ မောင်နှင့်စု အဆင်မပြေသော အတိတ်ကာလတွေတုန်းက အတူထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

အဆင်မပြေမှုတွေအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော မောင်ကို စု အားပေးစကားတွေ ထိုင်ပြောဖူးသည်။

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်လက်ဖဝါးကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ အနာဂတ်အိပ်မက်ကို ဝေဝါးစွာ မျှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုခုံတန်းပြာလေးက မောင်နဲ့စုအတွက် အမှတ်တရများစွာ ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံလေးထဲရောက်တော့ လွတ်နေသော ခုံတန်းလေးတွေ အများကြီးရှိသည့်အထဲက ထိုခုံတန်းပြာလေးမှာ ပိုင်ရှင်ရှိနေ၏။

ပိုင်ရှင်က မိန်းမတစ်ယောက်။ ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ထိုမိန်းမသည် Romantic ဆိုင်လေးထဲမှ ဆုံးရှုံးသည့် မိန်းမဖြစ်နေ၏။

မောင်ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲရပ်သွားပေမယ့် စုကတော့ အမျိုးသမီးဆီကဲ့ပဲ တန်းတန်းမတူမတ် လျှောက်သွားခဲ့ကာ

“ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုဘက်က ခုံတန်းပြာလေးကို ပြောင်းပေးလို့ရမလားရှင်၊ ဟိုလေ ဒီခုံတန်းလေးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေတာ

ခုံတန်းလေးမို့ပါ။ ရှင် ကူညီမယ်ဆို ကျေးဇူးအရမ်းတင်မိမှာပါ”

“ဆောရီး တို့ မကူညီနိုင်ဘူး”

လှပသော မျက်နှာလေးက စုကိုတောင် မော့မကြည့်ဘဲ ရပ်နင်းရစ်ခဲ့သော မောင့်ဆီမှာပဲ ဦးတည်နေခဲ့ကာ ငြင်းဆို၏။

“ဟို ကျွန်မ တောင်းပန်တာပါ။ တခြားခုံတွေ အများကြီးပါ”

“ဒီမှာ တို့မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီခုံတန်းလေးက အတွက်လည်း အရေးပါတယ်”

လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စကားသံတွေက မာတင်းတင်းသားလွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ ဒူးတစ်ဖက် ချိတ်ကာ ထိုင်လိုက်သေးသည်။ သူမ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဟန်းဖုန်းကိုကြည့်ကာ စု

သက်နေ၏။

“စု လာကွာ မောင်တို့ ဟိုဘက်မှာပဲ ထိုင်ရအောင်”

အနားလျှောက်လာကာ စု လက်ကို ဆွဲခေါ်နေသော မောင်ကို မျက်နှာလေး မော့ကြည့်သည်။

အနက်ရောင်မျက်မှန်ထဲက သူမ မျက်ဝန်းတွေကို မမြင်နိုင်မယ့် မောင်ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေတာ စု သိပါသည်။

မောင်သည် လင်းစေရာ ဆိုသော အဆိုတော်တစ်ယောက်ဟု သိရှိတာကြောင့် ကြည့်သော အကြည့်တို့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ စု အတွေး

လာ သူမသည် အံ့ဖွယ်မဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်မိ၏။

ရင်ထဲမှာလည်း ဝန်တိုခြင်းအတွက် စု ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး အကြိမ် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“တခြားမှာ မထိုင်ဘူး မောင်၊ ဒီမှာ နေရာလွတ်နေတာ လာ စုတို့လည်း ထိုင်ကြတာပေါ့”

မောင့်လက်ကို ဆွဲကာ စု ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာ က စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့် ပျက်ယွင်းနေ၏။

မောင့်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စု မောင့်ကို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မတတ် ပြောသည်။ စု ပြောသမျှ မောင်က ခေါင်းလေးညိတ်လိုက် အင်းလိုက်လိုက် နားထောင်နေ၏။

အနားမှာ တခြားသော မိန်းမရှိနေတာကို မောင့်စိတ်က အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ စု သိပါသည်။

ပြီးတော့ ထိုမိန်းမက အံ့ဖွယ်မေ ဖြစ်နေမှာဟု စု ယုံသလို မောင်လည်း ယုံကြည်ပုံရသည်။

ပထမတော့ ဒီမိန်းမ ထထွက်မသွားမချင်း စုတို့လည်း မထမစု တင်းခံထားမိသေး၏။ ဒါပေမဲ့ မောင့်မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေ ပဲ မြင်နေတော့ စိတ်လျော့ချကာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမိန်းမက အနိုင်ယူလိုက်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့် စုကို လျှောက် သလို ကြည့်နေခဲ့သည်ဟု စု ထင်သည်။

ရင်ထဲမှာ အလိုမကျခြင်းတွေနှင့် ပြန်ခဲ့သည့်တိုင် စု စိတ်က

ချမ်းမြေ့ခဲ့ပါ။ ဖေဖေဝါ အတွေးတစ်ခုက စု အာရုံကို နှောင့်ယှက်လွန်း နေကာ မခံနိုင်သည့်အဆုံး ဖုန်းလေးထုတ်ကာ အံ့ဖွယ်မေရဲ့နံပါတ်တွေ ကို နှိပ်လိုက်မိ၏။ မောင်ကတော့ စုကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နှုတ် ချိတ်ကာ ကားကို မောင်းနေခဲ့၏။

တစ်ဖက်ကို ဖုန်းဝင်သွားသံနှင့်အတူ တုံ့ပြန်လာမည့်အသံကို စု နားစိုက်ထောင်နေတုန်း

“မင်း စုဖုရားဆိုတာ တို့ သိတယ်”

“ဟင်”

“ပြော တို့ကို မင်းဘာပြောချင်တာလဲ၊ တို့က အံ့ဖွယ်မေ”

“ရှင် မောင့်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“တို့ နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လင်းစေရာက တို့တဝရဲ့ အလင်းရောင်ပဲ တို့နှလုံးသားအတွက် လေပြည်လေးပဲ”

“ဘာ”

စု နာကျင်ခံရခက်စွာ အော်လိုက်ချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်က ဖုန်း ခိတ်သွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်ပေမယ့် ဖုန်းက ပိတ်သွားပြီ။

စု အံ့လေးကြိတ် မျက်နှာလေးနီကာ မောင့်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ မောင် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုသည်။

“စုကို မောင် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်”

အခန်း (၃၇)

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း စက်ပိတ်ထားသည်ဆိုသော ပြန်ကြားချက်ကပဲ မေ့ကို တုံ့ပြန်သည်။

စေရာကော စုဖုရားဖုန်းကော ပိတ်ထားသည်ဆိုတော့ ဒါတမင် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပိတ်ထားခြင်းဆိုတာ သေချာနေပြီ။

မေ့ကို ရင်မဆိုင်ချင်သည့်သဘောတူလား။ ဟွေးရင်းရင်ထဲက မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

နာကျင်ခံရခက်သော ဝေဒနာခံစားချက်ဆိုတာထက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းပဲဖြစ်မည်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်ကျဲနေသော ဂျာနယ်တွေကို မေ တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာမိ၏။

စေရာနှင့်စုဖုရားရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာအကြို သတင်းတွေက တစောင်တွေထဲမှာ သတင်းထူးကြီးလို ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ဦးကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေသော ပုံတွေ မြင်တိုင်း မေ့ရင်ထဲက သစ်ဟာနာကျင်သော ခံစားမှုက တဆစ်ဆစ် တိုးစေ၏။

“မေ့ရယ် နင် ခံစားနေရသလားဟင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် နွယ်အမေးကိုလည်း ပြန်မပြောနိုင်အောင် ရင်ထဲက တင်းကြပ်ပူလောင်နေ၏။

ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာကြီးက ဒါ မေ့အတွက် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို နွယ်အသိ။

“ငါ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး မေ့ရယ်၊ တကယ်ဆို ဒီ

အခြေအနေက ငါ့ကြောင့် ငါသာ ဘာမှမပြောခဲ့ရင်”

“ဟင့်အင်း နင့်ကြောင့် ငါ့ဘဝကြီး ပြန်ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ။

ဒီအတွက် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ နင့်အပြစ်မဟုတ်ဘူး”

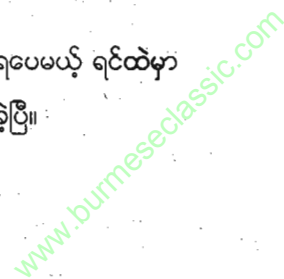
“မေ့ နင့်ရင်ထဲကို ငါ မြင်နေရတယ်”

“ငါ့အတွက် ဝေဒနာဆိုတာ မခံစားဖူးတဲ့အသစ်မဟုတ်ပါဘူး။

အိမ်ထဲမှာ နွယ် ငါ ရင်ဆိုင်ရတယ်”

နွယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ညှာလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ

အသားက ပူလောင်သော မီးတွေနှင့် ပြာကျနေခဲ့ပြီ။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ ဖုန်းကို နံရံဆီ ပစ်ပေါက် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မိသည်အထိ သတိတို့ ကင်းလွတ်သွားခဲ့၏။

“မေ မေရယ်”

နွယ် မေ့ကိုဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေချိန်မှာ မေ့ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ ကျလို့မရပါ။

မေ့မျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက်သွားတာလား။ ဟင့်အင် မျက်ရည်တွေကို မေ့ အလိုမရှိတော့တာပါ။

နံရံထက်မှာရှိသော ပိုစတာထဲက စေရာ မျက်ဝန်းတွေက မေ့ကို ပြုံးပြီးငေးကြည့်နေသည်။

ဒီမျက်ဝန်းတွေက မေ့နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးသွားခဲ့တာ ဒီမျက်ဝန်း ပိုင်ရှင်က မေ့နှလုံးသားရဲ့သခင် ဖြစ်ခဲ့တာ။

ဒီအကြောင်းတွေကို နွယ်နီ ပြောပြခဲ့စဉ်က မေ့ အံ့ဩမင်သက် စွာ နားထောင်ရင်း သေဆုံးခဲ့သော နှလုံးသားသည် ပြန်ရှင်သန်ခဲ့ရဖူး၏။

“အံ့ဩစရာကောင်းတယ် မေရယ်၊ လင်းလွန်းခေတ်က သူ့ မသေခင်ကတည်းက သူ့မျက်လုံးတွေကို လှူခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ ဆုံးပါးတော့ သူ့မျက်ကြည်လွှာတွေ လှူခဲ့တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ငါနဲ့လင်း လွန်းဒယ်ဒီ လိုက်စီစဉ်ပေးခဲ့ကြတယ်”

ခေတ်ရဲ့မျက်ကြည်လွှာတွေကို ဝေဒနာရှင်တွေအတွက် ရည်

သူ့ခွဲကြသည်တဲ့။ မျက်စိဆရာဝန်ကြီးကလည်း လင်းလွန်းဖခင်နှင့် ငယ် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကိုနိုင်၊ လောကကြီးထဲမှာ မင်းရဲ့သား ခလေး မရှိတော့ပေမယ့် သူ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မျက်ကြည်လွှာနဲ့ အလင်းမဲ့နေ ခဲ့ လူတစ်ယောက် အလင်းအာရုံရသွားနိုင်တာ ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်ကြီး ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် လှိုင်ဌေး ဒါနဲ့ ငါ့သားရဲ့မျက်ကြည်လွှာနဲ့ မျက်စိ အလင်းရသွားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဒါ လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ကိစ္စကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသိချင်ရင် ငါ ပြောပြပါ့မယ်၊ မင်းသားရဲ့ မျက်ကြည်လွှာနဲ့ အလင်းရောင် ပိုင်ဆိုင်သွား ခဲ့သူက ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းသားထက် ငယ်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ကွ၊ ကောင်လေးက အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ နိုင်စေရာတဲ့”

“အင်း ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“အဲဒီကောင်လေးကလည်း မင်း သားလေးကို အရမ်းကျေးဇူး ဘင်ရှာပါတယ်၊ သူ့မျက်စိအလှူရှင်အမည်လေးကို သိပါရစေလို့ ငါတို့ ဆီက ခွင့်တောင်းတယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က သူ့ဘဝအမှောင်ကြီးကို သင်းစေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်အမည်ကို သိချင်လို့တဲ့လေ၊ အလှူရှင်က လင်း

လွန်းခေတ်လို့ ငါ ပြောပြလိုက်တော့ အဲဒီကောင်လေးက သူ တစ်သက်လုံး အမှတ်ရနေအောင် သူ့နာမည် နိုင်စေရာကို လင်းစေရာလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်ကွ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ဦးထိပ်ထားပြီး သူ့ကုသိုလ်ဒါနတွေ အမြဲလုပ်ပေးပါမယ်တဲ့လေ”

နွယ်က ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ခေတ်ဖေဖေတို့စကားတွေ ကြားသိခဲ့သူမို့ မေ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုတဒင်္ဂမှာ လင်းစေရာ ဆိုသော အဆိုတော်လေးကို ကြည့်ကာ မေ့နှလုံးသားက ပြန်ရှင်သန်ရင်ခွန်ခဲ့ရ၏။

မေ့ အသက်မက ချစ်သော ခေတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တော့ပေမယ့် လင်းစေရာဆိုတာ ခေတ်ရဲ့ကိုယ်ပွားဟု မေ့ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

လင်းစေရာ ရှင်သန်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ခေတ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေတဲ့။ ဒါဆို မေ့အနားက ခေတ် အဝေးဆုံး ထွက်မသွားသေးဘူးပေါ့။

ခေတ်ရယ် ခေတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေအောက်မှာ မေ့အသက်ဆက်ရှင်သန်ခွင့်ပြုပါ။

နွယ် ပြန်သွားတော့ တိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးထဲမှာ မေ့တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မေ့နှလုံးသားကို ပြန်ရှင်သန်စေခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကို

မေ့ ဆုံးရှုံးရဦးမည်လား။

ဟင်္တုအင်း ဒီအခြေအနေကြီးကို မေ့ လက်မခံနိုင်ပါ။

“အံ့ဖွယ်မေ့ မင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဘယ်တော့မှ မဆက်နဲ့တော့၊ မင်းက ငါ့ အမုန်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့သိပ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ချစ်သူကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ခဲ့လို့ပဲ။ မင်း စောင့်ကြည့်လိုက် ငါ့နှလုံးသားမှာ စုဖုရားပဲ ရှိတာ မင်း မကြာခင် သိရလိမ့်မယ်”

စေရာရဲ့ဖုန်းဆီက နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရသော ထိုစကားသံတွေနောက်မှာ ဖုန်းက အပြီးတိုင် စက်ပိတ်သွားခဲ့သည်။

ရှင် တကယ်ပဲ မေ့ကို မုန်းသွားပြီလား လင်းစေရာ။

ဟင်္တုအင်း မယုံဘူး မေ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ခေတ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ချင့်ဆီမှာ ရှိနေတယ်။

အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ။

ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့်မှ ရှင့်ကို ကျွန်မ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ အံ့ဖွယ်မေ့အတွက် ရှင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့နေ့က အသက်ရှင်မှုတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အဲဒီလောက်အထိ ရှင့်ကို မေ့ ချစ်တယ် လင်းစေရာ။

အခန်း (၃၈)

ဒီနေ့လေးကတော့ သူ့အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ဆိုတာ သေချာပါသည်။ ဒီမနက်မှာပဲ စုဖုရားနှင့်သူ တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာတော့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းနားစွာကျင်းပကြမည်။ အစီအစဉ်အားလုံးက အဆင်ပြေနေသည်။

အထူးသဖြင့် စုကော သူပါ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖုန်းတွေ သိမ်းဆည်းကာ နောက်ထပ် အသစ်တွေ ပြောင်းကိုင်ခဲ့တာကြောင့် ဟိုမိန်းမနှောင့်အယုက်က ကင်းဝေးခဲ့၏။

အခုလောက်ဆို မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဝေဆာနေသော သူတို့သတင်းတွေကြောင့် ဒီမိန်းမလည်း လက်လျှော့သွားလောက်ပြီ ဟု သိသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ နှစ်ဦးသား ဝတ်ပြုဆုတောင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စုကော သူပါ သတိတရ ကုသိုလ်ပြုဖြစ်တာ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့သော ကျေးဇူးရှင်အတွက်။

ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ငွေတစ်သိန်း၊ လူအိုရုံအတွက် တစ်သိန်း၊ မျက်မမြင်ကျောင်းနှင့် မိဘမဲ့ဂေဟာတွေမှာပါ လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ကျေးဇူးရှင်ကို ရည်စူးကုသိုလ်တွေပြုခဲ့၏။

“မောင် ကိုလင်းလွန်းခေတ်အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြုပေးရတာ မောင် စိတ်မချမ်းသာဘူးလားဟင်”

စုက မေးတော့ သူ ကြည်နူးအပြုံးလေးတွေနှင့် ပြုံးရင်း

“အရမ်းဝမ်းသာတာပေါ့ စုရယ်၊ ကိုလင်းလွန်းခေတ်ဆိုတာ မောင့်မျက်ဝန်းတွေရဲ့ အလှူရှင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့ကြောင့် မောင့်မျက်လုံးတွေ အမြင်အာရုံပြန်ခံစားခွင့်ရတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုလင်းလွန်းခေတ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မောင် မသိပေမယ့် မောင် အမြဲကုသိုလ်ပြုပေးမှာပါ”

“အင်းနော် အဲဒီတုန်းက စုလေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုခဲ့ရတာ မှတ်မိသေးတယ်”

အတိတ်ကို မှတ်မှတ်ရရ စု ပြောနေတော့ သူလည်း အတိတ်ကို ပြန်အမှတ်ရလာမိ၏။

စုသည် သူ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးသော အဖော်မွန်တစ်ယောက်

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မိဘတွေနှင့် အဝေးမှာ နေရစ်ခဲ့ကာ စုက သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေအတွက် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။

စု ပိုင်ဆိုင်ရရှိသော အမွေငွေတွေနှင့် စုက သူ့ဝါသနာကို ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စီးရီးကို စုက ရင်းနှီးထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ အသစ်တစ်ယောက် စင်တင်ပေးဖို့ ဝန်လေးသော ထုတ်လုပ်သူတွေက ငွေကြေးနှင့်အရည်အချင်းပါ ပုံအပ်ပေးတော့ လက်ကမ်းကြိုဆို ဝန်မလေးခဲ့ကြ။

ထိုကာလလေးမှာ စုကော သူ့ပါ ပင်ပန်းခဲ့ကြသည်။

စုကသူ့အတွက် သီချင်းတွေ ရေးပေးသလို ငွေကြေးကော ခွန်အားပါ ပြည့်ဝနစ်မြုပ် ကူညီခဲ့၏။

ပထမဆုံး တေးစီးရီးမို့ သူ ရင်ခုန်မိသလို စုကတော့ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြည့်ဝလို့နေခဲ့သည်။

ပထမစီးရီးက အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီမို့ ဒုတိယစီးရီးအတွက် ဟု ဆိုကာ စုက သီချင်းတွေ ရေးသည်။ သူက ကာရံတွေ နုတ်တွေ ရှာကာ ညစဉ်တိုင်း မအားလပ်ခဲ့ကြ။

ကံကြမ္မာက ဆိုးသည်။ မထင်မှတ်သော နေရာက ချောင်မြောင်းတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် အမြဲအသင့်ရှိနေခဲ့သည်လား။

ထိုညက သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ စိတ်ပါလက်ပါ ရေးသားနေသော စုကို ခြင်ကိုက်မှာစိုးတာကြောင့် သူ ခြင်ဆေးဘူးနှင့် ခြင်တွေကို နှိမ်နှင်း

သည်။

“ဟာ ဒီဆေးဘူးက အသစ်ကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”
အသစ်စက်စက် ဆေးဘူးက ခလုတ်နှိပ်တာတောင် ဆေးရည်တွေ မထွက်တာကြောင့် သူ စိတ်တိုကာ ဆိုရင်းငဲ့အကြည့်

“အား”

ပျက်နေသော ခလုတ်တွေ ပွင့်ကာ ဂတ်စ်ငွေတွေ သူ့မျက်စိနားထွက်အထိ တိုးဝင်သွားခဲ့ချိန်မှာ သူ နာကျင်ပူလောင်သော ဝေဒနာဆိုးကြီးနှင့်အတူ အလင်းရောင်ကိုပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့၏။

“မောင် မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင့်မျက်လုံးတွေ ဂတ်စ် ဂတ်စ်တွေဝင် သွားတာ အားလျက်တာ အား”

“ဘုရား ဘုရား”

“စု စု မောင့်မျက်လုံးတွေ မမြင်ရတော့ဘူး မောင် မောင်”

“မောင် မောင်ရယ် အဟင့် ဟင့်”

စု လက်တွေကို ကယောင်ကတမ်း ဆွဲကိုင်ပြီး သူ ချောက်ချားကြွေးခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှာ စုသည်လည်း သူ့ကိုပေးဖက်ရင်း နှစ်သိမ့်စကားတွေပျောက်ဆုံးကာ မျက်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်ငိုနေခဲ့၏။

သူ့မျက်ကြည်လွှာတွေ ထိခိုက်ပျက်စီးရင်း အလင်းရောင် ကင်းသော ဘဝမှာပဲ ပထမစီးရီးထွက်ခဲ့သည်။

အောင်မြင်မှုလမ်းစလေးက မြင်နေရပေမယ့် အလင်းမဲ့ ဝန်းတွေကြောင့် သူ မပျော်နိုင်ခဲ့။ စုကလည်း သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ရင်း မြေ မျက်ရည်တွေနှင့်ရှိခဲ့သည်။

ထိုကံကြမ္မာဆိုးကြီးက မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်တစ်ဦးကြောင့် သူ ကင်းလွတ်ခဲ့၏။

လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ကရုဏာရှင်ကျေးဇူးကြောင့် မျက်စိအလင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တော့ စုကော သူပါ ဝမ်းသာကြည်နူးမိနိုင်စေရာ ဆိုသော သူ့အမည်ကို လင်းစေရာဟု ပြောင်းလဲမိသည်အကြောင်း ကျေးဇူးရှင်ကို သူ အမှတ်တရ ရှိနေခဲ့သည်။

အခုတော့ သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံသော အိပ်မက်ဆန်သော ဘဝ ကို အပိုင်ရခဲ့ပြီ။

ဟန်းဖုန်းမြည်သံလေးကြောင့် အတွေးစတင် ပြတ်ကာ နားထောင်လိုက်တော့ စတူဒီယိုက သူငယ်ချင်းတွေဆီက။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်မှာလဲ စေရာ”

“ဟေ ငါလား စုနဲ့ရှိနေတာပေါ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် အူတူတူ မလုပ်နဲ့၊ ဒီနေ့ မင်းနဲ့စု ပွဲနေသော ငါတို့ကိုမပြုစုလို့ မရဘူး”

“ဟာကွာ မင်္ဂလာပွဲကျမှ ပြုစုမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် မရဘူး၊ ပွဲအကြို ပြုစု မင်္ဂလာပွဲကသပ်ဆင်

မင်း ငါတို့ကို ကွက်ကျော်မရိုက်နဲ့၊ ခုချက်ချင်း စတူဒီယိုလာခဲ့ ဒီမှာပဲ ပွဲလုပ်မယ်”

“အေး အေးပါကွာ”

“ဒါပဲနော် မလာရင် သေခန်းပြတ်ပဲ”

ကိုယ့်ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ သူ ငြင်းလို့မရတော့ပါ။

စုက သူ့ကို နားလည်စွာ ပြုံးကြည့်ရင်း

“စတူဒီယိုက ကိုရှိုင်းတို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စု၊ ဝိုင်းနိုင်စက်ကြတာလေ၊ စတူဒီယိုကိုလာခဲ့တဲ့”

“မောင်နော် မသောက်နိုင်ဘဲ စွတ်သောက်မနေနဲ့”

“အင်းပါ စုရဲ့ ဒီကောင်တွေ ကျေနပ်အောင်ပဲ ပြုစုပေးမှာပါ။

အပြင်မသွားတော့ဘူး၊ စတူဒီယိုမှာပဲ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ စု လိုက်ခဲ့ဦး မလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဝိုင်းစနေကြမှာ နားမခံသာဘူး၊ မောင့်ကို

မလိုက်ပို့ပေးမယ်”

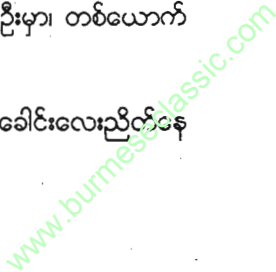
“ဟာ မပို့နဲ့၊ တက္ကစီနဲ့သွားမယ်”

“ဒါဆို အပြန်လာကြိုပေးမယ်”

“မလာနဲ့တော့လေ စု လာရင် ဝိုင်းရစ်ကြဦးမှာ၊ တစ်ယောက်

သောက်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းမှာပေါ့”

စတူဒီယိုက အုပ်စုကို ကြောက်သော စု ခေါင်းလေးညှိတ်နေ

ရစ်ခဲ့သည်။ သူ တက္ကစီနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

ဂီတအပေါင်းအသင်းကဘော်ဒါတွေနှင့် ဒီညနေကတော့ ရီဖေးဦးမှာ သေချာသည်။

သိပ်မသောက်တတ်တာမို့ မသောက်ဘူးဆိုနေသည့်ကြားက ဟိုကတိုက် ဒီကတိုက်နှင့် သူ တော်တော်ကောင်းနေ၏။

စတူဒီယိုထဲမှာမို့ အားလုံးလွတ်လပ်ပျော်နေကြသည်။

“ချီးယားစ် တို့ဘော်ဒါ စေရာနဲ့ စုအတွက်”

“ဟေ့ကောင် စေရာ၊ တစ်ခွက်တော့ ချီးယားစ်”

“ဟာ ငါ ကောင်းနေပြီ အေ့”

“ဟေ့ကောင် မူးသွားလည်း အိမ်အရောက် ရွှေမင်းသားက

ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ရွှေမင်းသမီး မျှော်နေမှာ သိတာပေါ့”

ငြင်းမရတော့တစ်ခွက်၊ တားမရတော့တစ်ခွက်နှင့် မိုးချုပ်စပြုတော့ လူက ရီဝေနေပြီ။

“အေ့ ငါ ပြန်မယ်”

“ကဲပါကွာ တို့ကောင်ကြီးတော့ ဦးအိမ်သတိရ ဖြစ်နေပြီ၊ ပြန်လို့က်ပါ”

“ရတယ် ငါနဲ့ ကိုစိုး လိုက်ပို့လိုက်မယ်”

ကိုတွတ်နှင့်ကိုစိုး သူ့ကိုတွဲကာ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စတူဒီယိုအပြင်မှာ မြင်လိုက်ရသော လူစုကြောင့် ကိုတွတ်နှင့်

ကိုစိုး မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားကြသည်။

“ဟာ ကျွဲပဲ စေရာ မင်းရဲ့ပရိသတ်တွေဟာ”

“အေ့ ဘာရယ်”

မိန်းကလေးအုပ်စု။ သူ့ကို စောင့်နေကြသည်။ သူ့ပုံစံနှင့် ဒီအုပ်စုကို တွေ့ဆုံဖို့ဆို မဖြစ်။ ဘယ်ကဲ့ ဘယ်လို သတင်းအစရသွားကာ

ချောက်နေကြတာလဲ မသိ။

“ကိုတွတ် မင်းနဲ့ကိုစိုး ကြည့်ရှင်း၊ ငါ လစ်မယ် အေ့”

“ဘယ်လစ်မှာလဲ”

“ပြန်မှာပေါ့၊ မင်းတို့ အာရုံပြောင်းထား၊ ငါ တက္ကစီနဲ့လစ်သွားမယ် အေ့”

ကိုတွတ်နှင့်ကိုစိုးကို တွန်းလွှတ်ပြီး သူ လှည့်ထွက်ခဲ့ကာ တက္ကစီဘေးကို ရှာ၏။ ကံကောင်းချင်တော့ တက္ကစီတစ်စီးက အသင့်။

ယိုင်ထိုးနေသော ခြေလှမ်းတွေကို တက္ကစီကားဆီကို မနည်းအားတင်း လှမ်းခဲ့ရသည်။

“တ တက္ကစီ အေ့”

“ရတယ် အစ်ကို တက်”

ချာတိတ်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း တွဲတင်သည်မို့ အဆင်ပြေကားလေးက ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်တော့ လူက ယိုင်ထိုးသွားသေး၏။

“ညီ ကိုယ် ဟို အေ့”

“သိတယ် အစ်ကို အစ်ကိုက နာမည်ကြီးအဆိုတော် လင်းစေရာပဲ၊ အစ်ကိုအိမ် သိပါတယ်၊ အရောက်ပို့ပေးမယ် စိတ်ချ”

“အေ့ ကျေးဇူး”

အခုမှ သောက်ထားသော အမူးဒီဂရီက ပိုတိုးလာသည် ထင်မိသည်။ ပြတင်းတံခါးမှ တိုးဝင်လာသော လေကြောင့်ပဲ ပိုမူးစေသလား တော့ အသေအချာ မသိနိုင်။

ကိုယ့်ကိုယ်နေသော ပရိသတ်တက္ကစီ ဒီဇိုင်းဘာလေးနှင့်ဆုံတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

ရီဝေနေသော မျက်ဝန်းတွေ မှေးစင်းကာ ကူရှင်မှာ ခေါင်းမိုလိုက်ခဲ့သည်။ အာရုံထဲမှာ စု မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်မိသည်။

စုသာ သူ့ကို ဒီပုံနှင့် တွေ့လျှင် စိတ်ဆိုးပြီး ကရုဏာဒေါသော ဆူပူဦးမည်လား မသိပါ။

စု မင်းက ငါ့ရဲ့အရှင်သခင်ပါ။

“စု စု”

သူ့နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေဆဲ။

ဒါပေမဲ့ နူးညံ့သော အထိအတွေ့ကြောင့် အိပ်ရာထဲ ပြန်ရောက်

သူ သိနေသည်။

သင်းခနဲ မွှေးသော ရနံ့လေးက သူ့အာရုံကို လှုပ်နှိုးသည်။

ဘေး မသေချာ။

“စု အေ့”

“မောင်”

အနားကပ်ခေါ်သော အသံက လေသံလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီး

နွေးထွေးစေသော အထိအတွေ့တွေ။

“စု စုရယ် သိပ်ချစ်တယ်”

အိစက်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာ ပြန်သိုင်းဖက်

တုံ့ပြန်မိကြသည်။

ရင်ခုန်သံတွေက အနမ်းတွေနှင့် စီးပျောသွားချိန်မှာ...

ချစ်သောစုရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့တွေနှင့် ပင့်သက်လေးတွေထဲမှာ

သူ တိုယ်တိုင်လည်း နစ်ပျောစီးဝင်သွားခဲ့သည်။

ကြည်နူးရင်ခုန်စရာညလေးကို စုနှင့်သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

သူ့အသိတွေ ရီဝေနေခဲ့ခြင်းအတွက် မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ

မောင် တမ်းတလိုက်တာနဲ့ ရောက်လာမှာပါ။

သူ ချောက်ချားစွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းမိသည်။ ဇေဝဇေဝ မှတ် ဉာဏ်တွေထဲမှာ ပြီးခဲ့သော ဖြစ်ခဲ့သော ပုံရိပ်တွေကို ရှာဖွေစဉ်းစားကြည့် နေမိ၏။

တက္ကစီကားပေါ်မှာ သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ အမှားကြီးလား။

သူ့ကို ခပ်စူးစူးပြုံးကြည့်နေသော အံ့ဖွယ်မေသည် ခုတင်ပေါ်

က ခြုံစောင်ကြီးထဲမှာ ရှိနေဆဲ။

“မင်း မင်း မိန်းမယုတ်ပဲ”

“ဟင့်အင်း မောင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာ၊ အချစ်ဆုံး မိန်းမပါ”

“တော် စမ်း မင်းကိုငါ သိပ်မုန်းတယ်၊ မင်းကို သိပ်ရွံရှာသွား

ပြီ တောက်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်”

ရွံရှာစရာကောင်းသော အပြုံးတွေကို သူ နာကျင်ရွံရှာစွာ ခိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အမုန်းတွေသာ မီးတောက်တွေ ဆို သူမ ပြာကျသွားလောက်၏။

“အံ့ဖွယ်မေ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး။

ငါ ဘယ်တော့မှ မင်းကို မချစ်ဘူး”

“ကျွန်မကို ရှင်ချစ်ခဲ့တယ်၊ တရုတ်မက်မက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တာပါ မောင်”

သူ့မျက်နှာကို မီးတွေနှင့် အပက်ခံရသလို ပူလောင်သွားစေ

အခန်း (၃၉)

ဖျတ်ခနဲ သူ လန့်နိုးတော့ ပြာလဲ့လဲ့ ညမီးရောင်လေးနဲ့ အခန်းက မျက်နှာကြက်က မျက်ဝန်းတွေကိုဝိုင်းသွားစေ၏။

“ဟင်”

သူ ချာခနဲ ဘေးကို လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေ သော မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် စု မဟုတ်ပါ။

“ဟင် မင်း မင်း”

“ဟုတ်တယ် မောင် အံ့ဖွယ်မေပါ”

သူ ခုတင်ပေါ်က ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းမအားနဲ့ ထဲ သူ ဘယ်လိုရောက်နေခဲ့တာလဲ။

“မင်း မင်းအခန်းထဲ ငါ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“အဟင်း ဟင်း အံ့ဖွယ်မေက မောင့်ရဲ့လေပြည်လေးထဲ

သော သူမစကားကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပစ်ရင်း

“ဘယ်တော့မှ ငါ့အချစ်ကို မင်းမရဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားမှာ စုဖုရား ပဲရှိတယ်၊ ဒါ သေချာတယ်၊ အေး ငါ မှားခဲ့ရင်တောင် မင်းရဲ့မာယာ အောက်မှာ တဒဂံအမှားပဲဖြစ်မယ် တောက်”

“မောင် နေဦး”

“မခေါ်စမ်းပါနဲ့ မင်းအသံ မင်းမျက်နှာကို ငါ အရမ်းရွံ့တယ်၊ မင်းကြိုက်သလို လုပ်စမ်း၊ ငါ့ဘဝကြီး ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ ငါ့နှလုံးသား မပြောနဲ့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တောင် မင်းအနားမှာ မရှိစေရဘူး တောက်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်က သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူကာ သူ အခန်းထဲ က ထွက်ခဲ့သည်။

အနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မသိပါ။

သေချာသည်က အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မိန်းမကို သူ သိပ်မုန်းပါ သည်။ ထိုအမုန်းတွေက ကမ္ဘာတည်သ၍ ပျောက်ဆုံးမှာမဟုတ်။

ယုံလိုက်စမ်း အံ့ဖွယ်မေ။ မင်း ငါ့ဘဝကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစား ဦးမယ်ဆိုရင် ငါ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားပြလိုက်မယ်။

အဲဒီလောက်ထိ မင်းကိုငါ မုန်းတယ်။

ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို မေ မသုတ်ချင် ပါ။ မေ မြတ်နိုးစုံမက်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲက အမုန်းမီးတောက်တွေကို မေ မြင်တွေ့

တာလည်း အသေအချာပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်မကို သိပ်မုန်းတယ်တဲ့လား လင်းစေရာ။

ခေတ်ကတော့ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကလည်း

သေကံမကချစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်မ သိပ်ရူးသွပ်သွားခဲ့ပြီလား။ ဟုတ်တယ် ရူးခဲ့တယ်။ ဒါ

ခေတ်ကို ချစ်လွန်းလို့ ရူးခဲ့တာပါ။

လင်းစေရာ ဆိုတဲ့ ရှင့်ဆီက ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်က

ပင်ယောင်မှားမှုတစ်ခုဆိုတာ ရှင့်နှုတ်က အကြိမ်ကြိမ် တမ်းတနေတဲ့

အမည်နာမက သက်သေပါ။

စု တဲ့လား။ ရှင့်နှလုံးသားရဲ့ပိုင်ရှင်သခင်က စုဖုရားတဲ့လား

လင်းစေရာ။

မေ ကျေနပ်ပါတယ်။

လောကကြီးထဲမှာ တဒဂံလေးပဲ ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်

လိုချင်တာ ခေတ်ရဲ့အရိပ်လေးပါ။ အဲဒီအရိပ်လေး အနားမှာရှိရင်

ရှင်သန်နေနိုင်ပါတယ်။

အမုန်းတွေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် တစ်သက်လုံး မုန်းပစ်

ထိုက်စမ်းပါ လင်းစေရာ။

အခန်း (၄၀)

“စေရာ စေရာ လင်းစေရာ လင်းစေရာ”

လက်ခုပ်သံတွေက စည်းချက်ညီသလို မောင့်အမည်ကို ဟစ်အော်ပြီး အားပေးနေသော ပရိသတ်ကလည်း သည်းသည်းလှုပ်နေ၏။

“မင်္ဂလာပါ မင်္ဂလာပါ ကျွန်တော့်ရဲ့ဂီတသက်တမ်း ရှစ်နှစ်မြောက်ပွဲလေးမှာ ပရိသတ်နဲ့အတူ ဖျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းကြရအောင်”

“ဝေး ဟေး ဟေး”

လက်ခုပ်သံ သြဘာသံတွေ ဟစ်အော်သံတွေက မျှော်စင်ကျွန်း

ကြီးထဲ လှုံ့တက်သွား၏။

“ဖေဖေ ဖေဖေ”

စု လက်ထဲမှ သမီးလေးကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို လက်ငှေ့ရမ်း

အားပေးနေသည်။

ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့သီချင်းသံလေး ငြိမ်ညောင်းပေါ်ထွက်လာ၏။ ‘ချစ်သူလေပြည်’ ဆိုသော သီချင်းလေး။

မောင့်အတွက် စုရေးပေးထားသော ကဗျာသီချင်းလေး။ မောင်သိပ်နှစ်သက်သည့် သီချင်း။ ပြီးတော့ အံ့ဖွယ်မေ။

သီချင်းသံတွေထဲမှာ စုဖုရား အသိတွေ တဒင်္ဂ လွင့်ဖယ်သွားခဲ့သည်က လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က အတိတ်ဆီ။

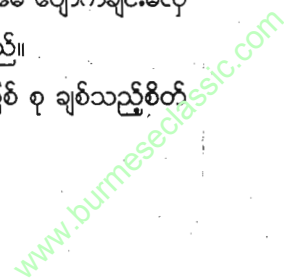
ချစ်စရာသမီးလေး ‘လင်းသခင်မေ’ ကို သူမဆီ အရောက်ပို့ပေးရင်း ပြောလာသော နွယ်နီနီ စကားတွေ။

“ဒါ လင်းစေရာနဲ့ မေတို့ရဲ့ သွေးသားလေးပါ စုဖုရား။ သမီးလေး မွေးဖွားပြီး မေ ဆုံးသွားတော့ နွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ သမီးကို နွယ် တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်းစေရာနဲ့ ညီမတို့က သားသမီးမရလို့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားဖို့ ရည်ရွယ်နေတယ်သိလို့ နွယ် လာခဲ့တာပါ။ စုဖုရား ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင် ဒီကလေးလေးကို မွေးစားပါလားဟင်”

စု တကယ်ပဲ အံ့ဩမိသည်။ မောင်နှင့်အံ့ဖွယ်မေတို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မောင် ပြောပြ၍ စု သိခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုပြဿနာနောက်ပိုင်းမှာ အံ့ဖွယ်မေ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားတာမို့ စုနှင့်မောင် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မောင့်ကို ဘယ်လိုအခြေအနေဘဝဖြစ်ဖြစ် စု ချစ်သည့်စိတ်

ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

မောင်နှင့်စုတို့အတွက် အံ့ဖွယ်မေ့ရဲ့ အနှောင့်အယှက်ကို မဆိုင်ရတော့တာမို့ ဝမ်းသာခဲ့ရ၏။

အခုတော့ အံ့ဖွယ်မေ့ ဆုံးခဲ့ပြီတဲ့။ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးက မောင့်သွေးသားတဲ့။

“ဒါ ဒါ သေချာရဲ့လား မနွယ်နီနီ”

“သေချာပါတယ် စုဖုရား၊ မေ ဘာကြောင့် ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖန်တီးခဲ့သလဲဆိုတာ နွယ် ရှင်းပြပါ့မယ်”

စုကော မောင်ပါ မုန်းတီးခဲ့သော အံ့ဖွယ်မေ့သည် မောင်ကျေးဇူးရှင် မျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင် လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့ချစ်သူတဲ့။ အကြောင်းကို နွယ်နီနီ ပြောပြတော့ စု အံ့သြခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးတော့ သမီးလေး လင်းသခင်မေကို စု မွေးစားခဲ့၏။ မောင်ကလည်း ကြည်ဖြူချစ်ခဲ့သည်။

လင်းသခင်မေ သည် မောင့်ရဲ့သွေးဆိုတာ စု အကြွင်းမဲ့ယုံသည်။ တကယ်ဆို မောင်နှင့်စု သားသမီးရတနာ မပိုင်ဆိုင်ရတော့စုရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

“သမီးလေးက မေနှဲ့လင်းစေရာရဲ့သွေးလို့ လင်းစေရာ မသိစေနဲ့ စုဖုရား၊ အဲဒီကတိ နွယ်ကိုပေးပါ”

“ဘာလို့လဲ မနွယ်နီနီ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ လင်းစေရာက အံ့ဖွယ်မေ့ကို ခါးခါးသီးသီး

ကမ္ဘာမကြေမုန်းတာလေ၊ သမီးလေးက မေ့သမီးလို့ သိရင် သူ မုန်းမှာ ခိုးလို့ပါ။ လင်းစေရာက စုဖုရားကို သိပ်ချစ်တာပါ”

မနွယ်နီနီ စကားကို စု ခေါင်းညိတ်ကတိပြုခဲ့၏။ မောင့်ကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကော စုပါ သမီးလေးကို သွေးသားရင်း ချာလို ချစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဝေး ဖေဖေ ဖေဖေ”

သမီးလေး အားပေးသံကြားမှ စု အတွေးတွေ ပြတ်သွားခဲ့ရ၏။ စတိတ်စင်ပေါ်က မောင်က စုနှင့်သမီးကို လက်ဝှေ့ရမ်း နှုတ်ဆက်နေ၏။

“ပရိသတ်ကြီးနဲ့အတူ ဒီမှာ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ဖုန်းနဲ့သမီးလေး ပါရိုနေတယ်၊ သမီးလေးအတွက် ရည်စူးရေးထားတဲ့ ‘အလင်းသခင်မေ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး ဆိုခွင့်ပြုပါ”

“ဝေး ဟေး ဟေး ရွှီ ရွှီ”

မောင့်ကို အားပေးသည့် လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့ စု မျက်ရည်တွေ ဝဲသွားမိသည်။

အလင်းသခင်မေ ဆိုသော သီချင်းလေးကို မောင် ငြိမ့်ငြိမ့်လေး သီဆိုနေသည်။

ရင်ခွင်ထဲက သမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း မောင်ကို စု

၂၈၈ ◊

၂၈

ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေမိဆဲ။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သမီးလေးရဲ့ အကြောင်းတွေကို မောင့်ကို
စု ပြောပြဖြစ်ပါဦးမည်။

စု ယုံပါသည်။ မောင့်နှလုံးသားက အမုန်းတွေက အလင်း
သခင်မေလေးကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့်မည်။

ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ ထုံသင်းသော အနာဂတ်မှာ စုဖုရားရယ်
မောင်ရယ် ချစ်သော သမီးလေးရယ် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ...။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

သျှိုး